

Nădejdea Adunării

1. INTRODUCERE

(2 Petru 1)

Creștinul trebuie să urmărească să cunoască nu numai mântuirea care este în Hristos, ci și toate roadele acestei mântuiri. El trebuie nu numai să fie încredințat că este în casa Tatălui său, ci să se și bucure de privilegiile casei.

Dumnezeu „ne-a chemat prin slava și virtutea Sa” (2 Petru 1.3).

În slava Domnului Hristos și a Adunării, Dumnezeu dându-ne un viitor pe care El Însuși l-a umplut cu planurile Sale, studiul acestui prețios adevăr va umple gândurile noastre în cel mai folositor fel; și tocmai acesta este unul din scopurile pe care El Și le-a propus dându-ne profeția, care, descoperindu-ne intențiile Lui, ne face, ca prieteni (Ioan 15.15; Efeseni 1.9), să fim părtași ai gândurilor care Îl preocupă pe El. El nu putea să ne dea o dovadă mai mișcătoare a dragostei și încrederii Lui (Geneza 18.17), care ar fi putut avea pentru sufletele noastre o mai mare putere sfințitoare. În adevăr, dacă oamenii se caracterizează prin scopul pe care îl urmăresc, purtarea noastră prezentă va fi mult influențată de viitorul care formează nădejdea noastră; ea îi va purta neapărat amprenta și culoarea. Cei care nu au înaintea decât mărirea, cei care nu visează decât bogății, care nu așteaptă fericirea decât de la plăcerile lumii, se poartă potrivit cu ceea ce au în inimă; viața fiecăruia dintre ei este stăpânită de ceea ce îi însuflețește. La fel este și cu Adunarea. Dacă cei credincioși ar înțelege chemarea lor de a fi părtași slavei viitoare cu totul cerească, ce s-ar întâmpla? Ei ar trăi aici pe pământ ca străini și călători.

Cunoscând profețiile care privesc acest pământ, ei ar înțelege mai bine natura făgăduințelor pământești făcute evreilor, deosebindu-le de cele care ne privesc pe noi, care alcătuim Adunarea; ei ar judeca spiritul vremii și s-ar elibera de preocupări omenești și de griji totdeauna vătămătoare vieții creștine; ei ar învăța să se sprijinească pe Acela care a rânduit totul, care cunoaște sfârșitul lucrurilor încă de la început, și s-ar preda cu toții împreună nădejzii care le-a fost dată și împlinirii îndatoririlor care decurg din acest fapt.

Se pretinde că adevăratul folos pe care îl aduc profețiile este că arată divinitatea Bibliei prin lucrurile precise care s-au împlinit deja. Și, în adevăr, aceasta este un folos, dar nu acesta este scopul pentru care profețiile ne-au fost date. Ele sunt date nu lumii, ci Adunării lui Dumnezeu, pentru a-i comunica gândurile lui Dumnezeu și a-i sluji de călăuză și ca lumină înaintea sosirii evenimentelor pe care le anunță, sau în timpul acestor evenimente. Ce ați zice de un om care n-ar folosi destăinuirile unui prieten scump decât pentru a se convinge mai târziu că el i-a spus adevărul? Vai, unde am ajuns? Am pierdut noi sentimentul privilegiilor noastre și al bunătății lui Dumnezeu? Nu este deci nimic pentru Adunare în toate aceste sfinte descoperiri ale Scripturii? Și desigur, Adunarea nu se mai poate întreba dacă Dumnezeu, Prietenul ei cerească, a spus adevărul în cuvintele Scripturii.

Dar ceva mai mult: cea mai mare parte a profețiilor, și într-un anumit înțeles se poate spune că toate profețiile, se împlinesc la sfârșitul economiei care ne privește pe noi. Dar în acel timp va fi prea târziu să fii convins de adevărul lor sau să le folosești ca să convingi pe alții: judecata fulgerătoare care va cădea peste cei ce se îndoiesc în privința lor va arăta destul de clar acest lucru. Iau un exemplu din prorocia Domnului. Ce rost ar avea înștiințarea pe care El a dat-o ucenicilor Săi de a fugi în cutare și cutare împrejurare, dacă ei nu ar fi înțeles ce le spunea El și nici n-ar fi crezut mai dinainte adevărul cuvintelor Lui? Dimpotrivă, tocmai această cunoștință și această credință îi deosebea de toți cei necredincioși din timpul lor. La fel este și cu Biserica:

judcățile lui Dumnezeu vor lovi neamurile; Biserica este înștiințată de acest lucru; prin învățătura Duhului Sfânt, ea Îl înțelege, Îl crede și scapă de nenorocirile care trebuie să vină.

Dar poate cineva să spună: acestea sunt idei care țin mai mult de teorie decât de practică. Șiretlic al Satanei! Dacă, ridicându-mă mai presus de prezent, mai presus de simțirea nevoilor mele și de împrejurările trecătoare; dacă, învingând tărâmul lucrurilor materiale, mă avânt în viitor, în acest câmp lăsat minții omului, totul va fi vag și fără influență, iar eu îl voi umple fie cu gândurile mele, fie cu gândurile lui Dumnezeu. Gândurile mele țin de teorie. Gândurile lui Dumnezeu, le arată și le dezvoltă profeția; căci profeția este descoperirea gândurilor și planurilor lui Dumnezeu cu privire la viitor. Care este ființa care, purtând numele de creștin, să nu se bucure la gândul că „pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă”? Ei bine, aceasta este o profeție. Dacă ne-am întreba: Cum se va împlini acest lucru? răspunsul nu trebuie să iasă din gura omului. Cuvântul aceleiași profeții ne învață asupra acestui lucru și face să amuțescă imaginațiile și slava zadarnică a inimilor noastre trufașe.

În adevăr, părtașia cu Dumnezeu ne ajută și ne sfințește, iar această părtașie, care trebuie să fie veșnică, ne este deja dată; dar Dumnezeu a vrut să lucreze asupra inimilor noastre prin nădejdi sigure și a trebuit ca El să ni le comunice, pentru ca ele să ne fie de folos, iar viitorul nostru să nu fie nici lipsit de precizie, nici plin de povești alcătuite cu meșteșug. Și, Dumnezeul harului și al bunătății să fie lăudat, viitorul nostru nu este nici vag, nici plin de povești meșteșugit alcătuite. "În adevăr", spune apostolul, când vrea să vorbească despre evlavie, despre putere, despre dragostea frățescă, despre iubirea în sufletele celor credincioși, și să-i facă să-și poată aminti neîncetat de aceste lucruri, „v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu urmărind niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine, cu ochii noștri, mărirea Lui. Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, atunci când din slava minunată s-a auzit un glas care Îi zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc desfătarea.” Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, fiind cu El pe muntele cel sfânt. Și avem cuvântul prorociei și mai sigur, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre... Căci nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit conduși de Duhul Sfânt" (2 Petru 1.16-21).

Studiind trăsăturile cele mai generale ale profeției, vom examina aceste trei mari subiecte: Biserica, neamurile și evreii.

Urmând acest studiu, vom găsi, potrivit măsurii de lumină care ne este dat, un rezultat din cele mai plăcute, adică deplina dezvoltare a calităților lui Dumnezeu, potrivit celor două nume sau caractere sub care El S-a descoperit în legăturile Sale cu noi.

Evreilor, El li Se descoperă ca Domnul (Iehova) sau Cel Veșnic (Exod 6.3); Adunării, ca Tată. Domnul Isus, prin urmare le este înfățișat iudeilor ca Mesia, centru al făgăduințelor și binecuvântărilor Celui Veșnic față de poporul Său. Bisericii, El îi apare ca Fiul lui Dumnezeu, adunând la El pe frații Săi cei mulți și împărtășind cu noi Numele Său și privilegiile Sale de „copii ai lui Dumnezeu”, „mădulare din familia Sa” și „împreună moștenitori cu Cel Întâi-născut”, care sunt arătarea întregii slave a Tatălui Său. La sfârșitul veacurilor, când Dumnezeu va uni iarăși toate lucrurile în Hristos, va fi împlinit atunci și înțelesul Numelui sub care El S-a descoperit lui Avraam, tatăl celor credincioși; nume sub care a fost sărbătorit de Melhisedec, tipul preotului împărătesc, nume care va fi centrul și asigurarea binecuvântărilor pământului și a cerurilor reunite, numele de „Cel Prea Înalt, Stăpânitorul cerurilor și al pământului”.

2. BISERICA ȘI SLAVA EI

(Efeseni 1)

Din cele trei subiecte pe care le-am arătat în prima noastră seară, cel al Bisericii și al slavei ei este primul pe care îl vom cerceta. El ne introduce, cum am spus, în cele ale Tatălui, caracter sub care Dumnezeu ni Se descoperă nouă, de unde vin pentru Biserică roadele harului și toate împrejurările stării ei în slavă, întocmai cum ele veneau pentru Israel din numele de Iehova. La aceasta putem adăuga un alt adevăr de căpetenie arătat în epistola către Efeseni și strâns legat de subiectul nostru principal, că Tatăl a dat Biserica lui Hristos ca soție, că ea va lua parte din plin la toată slava Lui. Primindu-ne ca pe copii ai Săi, Tatăl ne-a făcut părtași drepturilor și slavei Fiului, Cel Întâi-născut dintre mai mulți frați (Romani 8.29). Ca soție a Domnului Isus, noi ne bucurăm de toate privilegiile care Îi aparțin, datorită dragostei Lui neasemuite. La Ioan 3.35 citim că Tatăl iubește pe Fiul și Lui I-a dat toate lucrurile. Iată primul mare adevăr de căpetenie, pe care doresc să-l arăt. Și după cum Fiul a slăvit pe Tatăl, tot așa Tatăl va slăvi pe Fiul.

Al doilea adevăr de căpetenie este că noi vom avea parte de slava Fiului, după cum este scris: „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu” (Ioan 17.22). Și aceasta, pentru ca lumea să știe că Tatăl ne iubește cum Îi iubește pe Fiul Său. Văzându-ne în aceeași slavă, lumea va fi convinsă că noi suntem ținta aceleiași dragoste; iar slava pe care o vom avea nu va fi decât arătarea acestui prețios și uimitor adevăr.

Astfel, nădejdea Adunării este nu numai de a fi mântuită și de a scăpa de mânia lui Dumnezeu, ci de a avea chiar slava Fiului. Ceea ce face desăvârșirea bucuriei ei, este că ea este iubită de Tatăl și de Domnul Hristos; apoi, ca urmare a acestei dragoste, va fi slăvită. Mai mult, Tatăl a voit să ne comunice deplina cunoaștere a acestor bogății și să ne dea arvuna lor prin prezența Duhului Sfânt în toți cei mântuiți.

Înainte de a arăta mai pe larg prin alte mărturii ale Cuvântului lui Dumnezeu aceste idei, pe care nu le-am scos decât din acest izvor, să ne oprim la câteva gânduri asupra capitolului pe care l-am citit.

Chiar din primele rânduri, Dumnezeu Se prezintă ca Tată. El este „Tatăl nostru” (vers. 2) și este „Tatăl Domnului nostru Isus Hristos” (vers. 3). Până la versetul 8, apostolul prezintă mântuirea. Dumnezeu ne-a înfiat „spre lauda slavei harului Său”.

În versetele 8-10 vedem că acest har al mântuirii ne introduce, prin puterea lui de acum, prin Duhul Sfânt, în cunoașterea planului ascuns de Dumnezeu cu privire la slava Domnului Hristos; dovadă mișcătoare, cum am spus, a dragostei lui Dumnezeu care ne socotește prieteni și dă o nespusă pace sufletului nostru. El ne face să vedem unde vor sfârși toate eforturile și toată agitația oamenilor acestei lumi. Iată acest plan tainic al lui Dumnezeu: Dumnezeu va uni iarăși într-Unul, în Hristos, toate lucrurile, atât lucrurile din ceruri cât și lucrurile de pe pământ (Efeseni 1.10).

Până la acest al optulea verset, am văzut la ce suntem rânduiți: la starea de copii ai Tatălui sau la împlinirea de acum a acestei mântuirii: „În El avem răscumpărarea prin sângele Lui...” În ceea ce urmează, avem planul lui Dumnezeu cu privire la slava Domnului Isus Hristos, în legătură cu toate lucrurile; apoi, de la versetul 11, participarea noastră viitoare la slava arătată astfel; mai mult, avem pecetea Duhului Sfânt în timp ce suntem în așteptarea acestei slave. „În El am primit și o moștenire... ca să fim spre lauda slavei Sale...” Înainte de versetul 8 era „spre lauda slavei harului Său”; acum este „spre lauda slavei Sale”; și apoi: „ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt al făgăduinței și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea stăpânirii dobândite, spre lauda slavei Lui”. Restul capitolului este o rugăciune a apostolului pentru ca cei credincioși să înțeleagă nădejdea lor și ca puterea învierii și înălțării Domnului Hristos, cu care este unită Adunarea, să fie împlinită în ei.

Această poziție a Adunării, care se bucură de răscumpărare și care așteaptă și răscumpărarea moștenirii, își are modelul desăvârșit în Israel. Acest popor răscumpărat din Egipt n-a intrat în

Canaan, ci în pustie, în timp ce pământul Canaanului era încă sub stăpânirea canaaniților. Răscumpărarea lui Israel era împlinită, răscumpărarea moștenirii nu era încă. Moștenitorii erau răscumpărați, dar moștenirea nu era eliberată din mâinile vrăjmașului. „Aceste lucruri,” spune apostolul, li s-au întâmplat (israeliților) ca să ne slujească drept exemple și au fost scrise pentru învățătura noastră (a Adunării), peste care au venit sfârșiturile veacurilor (economiiilor)”.

Domnul Hristos așteaptă învierea Adunării, pentru ca totul să-I fie supus, supus nu numai de drept, ci și de fapt, așteaptă acest moment mareț, când El îi va pune pe toți vrăjmașii Săi așternut picioarelor Lui. Până ce va sosi acest timp păstrat ca un secret în adâncimile sfaturilor divine, El stă la dreapta mării, în locurile preainalte (Evrei 1.3).

Pentru aceasta spune în Marcu 13, că Fiul Însuși n-ar putea spune ceasul și ziua, pentru că El Însuși era obiectul acestei hotărâri a Domnului. El va primi toate lucrurile din mâna lui Dumnezeu, în calitate de Om slujitor, tot așa cum acum Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult. Vorbind ca proroc, Domnul Hristos anunța venirea Sa ca judecată groaznică ce trebuia să cadă asupra poporului necredincios, dar sfatul lui Dumnezeu cu privire la această judecată, sau cel puțin cu privire la momentul sosirii ei, era ținut ascuns în aceste cuvinte: „șezi la dreapta Mea, până ce...” Hristos, ca slujitor ascultător, aștepta (ca totdeauna, și aceasta era desăvârșirea Lui) voia Tatălui Său, ca să primească împărăția când Tatăl va voi. Psalmul 110 și Marcu 13 se referă în totul la același subiect: vrăjmașii sunt iudeii care ÎI alungau (Luca 19.27).

Domnul Hristos va lua moștenirea tuturor lucrurilor ca om. Și Adunarea, răscumpărată prin sângele Său, poate moșteni totul împreună cu El, căci este moștenitoare curățită pentru o moștenire care ea însăși va fi curățită.

Să amintim deci aceste două adevăruri de căpetenie:

1. Domnul Hristos, în sfaturile lui Dumnezeu, stăpânește toate lucrurile.
2. Ca soție a Domnului Isus Hristos, Adunarea are parte de tot ceea ce are El, de tot ce este El, în afară de dumnezeirea Lui veșnică, deși — într-un anumit înțeles — noi suntem părtași firii dumnezeiești.

Să ne ocupăm de locurile care dezvoltă gândurile pe care le-am arătat.

Toate lucrurile, am spus, sunt ale Domnului Isus Hristos. El a fost pus „moștenitor al tuturor lucrurilor” (Evrei 1.2). Ele Îi aparțin de drept, pentru că El este Creatorul lor (Coloseni 1.15-18). Observați în acest loc două întâietăți ale Domnului Hristos: El este mai întâi numit „Cel Întâi-născut (sau cap) peste toată creația”, apoi „Cel Întâi-născut dintre cei morți”, „capul Adunării, care este trupul Său”. Deosebirea aceasta aruncă multă lumină asupra subiectului nostru. Toate lucrurile au fost făcute pentru El și prin El. De asemenea, El le va stăpâni pe toate ca om, ca al doilea (ultimul) Adam, căruia Dumnezeu a voit, în sfaturile Sale, să-I supună toate lucrurile.

Același lucru îl citim în Psalmul 8, care este aplicat la Domnul Hristos de către apostolul Pavel (Evrei 2.6). El este piatra de căpetenie a învățăturii apostolului în privința acestui lucru. El citează acest loc de trei ori în epistolele sale, în locurile unde vorbește de ideea principală a stăpânirii tuturor lucrurilor, dând-o sub trei înfăptuiri diferite, fiecare având pentru noi însemnătatea sa.

Potrivit celor scrise în Evrei 2.6, profetia nu era încă împlinită, dar Adunarea are, în împlinirea în parte, asigurarea împlinirii în întregime. Toate lucrurile încă nu sunt supuse Domnului Isus; dar așteptând, Domnul Isus este deja încununat cu slavă și cu cinste, dovadă sigură că ce rămâne se va împlini la timpul său. Sub economia de acum, a cărei țință este strângerea laolaltă a celor ce sunt împreună moștenitori, toate lucrurile încă nu-I sunt supuse; dar El este slăvit și cei credincioși Îi recunosc drepturile. Avem deci în Evrei 2 aplicarea locului de mai sus, (Psalmul 8.5-6), și suntem înștiințați că supunerea tuturor lucrurilor Celui de al doilea Adam n-a avut încă loc.

În Efeseni 1.20-23, Îl vedem pe Domnul Isus înălțat, ridicat cu putere la dreapta mării în locurile preainalte, iar supunerea tuturor lucrurilor sub picioarele Sale ne este pusă înainte, având ca urmare introducerea Adunării în aceeași slavă. Domnul Isus ne este înfățișat în această

slavă drept cap al Adunării, care este trupul Său, plinătatea Celui ce împlinește totul în toți, alt adevăr asupra căruia am stăruit.

Apoi, în 1 Corinteni 15, același fapt, slăvirea Domnului Isus și supunerea tuturor lucrurilor Lui ne este arătat, dar sub un alt punct de vedere, adică așa cum trebuie să aibă loc la înviere, potrivit puterii căreia Domnul Isus a fost socotit al doilea Adam; este ca o împărăție pe care El o va avea ca Om și pe care El trebuie s-o predea lui Dumnezeu Tatăl. Atunci El Însuși, al doilea Adam, va fi supus Celui ce I-a supus toate lucrurile, în loc de a domni ca Om, așa cum făcea înainte, asupra tuturor lucrurilor; asupra tuturor, în afară de Cel ce I-a supus toate.

Este vorba deci de o supunere în viitor a tuturor lucrurilor Domnului Hristos, de o împărăție pe care El o va împărtăși cu Biserica, trupul Său, și care va avea loc la învierea acestui trup, a Bisericii. În sfârșit, El va da această împărăție în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, la timpul hotărât mai dinainte, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.

Domnul Hristos, slăvit în persoana Sa, în timp ce Biserica se formează, este așezat pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu, așteptând ca Adunarea să fie întregă; atunci momentul va fi venit pentru a primi puterea Sa împărătească și Dumnezeu să-i pună pe vrăjmașii Săi așternut picioarelor Sale.

O deosebire destul de însemnată reiese din locurile pe care le-am arătat și trebuie să luăm seama la această deosebire: în afara împăcării Bisericii este și împăcarea tuturor lucrurilor. Cred că ați observat acest lucru în cuvintele pe care le-am citit la începutul străngerii noastre laolaltă: am auzit că planul lui Dumnezeu este de a uni, de a împăca toate lucrurile în Hristos; că împăcarea Bisericii este arătată în versetele dinaintea versetului 8, ca un lucru împlinit, și slava ca un lucru viitor, din care nu avem încă decât arvuna, prin prezența Duhului Sfânt în noi, după ce am crezut. Dar vedem în capitolul 8 din Romani că eliberarea creației trebuie să aibă loc în timpul arătării (descoperirii) copiilor lui Dumnezeu. În ce privește prezentul, adică timpul în care Domnul Hristos este așezat la dreapta lui Dumnezeu, totul este în stare de mizerie, toată creația rămâne înlănțuită în stricăciune. Este adevărat că noi suntem răscumpărați, dar prețul răscumpărării este plătit și pentru creație; ba mai mult, noi avem cele dintâi roade ale Duhului Sfânt ca arvună a slavei, dar așteptăm ca Dumnezeul Cel Atotputernic să-Și arate puterea Sa împărătească și să fie posesorul de fapt, cum este posesorul de drept, al cerurilor și al pământului. Legați prin trupul nostru de creația decăzută, cum suntem prin Duhul legați de Domnul Hristos, avem, pe de o parte, siguranța că suntem copii primiți, plăcuți în Cel Preaiubit, și avem bucuria moștenirii, prin Duhul, care este arvuna moștenirii; pe de altă parte însă, prin același Duh, atâta timp cât suntem în trup, exprimăm și noi suspinele și gemetele creației față de nenorocirile la care luăm parte prin acest trup muritor.

Totul în jurul nostru este în neorânduială; dar noi cunoaștem pe Cel care ne-a răscumpărat și ne-a făcut moștenitori ai tuturor lucrurilor, care ne-a învățat dragostea Tatălui. Noi ne bucurăm de aceste privilegii. Dar, înțelegând și binecuvântarea care se va răspândi peste moștenire când o va lua Domnul Hristos și că vom apărea apoi în slavă, simțind în același timp starea tristă în care se află acum această moștenire, slujim, prin Duhul, drept canale pentru aceste suspine care se înalță către tronul Dumnezeului îndurărilor.

Locul deja citat în parte din epistola către Coloseni arată foarte clar această deosebire. În versetul 20 se spune: „...și prin El să împăce toate lucrurile cu Sine, atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui. Și pe voi, (cei credincioși)... El v-a împăcat acum în trupul Lui de carne, prin moarte”. Biserica este deja împăcată. Lucrurile din ceruri și de pe pământ, El le va împăca mai târziu, tot datorită puterii sângelui Său, care a fost deja răspândit (trebuie ținut seama că aici este vorba de lucruri, și nicidecum de păcătoșii care rămân în necredința lor). Ordinea ceremoniilor din marea zi a Ispășirii arată, în mod simbolic, această împăcare, dar într-o legătură deosebită, când cercetezi amănuntele, cu partea pe care evreii o vor avea la aceste binecuvântări.

Vedem foarte clar în Coloseni 1.16 care sunt lucrurile cuprinse în această împăcare: „Toate lucrurile au fost create prin El și pentru El”. Tot ceea ce El a creat ca Dumnezeu, le va moșteni

ca Cel care va reînnoi toate lucrurile. Dacă un fir de iarbă, ca să spunem așa, n-ar fi supus puterii Domnului Hristos în binecuvântare, Satan ar fi câștigat ceva asupra Domnului Hristos, asupra drepturilor și moștenirii Sale. Judecata este cea care va da câștig de cauză Domnului Hristos.

În afară de asta, Domnul Hristos, când va veni, va fi izvorul bucuriei tuturor minților create, bucurie mărită de binecuvântarea care se va răspândi asupra întregii creații. Bucuria de a vedea fericirea altuia și chiar pe cea a eliberării creației de robia stricăciunii este o parte divină a bucuriei noastre; noi o vom împărtăși cu Dumnezeu bunătății.

Noi, în "locurile cerești" ne găsim locul. Binecuvântările duhovnicești în locurile cerești, de care ne bucurăm de pe acum în nădejde și împiedicați în mii de feluri, vor fi în acea zi pentru noi lucruri naturale, ele vor fi starea noastră fizică și normală, dacă pot spune astfel. Dar pământul nu va rămâne fără să simtă urmările acestui fapt. Duhurile răutății din locurile cerești (Efeseni 6.12), înlocuite de Domnul Hristos și de Biserica Lui, vor înceta să fie cauzele nenorocirii unei lumi supusă puterii lor prin păcat. Biserica, dimpotrivă, împreună cu Domnul Hristos, reflectând slava la care ia parte și bucurându-se de prezența Aceluia care este pentru ea izvorul și plinătatea, va străluci asupra lumii în binecuvântare, iar neamurile vor umbla în lumina ei. „Ajutor potrivit pentru El” în slavă, în totul plină de gândurile Soțului ei și bucurându-se de dragostea Lui, ea va fi instrumentul vrednic și liber al binefacerilor Sale; și va fi, prin însăși starea ei, arătarea vie a puterii lor. Căci Dumnezeu a făcut aceste lucruri „ca să arate în veacurile viitoare nemărginitele bogății ale harului Său, în bunătatea Lui față de noi, în Hristos Isus” (Efeseni 2.7).

Pământul se va bucura de roadele biruinței și credincioșiei Celui de al doilea Adam și va fi măreața Lui mărturie înaintea căpeteniilor și stăpânilor; acum el este, prin stricăciunea pe care a făcut-o păcatul, priveriștea slăbiciunii, a ruinei și a nelegiuirii primului Adam. Fără îndoială, bucuria cea mai mare, bucuria bucuriilor va fi părășia cu Soțul și cu Tatăl. Dar, a fi martor al bunătății Lui, a avea parte de ea și a fi un instrument față de o lume căzută, desigur, asta înseamnă să guști bucuriile divine; căci Dumnezeu este dragoste.

Dragi prieteni, Dumnezeu a vrut să aleagă tocmai acest pământ pe care locuim, ca să facă din el locul manifestării caracterului ființei Sale și a lucrărilor harului Său. Pe acest pământ a intrat păcatul și și-a găsit locul: aici Satan și-a desfășurat puterea pentru a face rău; aici, Fiul lui Dumnezeu a fost smerit, a fost omorât și a înviat; pe acest pământ păcatul și harul și-au desfășurat toate roadele lor; pe acest pământ pe care păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult. Dacă acum Domnul Hristos este ascuns în cer, El pe acest pământ Se va descoperi; pe pământ, îngerii au pătruns mai bine adâncimile dragostei lui Dumnezeu; pe el, ei vor cunoaște urmările acestei dragoste, prin manifestarea lor în slavă. Pe acest pământ unde Fiul Omului a fost umilit, Fiul Omului va fi slăvit. Dacă acest pământ este în el însuși puțin lucru, ceea ce a făcut Dumnezeu din el și ceea ce va face Dumnezeu din el nu este puțin lucru. Pentru noi (Biserica), locurile cerești sunt cetatea locuinței noastre, căci noi suntem împreună moștenitori (nu moștenirea): noi suntem moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Domnul Hristos. Dar moștenirea este necesară pentru slava Domnului Hristos, după cum împreună moștenitorii sunt ținta dragostei Sale celei mai calde, frații Săi, soția Sa.

V-am adus înainte, dragi prieteni, pe scurt și destul de slab — îmi dau seama — care este chemarea de viitor a Bisericii; numai Duhul poate să ne facă să simțim toată dulceața părășiei dragostei lui Dumnezeu și minunata slavă care ne este dată. Cel puțin v-am pus înainte câteva locuri din Cuvânt, care să vă facă să înțelegeți, cu ajutorul Duhului Sfânt, spre care mă îndrept pentru voi ca și pentru mine, gândurile care mi-au stat pe inimă să vi le împărtășesc în această seară.

Din ele rezultă destul de clar că noi trăim sub economia în care sunt adunați moștenitorii. Apoi că mai este o alta, pe care o vom vedea începând la venirea Domnului, aceea în care moștenitorii vor avea bucuria moștenirii tuturor lucrurilor, bucuria că toate lucrurile vor fi supuse Domnului Hristos și Bisericii Lui, care este unită cu El și descoperită împreună cu El. Ce va urma după acestea, nu este acum ținta cercetărilor noastre; vorbesc de această ultimă

periodă, în care Dumnezeu va fi totul în toți și în care Domnul Hristos Însuși, ca Om, Se va supune lui Dumnezeu, fiind Căpetenie, ca Om, a unei familii pe veci binecuvântată în părtășia cu Dumnezeu care a iubit-o și al cărui cort va fi în mijlocul ei, Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, în veci binecuvântați.

Ocupându-se de aceste subiecte pline de nădejde prin Duhul, Biserica va fi dezlipită de lume și va îmbrăca acel caracter care îi este potrivit, ca logodnică a Domnului Hristos, Căruia ea Îi datorează întreaga ei inimă și toate gândurile ei.

3. A DOUA VENIRE A DOMNULUI HRISTOS

(Faptele Apostolilor 1)

Doresc să vă vorbesc despre venirea Domnului Isus Hristos. Multe subiecte se leagă de acest fapt principal, de exemplu domnia lui Antihrist; dar mă voi mărgini în această seară la faptul însuși al venirii Domnului.

Am deschis această discuție prin citirea textului din Fapte 1, pentru că făgăduința venirii din nou a Domnului ne este arătată aici ca singura nădejde a Adunării, ca primul obiect care a trebuit să oprească atenția ucenicilor Săi, când ei urmăreau în zadar, din ochi, pe Domnul, care Se îndepărta în văzduh și Se ducea să Se ascundă în Dumnezeu.

În acest capitol sunt trei lucruri de observat cu ocazia înălțării Domnului. Primul este că ucenicii doreau să știe când și cum va așeza Dumnezeu împărăția lui Israel. Și Domnul Isus nu spune că această împărăție nu va fi așezată; spune numai că vremea acestei așezări nu este descoperită. Al doilea, este că Duhul Sfânt trebuia să vină. Și al treilea, că în timp ce ucenicii aveau ochii ridicați spre cer, doi îngeri le-au spus: „...de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus care a fost înălțat la cer dintre voi, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer”.

Ei trebuiau să aștepte venirea din nou a Domnului Hristos.

Dacă studiem istoria Bisericii, o vom vedea decăzând exact în măsura în care ea a pierdut din vedere această învățătură a așteptării venirii din nou a Domnului Isus. Uitând acest adevăr, ea s-a slăbit, a ajuns lumească. Dar, dorind să nu ies din marginile Cuvântului, mă gândesc să arăt, prin Cuvânt, cum acest gând al venirii din nou a Domnului Isus Hristos stăpâna mintea, susținea nădejdea, inspira puterea apostolilor; și vreau să fac acest lucru citind diferite texte din Noul Testament.

Fapte 3.19-21: „Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, pentru ca timpurile de înviore să poată veni prin prezența Domnului...” Duhul Sfânt a venit; El a rămas cu Biserica; dar timpurile de înviore vor veni „prin (literal: din) prezența Domnului”. Este cu neputință să aplici acest text Duhului Sfânt, pentru că El era deja coborât și spunea, prin gura apostolului: „pe care cerul trebuie să-L primească până la timpurile restabilirii tuturor lucrurilor...” Și, de fapt, Duhul Sfânt n-a așezat toate lucrurile. Cel care trebuie să vină, potrivit acestui text, nu trebuie să vină ca să judece morții, nici ca lumea să fie arsă și distrusă; ci, înainte de toate, vine pentru așezarea din nou a lucrurilor despre care Dumnezeu a vorbit prin prorocii Săi.

Citesc aceste locuri pentru a se înțelege ce înseamnă venirea Domnului: ea nu este judecata morților, nu este marele scaun de domnie alb; este venirea din nou a Domnului Isus Hristos în persoană, prezent și vizibil „când va fi trimis din cer”. Dacă veți compara aceste versete cu ce se găsește la Apocalipsa 20, veți vedea clar că venirea Domnului Isus Hristos și judecata morților sunt două evenimente deosebite; că, atunci când judecata morților va avea loc, nu va fi vorba de

Domnul Hristos venit din nou din cer pe pământ; căci este scris că atunci „pământul și cerul au fugit dinaintea Lui” (versetul 11).

Domnul Hristos va veni iar pe pământ. Aș dori să arăt cum El Însuși, mai întâi, apoi Duhul Sfânt prin apostoli, au îndreptat mereu atenția noastră asupra acestei veniri din nou a Persoanei Lui.

Matei 24.30: „Atunci toate popoarele pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului”. Desigur, expediția lui Titus contra Ierusalimului nu este venirea Domnului pe norii cerului. Aceasta nu este nici judecata morților înaintea scaunului de judecată mare și alb; în această epocă pământul nu va mai fi, în timp ce, în vremea despre care vorbește textul citat, popoarele pământului ne sunt arătate și este vorba de un eveniment care privește acest pământ, nu Adunarea. „Popoarele pământului se vor boci, bătându-se în piept.”

Nu o împărăție de o mie de ani este urmarea lucrării puterii Duhului Sfânt; lumea n-a văzut niciodată pe Duhul Sfânt; și popoarele pământului sunt cele care se vor plânge când vor vedea pe Domnul Isus. „Tot așa și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că El este aproape, la uși” (versetul 33).

Matei 24.42-51. Credințioșia Bisericii depindea de atenția continuă pe care ea o dădea acestui adevăr al venirii din nou a Domnului Hristos. Îndată ce ea a zis: „Stăpânul meu întârzie să vină!”, ea a început să domine cu asuprire și să devină lumească. „Fiți gata,” spune Domnul Isus, „căci Fiul Omului (și nu moartea) va veni...”

Așteptarea venirii din nou a Domnului Hristos este măsura exactă, termometrul vieții Bisericii, dacă pot spune astfel. Robul devine necredincios din moment ce spune: „Stăpânul meu întârzie să vină”.

În Marcu 13 avem aproape aceleași lucruri. Versetul 26 ne oprește să aplicăm acest capitol la invazia romanilor; și când se spune, în versetul 29: El „este aproape, lângă uși”, nu este vorba de judecata celor morți, nici de scaunul de domnie mare și alb. Nu va mai fi vorba nici de casă, nici de mâncare în acea zi.

(Folosesc această ocazie ca să observați că la luarea Ierusalimului de către Titus au fost împrejurări, în parte asemănătoare, într-o oarecare măsură, cu cele ce trebuie să fie mai târziu, când se vor împlini aceste profeții de la Marcu 13 și Matei 24; ucenicii s-au putut folosi de înștiințările pe care le cuprindeau ele (și admit acest lucru, deși faptul este destul de puțin sigur). Dar sunt greuțâți de netrecut, dacă ai vrea să aplici „urâciunea pustiirii” armatei lui Titus sau steagurilor romane; căci este o perioadă care trebuie să înceapă cu acest eveniment și despre care nu se vede nici o împlinire la luarea Ierusalimului. De asemenea unii s-au simțit obligați să lase asupra papalității această parte a profeției și negreșit, ea nu are nimic a face cu invazia lui Titus. Textul de la Luca are mai multă legătură cu evenimentele care au avut loc la luarea Ierusalimului de către acest împărat; dar, încă o dată, a vrea să le aplici lor aceste texte de care ne ocupăm, este o muncă zadarnică.)

Nu sunt decât patru locuri în Noul Testament care vorbesc despre bucuria sufletului care a plecat de pe pământ. Prima ocazie este atunci când tâlharul spunea Domnului, fiind pe cruce: „Adu-Ți aminte de mine când vei veni în împărăția Ta!” El se gândea la venirea Domnului în slavă, adevăr care era atât de familiar iudeilor. Și Domnul îi răspunde: Tu nu trebuie să aștepti ca Eu să vin din nou, căci „astăzi vei fi cu Mine în rai!” A doua împrejurare este aceea când Ștefan a spus: „Doamne Isuse, primește duhul meu!” A treia, când apostolul Pavel spunea: „Să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul” (2 Corinteni 5.8). A patra: „Nu știi ce trebuie să aleg... să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine” (Filipeni 1.22-23). În adevăr, este mult mai bine să aștepti slava fiind împreună cu Domnul Hristos, decât rămânând aici pe pământ; nu că ai fi în slavă atunci când pleci de pe pământ, ci mai ales ești lipsit de păcat, la adăpost de orice păcat și te bucuri de Domnul fără să păcătuiești. Da, aceasta este o stare mult mai bună, totuși ea nu este decât o stare de așteptare, asemenea aceleia în care Se găsește Domnul Hristos Însuși, „așezat la dreapta Tatălui și așteptând...”

Luca 12.35: „Mijlocul să vă fie încins și făcliile aprinse”. Aici găsim iar pilda robului necredincios. Domnul adaugă însă că „robul acela care a știut voia stăpânului său și nu s-a pregătit deloc (iată creștinătatea), va fi bătut cu multe lovituri; dar cine nu a știut-o (păgânii), va fi bătut cu puține lovituri”. Toți vor fi judecați, dar creștinătatea este într-o stare nespus mai rea decât iudeii și păgânii.

Luca 17.30: „La fel va fi și în ziua când Se va arăta Fiul Omului”.

Luca 21.27: „Atunci vor vedea pe Fiul Omului venind pe un nor, cu putere și cu mare slavă”. Smochinul despre care vorbește Domnul cu această ocazie este în mod deosebit simbolul poporului evreu.

„Vegheați deci”, adaugă El, „ca să puteți sta în picioare înaintea Fiului Omului.”

Aceste două capitole — 17 și 21 — ca și Matei 24 și Marcu 13, privesc pe poporul evreu.

Se poate adăuga Luca 19, în care robii chemați și vrăjmașii care au alungat pe omul de neam mare, zugerăsc foarte clar pe robii Domnului Hristos și pe poporul evreu (vezi versetele: 12,13, 27).

Ioan 14.2: „În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe... Eu Mă duc să vă pregătesc un loc... apoi voi veni din nou...” Domnul Însuși va veni iar să-Și ia Biserica, pentru ca Biserica să fie acolo unde este El.

Fapte 1.11: „Acest Isus, care a fost înălțat la cer dintre voi, va veni în același fel”.

Fapte 3.20. Iată predica apostolului către iudei: Întoarceți-vă la Dumnezeu și Domnul Isus va veni iar. Voi ați omorât pe Domnitorul vieții, v-ați lepădat de Cel sfânt și drept; Dumnezeu L-a înviat. Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, și El va reveni... Dar ei n-au vrut să se întoarcă la Dumnezeu. Timp de trei ani, El zadarnic a căutat roadă în smochin. Viticultorii, dimpotrivă, au omorât pe fiul stăpânului viei. Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos, a cerut iertarea lor pe cruce, locul de unde glasul Lui este totdeauna cu efect, spunând: Iartă-i, căci nu știu ce fac!” Acum, Duhul Sfânt, prin gura apostolului, răspunde la această mijlocire a Domnului Isus: Știu că ați făcut acest lucru din neștiință; acum pocăiți-vă, și El va veni din nou; pocăiți-vă, pentru ca timpurile de înviore să vină prin prezența Domnului... Dar noi știm că ei s-au împotrivit Duhului Sfânt (Fapte 7.51).

Versetul 21: Și să trimită pe Isus Hristos... „pe care cerul trebuie să-L primească până la timpurile restabilirii tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi proroci”.

Iată marele scop al tuturor planurilor lui Dumnezeu. După cum am văzut taina voii Sale, că Dumnezeu va uni iar toate lucrurile în Hristos, vedem aici că El a vorbit despre acest lucru (adică despre partea lui pământească) prin gura tuturor sfinților Săi proroci. Cum trebuie să se împlinească toate lucrurile acestea? Prin revărsarea Duhului Sfânt? - Nu, pentru că ni se spune că „prin (de la) prezența Domnului” și „când El va trimite pe Isus”. Fără îndoială, cred că Duhul Sfânt va fi revărsat, și va fi în mod deosebit asupra iudeilor. Dar în locul citit, evenimentul acesta va avea loc prin prezența Domnului Isus și în felul acesta lucrurile despre care au vorbit prorocii se vor împlini. Nu știu cum ar putea cineva înlătura puterea și simplitatea acestei declarații.

Vedem căderea, ruina omului. Vedem chiar întreaga creație supusă stricăciunii. Soția dorește ca Soțul ei să Se arate. Și nu Duhul Sfânt va restabili creația, nici nu este El moștenitorul tuturor lucrurilor; este Domnul Isus Hristos. Când Domnul Isus va apare în slavă, lumea îl va vedea, în timp ce ea nu poate vedea pe Duhul Sfânt.

„Orice genunchi se va pleca în Numele lui Isus.” Lucrarea Duhului Sfânt nu este să restabilească toate lucrurile aici pe pământ, ci să mărturisească despre Domnul Isus Hristos, care va veni din nou. Încă o dată, Duhul Sfânt era în apostolul Petru când spunea: „pe care cerul trebuie să-L primească ...” Să primească, pe cine? Nu pe Duhul Sfânt, (El era chiar acolo), ci pe Domnul Isus; și datoria noastră este să credem acest lucru.

Acum trec la epistole, pentru ca și prin ele să recunoaștem că venirea Mântuitorului era așteptarea vie și de fiecare moment a Bisericii.

În Romani 8.19-22 vedem întreaga creație în așteptarea acestei veniri, care este clar arătată, când compari Ioan 14.1-3 cu Coloseni 3.1-4. De asemenea, la 1 Corinteni 1.7: „Nu duceți lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos”.

Despre Efeseni 1.10 am mai vorbit. Deoarece la judecata de la urmă cerurile și pământul vor fi trecut, înaintea acestei epoci Dumnezeu va uni iar toate lucrurile în Hristos.

Filipeni 3.20-21: „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă”.

Coloseni 3.4: „Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă”.

Cele două epistole către Tesaloniceni sunt centrate în jurul acestui subiect. Orice lucru în 1 Tesaloniceni este în vederea venirii Domnului Hristos; tot ce spune Pavel despre bucuria și lucrarea lui este în legătură cu venirea Lui.

În primul rând, chiar întoarcerea la Dumnezeu este arătată în legătură cu acest adevăr (1.10). Credincioșilor din Tesalonic, care au fost un exemplu pentru cei din Macedonia și din Ahaia, și a căror credință era renumită, încât nu mai era nevoie să spui ceva despre ea, li s-a spus: „v-ați întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujiți Dumnezeului Celui viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia viitoare”. Este de observat că această biserică, una din cele mai înfloritoare căreia i-a scris apostolul Pavel, chiar ea a fost aleasă de Domnul ca să-i descopere, cu cele mai multe amănunte, împrejurările venirii din nou a Lui. Domnul Se destăinuie celor care se tem de El (Psalmul 25.14).

Iată deci credința tesalonicenilor; se vorbea în toată lumea de credința lor, pentru că ei așteptau pe Domnul Isus din ceruri. Și datoria noastră este de a avea această credință, aceeași credință ca a tesalonicenilor; trebuie, ca și ei, să așteptăm pe Domnul înaintea perioadei de o mie de ani. Desigur, ei nu ziceau: Vor trece o mie de ani înainte de a veni Domnul. „Căci cine este nădejdea noastră?... Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui?” (2.19).

„Ca să vi se întărească inimile și să fie fără vreo învinuire în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus împreună cu toți sfinții Săi” (3.13). Acesta este gândul care stăpânea mintea apostolului.

1 Tesaloniceni 4.13-18. Este de observat că singura mângâiere pe care apostolul o dă celor ce erau în jurul patului morții unui credincios este venirea lui din nou împreună cu Domnul Isus și întâlnirea lor cu toții. Se spune: „Fiți liniștiți, el a plecat în slavă”. Dar nu acesta este gândul apostolului; dimpotrivă, mângâierea pe care el o dă celor ce asistă la ultimele clipe ale celor credincioși este: „Fiți liniștiți, Dumnezeu îi va aduce înapoi”. Trebuie să se fi făcut o schimbare nemăsurat de mare în sentimentele obișnuite ale creștinilor, dacă singura mângâiere pe care o dă apostolul este socotită astăzi ca o nebunie. Credincioșii din Tesalonic erau atât de mult pătrunși de gândul venirii din nou a Domnului Hristos, încât ei nu își închipuiau că ar putea muri înainte de a avea loc împlinirea acestui eveniment; și dacă unul dintre ei pleca de pe pământ, prietenii lui se întristau, gândind că el nu va fi prezent în acea clipă. Dar Pavel îi liniștește, spunându-le că „Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu El pe cei care au adormit în Isus”. Putem înțelege prin acest exemplu, cum Biserica a pus deoparte nădejdea care ocupa spiritul primilor credincioși; cum noi ne-am îndepărtat de gândurile apostolilor și am înlocuit aceste gânduri prin ideea unei stări intermediare de fericire (sufletul despărțit de trup), stare adevărată, fără îndoială, și superioară stării noastre de pe pământ, totuși imprecisă și în același timp, o stare de așteptare. Domnul Isus Însuși așteaptă, și sfinții care au murit așteaptă. Nu vreau să arunc vreo umbră asupra adevărului acestei stări intermediare de fericire; iată cum vorbește apostolul despre ea: „Chiar în cortul acesta deci, gemem apăsați; nu pentru că dorim să fim dezbrăcați, ci să fim îmbrăcați, pentru ca ce este muritor să fie înghițit de viață... Așadar, noi totdeauna suntem plini de încredere” (2 Corinteni 5.4-6). Adică: dacă trupul muritor nu este înghițit de

viață (nu este schimbat), încrederea pe care o am nu este întreruptă de moarte; eu am primit deja viața Domnului Isus Hristos în sufletul meu, ea nu poate să-mi mai lipsească vreodată. Se poate întâmpla să părăsesc acest pământ, dar viața sufletului meu nu este atinsă cu nimic prin asta; eu am deja viața Domnului Hristos și, dacă voi pleca, voi fi cu El.

Încă un gând în legătură cu 1 Tesaloniceni 4.15-17: „Noi cei vii care rămânem până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor care au adormit. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt de strângere laolaltă, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii care rămânem, vom fi răpiți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh și astfel vom fi totdeauna cu Domnul”.

Dacă apostolul ar fi așteptat un mileniu al Duhului Sfânt înainte de venirea Domnului Isus, cum ar fi putut el să spună: „noi cei vii care rămânem până la venirea Domnului”? Pentru el era o așteptare continuă a venirii Domnului Hristos, a cărei clipă nu o știa, dar pe care avea tot dreptul s-o aștepte. S-a înșelat el în această privință? Nu, deloc. El nu făcea altceva decât să aștepte; și această așteptare avea ceva bun în ea: îl ținea mereu într-o stare de despărțire față de lume.

Dacă ai aștepta dintr-o zi în alta venirea Domnului, unde ar mai fi toate aceste planuri care se fac pentru o familie, pentru o casă, pentru a întări orgoliul vieții, pentru a te îmbogăți? Felul nădejzii pe care o avem ne formează caracterul și, când Domnul va veni, apostolul Pavel se va bucura de așteptarea lui. Nădejdea care îl însuflețea producea frumoasele sale roade; în legătură cu această nădejde, el spunea: „Duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără vină, la venirea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 5.23).

1 Tesaloniceni 5.2-4. Această zi nu trebuie să surprindă pe credincioși ca un hoț.

2 Tesaloniceni 1.9,10; 2.3-12. În locul unei lumi binecuvântată pentru un mileniu fără prezența Domnului Isus, aici se vede omul păcatului stăpânind, până ce va fi nimic prin arătarea venirii Domnului Hristos. Pentru mine este foarte clar că acest mileniu numai al Duhului este o minciună, pentru că taina fărădelegii care a început să lucreze din timpul apostolului Pavel trebuia să-și continue lucrarea până ce se va descoperi omul păcatului, care va fi nimic prin arătarea venirii lui Hristos, Domnul Însuși, prin suflarea gurii Sale. În această stare de lucruri, unde mai poate avea loc un astfel de mileniu?

1 Timotei 6.14-16: „Să păzești porunca aceasta fără pată și fără vină, până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos, care va fi făcută la timpul ei de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul celor ce împărățesc și Domnul celor ce stăpânesc, singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea; a Lui să fie cinstea și puterea veșnică!”

2 Timotei 4.1: „Te rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care va judeca viii și morții, și pentru arătarea și împărăția Lui”.

Tit 2.11-13. Harul s-a arătat și ne învață în primul rând cum să trăim și, în al doilea rând, așteptarea slavei: arătarea harului o avem; el ne învață să așteptăm arătarea slavei.

Evrei 9.28: „Tot așa și Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, celor care Îl așteaptă, nu în legătură cu păcatul, ci pentru mântuire”. Ca mare preot, după ce se va termina lucrarea de mijlocire, El va ieși din locul preasfânt (vezi Leviticul 9.22,24).

Iacov 5.9: „Judecătorul este chiar la ușă”.

2 Petru 1.16-21: „Căci v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu urmărind niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine, cu ochii noștri, măreția Lui. Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, atunci când din slava minunată s-a auzit un glas care Îi zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc desfătarea”. Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, fiind cu El pe muntele cel sfânt. Și avem cuvântul prorociei și mai sigur, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în

inimile voastre. Mai întâi să știți că nici o prorocie din Scriptură nu se interpretează singură. Căci nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit conduși de Duhul Sfânt" (acest loc explică de asemenea Matei 16.28 și 17.1; Marcu 9.1-2, Luca 9.27-28).

Schimbarea la față era deci ca un model al venirii Domnului Isus Hristos în slavă.

1 Ioan 3.2-3: „Știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este". Noi nu vom fi asemenea cu El decât atunci când El se va arăta, și nu înainte. „Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește." Știind că atunci când Domnul Isus Se va arăta, eu voi fi asemenea Lui, trebuie să fiu de pe acum, pe cât este cu putință, asemenea Domnului Isus. Iată roada bogată a acestui adevăr al venirii din nou a Domnului Hristos și ce urmare practică decurge din această așteptare. Această nădejde este pentru noi măsura sfințeniei, după cum îi este și motivul.

Să cercetăm și pilda neghinei și a seminței bune (Matei 13). Neghina, adică răul pe care Satan l-a făcut acolo unde grâul bun a fost semănat, trebuie să crească până la seceriș, care este sfârșitul acestei economii. Răul pe care el l-a introdus prin abateri de la Cuvânt, învățături stricate, religii false, tot acest rău trebuie să continue, să crească și să se coacă. Această neghină trebuie să se mărească, să se înmulțească în câmpul Domnului, până la seceriș. Iată o descoperire întemeiată pe fapte, care con-38 trazice ideea unui mileniu prin Duhul Sfânt, fără venirea din nou a Domnului.

Am văzut că venirea Domnului Hristos are legătură cu toate gândurile, cu toate motivele de mângâiere și de bucurie, cu sfințirea Bisericii și chiar pe patul de moarte; pe cel ce părăsește acest trup, Domnul Hristos îl va aduce înapoi. Am văzut în trecut, de o parte, stabilirea tuturor lucrurilor și, de altă parte, că răul trebuie să crească în câmpul Domnului până la seceriș.

Domnul să pună aceste adevăruri în inimile noastre, dragi prieteni, pe de o parte pentru a ne dezlipi de lucrurile acestei lumi, și pe de altă parte pentru a ne alipi de venirea Lui, de El Însuși în persoană, pentru ca noi să ne curățim după cum El este curat. Desigur, nu este nimic mai practic ca aceste adevăruri, nimic mai potrivit să ne dezlipească de o lume care trebuie să fie judecată, și în același timp să întărească legătura noastră cu El, cu Cel care va veni s-o judece. Nu, nu este nimic care să poată să ne arate mai bine ce trebuie să fie curățirea noastră și s-o împlinească în noi, nimic care să poată atât de bine să ne mângâie, să ne înflăcăreze și să ne facă să ne asemănăm cu „Cel care a suferit pentru noi, pentru ca noi, care suferim, să împărțim împreună cu El", ca împreună moștenitori ai slavei.

Cu siguranță, dacă Domnul Isus Hristos ar fi așteptat din zi în zi, ar fi o lepădare de sine care nu se prea vede astăzi printre creștini.

Nimeni să nu zică: „Stăpânul meu întârzie să vină!"

4. PRIMA ÎNVIERE

sau

ÎNVIEREA CELOR DREPTI

(Luca 20.27-44)

Subiectul asupra căruia doresc să vă vorbesc în această seară este învierea și mai ales învierea celor drepti, ca fiind deosebită de a celor răi.

Am vorbit despre Domnul Isus Hristos, moștenitor al tuturor lucrurilor; despre Adunare, aceasta ca împreună moștenitoare cu El și despre venirea Domnului Hristos înainte de cei o mie de ani pentru a domni, venire care nu trebuie confundată cu ziua învierii celor răi și a judecării care are loc înaintea scaunului de domnie alb, și care nu va avea loc decât după mileniu. Acum,

avem de văzut Biserica participând la această venire a Domnului Hristos; lucrul acesta se face prin prima înviere.

Nu este nevoie să mai vorbesc de învierea Domnului Isus Hristos ca fiind pecetea misiunii Sale, o privesc ca un adevăr cunoscut. Este de ajuns să citez pentru acest prim punct Romani 1.4, unde apostolul ne spune că Isus Hristos a fost dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților. Învierea era marele fapt care arată că Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu; în același timp, ea era și marea temă a predicilor apostolilor, baza epistolelor lor și a întregului Nou Testament.

Dumnezeirea Domnului Isus a fost dovedită nu numai prin învierea Sa, însă ea a fost prima și cea mai însemnată dovadă.

Cititorul va face bine să fie atent la expresia: „dintre cei morți”, întrebuițată în alte părți, expresie care se deosebește de cea de aici. Ea ne vorbește de introducerea unei puteri în împărăția morții, putere care face să iasă de acolo unii în așa fel, încât îi deosebește cu totul de ceilalți. De acest lucru se mirau ucenicii (Marcu 9.10). Învierea era credința oricărui iudeu cu adevărat credincios; dar ceea ce nu înțelegeau ei era o înviere dintre cei morți.

S-o spunem deschis, greutatea în privința subiectului de care ne ocupăm nu vine de la faptul că ce avem în Cuvântul lui Dumnezeu n-ar fi simplu, clar și convingător, ci de la faptul că, de obicei, idei preconceptuate ne fură sensul natural al Scripturii.

Sunt obișnuințe de a gândi, pe care ți le-ai făcut în afara Scripturii Sfinte; îți aduci ideile tale înainte, când este vorba de Cuvânt, în loc să vezi dacă aceste idei se potrivesc cu Cuvântul. Atunci găsești greșeli, nepotriviri în ceea ce ne este prezentat și nu bănuiești că aceste nepotriviri nu se datoresc decât unor idei cu totul omenești.

Învățătura despre înviere este însemnată din mai multe puncte de vedere. Ea leagă nădejdlile noastre de Domnul Hristos și de întreaga Lui Biserică; într-un cuvânt, de planurile lui Dumnezeu în Hristos. Ea ne face să înțelegem că noi suntem în totul liberi în El, prin părțasia noastră la o viață în care, fiind uniți cu El prin legătura Duhului, noi găsim prin puterea aceluiași Duh, puterea să Îl slăvim chiar de acum. Ea stabilește nădejdea noastră în modul cel mai temeinic. Ea exprimă, în sfârșit, întreaga noastră mântuire, prin faptul că ne introduce într-o nouă creație, prin care puterea lui Dumnezeu ne așează în cel din urmă Adam, dincolo de locul unde există păcat, Satan și moarte. Sufletul, plecând de pe pământ, merge la Domnul Isus, dar nu este încă slăvit. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește de oameni slăviți, de trupuri slăvite, dar niciodată de suflete slăvite. Dar, cum am spus, prejudecăți, învățături omenești au luat locul Cuvântului lui Dumnezeu și așteptarea învierii a încetat de a fi gândirea obișnuită a Bisericii.

Învierea era temelia predicilor apostolilor.

Fapte 1.22: Trebuie ca „unul din ei să fie martor împreună cu noi al învierii Lui”. Iată subiectul mărturiei lor. Să vedem acum chiar cuvintele acestei mărturii.

Fapte 2.24: „Dar Dumnezeu L-a înviat...” La fel versetul 32: „Dumnezeu a înviat pe acest Isus și noi toți suntem martori ai Lui”.

Fapte 3.15: „Ați omorât pe Inițiatorul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat dintre cei morți; noi suntem martori ai Lui”.

Fapte 4.2. Vedem că această învățătură a învierii era recunoscută ca învățătura predicată în public de către apostoli, care nu era că sufletul, murind, merge în cer, ci că morții vor învia. După cum fariseii erau cei mai împotriviți Domnului când El era pe pământ, adică falșii oameni dreți, în opoziție cu singurul adevărat drept, veți vedea, la fel, Satan ridicând, după moartea Domnului Hristos, pe saducheii, care erau vrăjmași ai învățăturii despre înviere (Fapte 4.1 și 5.17).

Fapte 10.38,40,41. Apostolul Petru dă mărturie despre acest adevăr de temelie înaintea sutașului Corneliu și a prietenilor săi. Apostolul Pavel, de asemenea predica acest lucru iudeilor în Antiohia din Pisidia (Fapte 13.34), spunându-le: Dumnezeu ne dă făgăduințele sfinte pe care le-a făcut lui David, prin faptul că a înviat pe Isus Hristos dintre cei morți.

Fapte 17.18,31. El vestea în mijlocul filozofilor păgâni această învățătură, care era piatra de poticnire a înțelepciunii lor pământești. Socrate și alții dintre filozofi credeau în nemurire; dar când acești oameni și alții, care își pierdeau vremea cu noutățile, au auzit vorbindu-se de învierea trupului, și-au bătut joc.

Un necredincios poate să discute despre nemurire; dar, dacă aude vorbindu-se de învierea trupurilor, el râde de un asemenea subiect. Și de ce? Pentru că prin nemurirea sufletului, el se poate înălța pe sine însuși, își poate mări propria sa importanță. Acesta este un lucru care se potrivește omului așa cum este el. Dar țărâna înviată, să faci din ea o ființă vie și slăvită, aceasta este o slavă care nu aparține decât lui Dumnezeu, o lucrare pe care numai Dumnezeu o poate face; căci, dacă Dumnezeu, care a prefăcut în țărână toate elementele trupului nostru, poate din nou să le unească și să facă din ele un om viu, desigur, El poate face orice lucru.

Fie că apostolul a avut sau nu dreptate să apeleze la prejudecățile fariseilor (23.6), el spune deschis că, din cauza predicării învățaturii acesteia este el dat în judecată. La Fapte 24.15 spune același lucru; la Fapte 26.8, el îl prezintă împăratului Agripa ca lucrul de care trebuie neapărat să țină seama; la fel în versetul 23. Se vede din aceste locuri că învierea era mereu fondul predicării apostolilor și nădejdea credincioșilor.

Să venim acum la a doua parte a subiectului nostru: învierea aparte a Bisericii sau învierea deosebită a celor dreپți.

„Vafi o înviere”, ne-a spus apostolul, „și a celor dreپți și a celor nelegiuți”. Dar învierea celor dreپți sau a Bisericii este un lucru cu totul aparte, care nu are nici o legătură cu a celor nelegiuți, și care nici nu are loc în același timp cu cea din urmă, nici după același principiu; căci, deși și una și alta trebuie să se înfăptuiască prin aceeași putere, învierea celor dreپți este pe un principiu aparte, adică locuirea Duhului Sfânt în ei, care este necunoscut învierii celor nelegiuți (Romani 8.11).

Observați că puterea învierii cuprinde viața, îndreptățirea, încrederea, slava Adunării. Dumnezeu Însuși ne este prezentat sub Numele de Dumnezeu care înviază morții, care Își introduce puterea în ultimele adâncimi ale urmărilor păcatului nostru, în domeniul morții, pentru a face să iasă de acolo o viață care, de atunci înainte, pune pe om la adăpost de toate urmările nenorocite ale păcatului, o viață lângă Dumnezeu.

Romani 4.23-25. Noi suntem chemați să credem în Dumnezeu „care înviază morții”; învierea Domnului Isus Hristos este puterea îndreptățirii noastre. Iată adevărul pe care ni-l arată acest loc. Unirea noastră cu Domnul Isus înviat, iată ce face ca noi să fim primiți de Dumnezeu. Noi trebuie să ne vedem deja dincolo de mormânt.

Pentru aceasta credința lui Avraam era o credință care aducea îndreptățirea: el nu privea la trupul său care era îmbătrânit, ci el credea puternic într-un Dumnezeu „care înviază morții”; pentru aceasta, „credința i-a fost socotită ca dreptate”.

Învierea Domnului Isus Hristos era marea dovadă și, în același timp, statornicirea acestui adevăr, căci un lucru de seamă care aparține credinței noastre este că Dumnezeu înviază morții.

Vedem acest adevăr arătat lămurit în epistola lui Petru (1 Petru 1.21). Aplicarea lui este și pentru noi, prin unirea noastră cu Domnul.

Coloseni 2.12: „Fiind îngropați împreună cu El în botez, în care ați fost și înviați împreună cu El, prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, care L-a înviat dintre cei morți”. Biserica înviază mai întâi, pentru că Domnul Hristos a înviat, fiind Capul ei. Învierea Bisericii nu este o înviere care să aibă drept scop judecata; ea este urmarea unirii ei cu Domnul Hristos, care a fost judecat pentru ea.

Vedem în acest loc cum se înlănțuie aceste adevăruri. Învierea Bisericii este un lucru special, pentru că Biserica participă la învierea Domnului Hristos; noi vom învia nu numai pentru că Domnul Isus ne va chema din mormânt, ci pentru că suntem una cu El. De aceea, prin credință, noi am și înviat împreună cu Domnul Hristos, am înviat în ceea ce privește duhul, dar nu încă și în ceea ce privește trupul. Îndreptățirea Adunării stă tocmai în faptul că ea a înviat împreună cu Domnul Isus Hristos.

Același fapt este arătat la Efeseni 1.18-23 și 2.4-6. Apostolul Pavel nu zicea niciodată: „Dacă aș fi mântuit, eu aș fi mulțumit”; el știa că nădejdea face sufletul activ, ea îi trezește sentimentele, însuflețește și îndrumază pe orice om; și el dorea ca Biserica să aibă inima plină de această nădejde. „Sunt mântuit”; aceasta nu este destul pentru dragostea lui Dumnezeu, care nu este satisfăcută dacă noi nu suntem părtași la întreaga slavă a Fiului Său; și nu trebuie să fim nepăsători față de voia Sa.

Efeseni 2.6 ne arată același adevăr.

Prezența Duhului Sfânt în Biserică, iată ce caracterizează poziția noastră înaintea lui Dumnezeu. Duhul mărturisește că suntem copii ai lui Dumnezeu, El este Mângâietorul nostru, El ne ajută în slăbiciunile noastre și ne face în stare să slujim lui Dumnezeu; și datorită Duhului Sfânt care este în noi, vom fi înviați, și acest fapt face ca principiul învierii Bisericii să fie cu totul altul decât al învierii celor nelegiuiți. Învierea noastră este urmarea locuirii Duhului Sfânt în noi (Romani 8.11): deosebire foarte însemnată. „Lumea nu primește Duhul Sfânt pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște.” Dar trupul nostru este templul Duhului Sfânt; și după cum sufletul nostru, ca urmare a acestui lucru, este plin sau cel puțin trebuie să fie plin de slava Domnului Hristos, tot așa trupul nostru, care este templul Duhului Sfânt, va fi înviat potrivit puterii Duhului Sfânt, care locuiește în noi, pentru a lua parte la slavă; acest lucru nu se poate spune despre cei nelegiuiți.

Învierea este aceea care, introducându-ne în lumea Celui din urmă Adam, chiar de pe acum ca părtași ai acestei vieți, ne va introduce, de fapt, într-o lume nouă, în care El va fi capul și slava ei, pentru că El a dobândit-o și o stăpânește ca om înviat.

Observați de asemenea că, printre locurile în care se vorbește de înviere, nici unul nu vorbește de o înviere în același timp a celor păcătoși și a celor drepti, și că cele care privesc învierea celor drepti vorbesc despre ea ca de o înviere aparte. Toți vor învia. Va fi o înviere a celor drepti și alta a celor nedrepti, ele nu vor avea loc împreună. Voi cita la rând locurile care arată acest lucru. Și noi va trebui să înviem la venirea Domnului Isus Hristos (Filipeni 3.20-21; 1 Corinteni 15.23).

Ideea unei învieri a celor drepti era familiară ucenicilor Mântuitorului și ea așa ne este înfățișată de Duhul Sfânt. „Vei fi răsplătit la învierea celor drepti” (Luca 14.14).

Dar, pentru a veni la dovezile directe, eu sunt deplin convins că felul în care nădejdea creștinilor este legată numai de nemurirea sufletului, nu-și are izvorul în Evanghelie, că ea vine, dimpotrivă, de la adepții filozofiei lui Platon; și tocmai când venirea Domnului Hristos era dată uitării în Biserică, sau cel puțin începea să fie pierdută din vedere, în acest timp învățătura nemuririi sufletului a început să înlocuiască pe cea a învierii. Această situație era în veacul lui Origen. Nu este nevoie să spun că nu mă îndoiesc de nemurirea sufletului; subliniez numai faptul că această idee a înlocuit învățătura învierii Bisericii ca pricina bucuriei și slavei ei.

În 2 Timotei 1.10 „a adus la lumină viața și neputrezirea”, e vorba de neputrezirea trupului și nu de nemurirea sufletului.

Luca 20.35-36: „Dar cei găsiți vrednici să aibă parte de veacul acela și de învierea dintre cei morți”. Deci, învierea despre care este vorba aici nu aparține decât celor ce se vor fi făcut vrednici de ea. „Cei ce vor fi făcuți vrednici să aibă parte de acel veac”, adică de această lume de bucurie, de împărăția Domnului Hristos. Deci, această înviere a morților aparține, în mod deosebit, aceluși timp. „Căci”, adaugă Domnul, „ei nici nu vor mai putea muri... Și ei sunt fiii ai lui Dumnezeu, fiind fiii ai învierii.” Cei păcătoși vor învia pentru a fi judecați, dar aceștia vor învia pentru că au fost făcuți vrednici să aibă parte de învierea de care a avut parte Domnul Isus Hristos.

Vedem în locul citat, dovada unei învieri care privește numai pe copiii lui Dumnezeu: ei sunt fiii ai lui Dumnezeu, fiind fiii ai învierii. A fi fiii ai lui Dumnezeu și a avea parte de această înviere, acesta este numele și moștenirea acelorași persoane.

Ioan 5.25-29: „Adevărat, adevărat va spun că vine ceasul și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei care-l vor asculta vor trăi. Căci, după cum Tatăl are

viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine. Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al Omului. Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși din ele: cei care au practicat binele, pentru învierea vieții, iar cei care au făcut răul, pentru învierea judecării". Aceste cuvinte sunt aduse înainte de unii împotriva învierii aparte a celor drepti; dar vom vedea că ele spun și chiar explică și întăresc adevărul de care ne ocupăm.

Două fapte ale Domnului Isus Hristos ne sunt arătate ca cele două calități ale slavei Sale: unul care constă în a da viață; celălalt în a judeca. El dă viață cui vrea și toată judecata Îi este dată Lui, pentru ca toți, chiar și cei păcătoși, să cinstească pe Fiul cum Îl vor cinsti pe Tatăl. Domnul Isus a fost batjocorit aici pe pământ și Dumnezeu Tatăl îngrijește ca drepturile slavei Sale să fie recunoscute. El dă viață cui vrea, întâi sufletului, apoi și trupului. Aceștia Îl slăvesc de bunăvoie. În ce privește pe cei răi, drepturile Domnului Isus cu privire la ei vor fi recunoscute prin judecată. În lucrarea de aducere la viață, Tatăl și Fiul lucrează împreună, pentru că cei înviați trebuie să fie părtași cu Tatăl și cu Fiul. Dar, în ce privește judecata, Tatăl nu judecă pe nimeni, pentru că nu Tatăl a fost batjocorit, ci Fiul.

Cei nelegiuți vor cinsti pe Domnul Isus Hristos în ciuda voinței lor, când vor fi judecați. Când se vor împlini aceste lucruri? Pentru cei păcătoși, se vor împlini la judecata celor vii și a celor morți, înaintea marelui scaun de domnie alb. Pentru copiii lui Dumnezeu, se vor împlini când trupurile lor vor lua parte la viața care deja a fost dată sufletelor lor, la viața Domnului Isus Hristos Însuși, când va fi învierea celor drepti. Învierea acestora nu este o înviere pentru judecată; este foarte simplu, pentru a spune încă o dată, fapta puterii de înviere a Domnului Isus, care a lucrat deja în sufletele lor, atunci când Dumnezeu va găsi că este timpul, va lucra și în ce privește trupul lor. „Cei care au practicat binele”, spune acest loc, „vor învia pentru viață; iar cei care au făcut răul, vor învia pentru judecată.”

S-ar putea spune: Domnul Isus a zis în versetul 28: „Vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui”; deci, cei răi și cei drepti ar fi să învieze împreună. Dar sunt trei versete înainte de acestuia: „Vine ceasul și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și vor învia”. Ceasul cuprinde aici tot timpul care s-a scurs de la venirea Mântuitorului, și prin acest cuvânt se înțeleg două stări de lucruri diferite, adică morții au auzit glasul Fiului lui Dumnezeu în timpul vieții Lui și îl ascultă de nouăsprezece veacuri. Iată deci ce ni se spune aici: ceasul va veni pentru învierea sufletului, ceas care durează de mai mult de nouăsprezece veacuri; și de asemenea va veni ceasul pentru judecată.

(Pentru întrebunțarea cuvântului „ceas” în grecește, vezi: Ioan 5.35; 16.4,25,26; Luca 22.53; 1 Ioan 2.18; 2 Corinteni 7.8; Filimon 15.)

Cuvântul ceas are același înțeles în amândouă locurile; adică este un timp de aducere la viață și un timp de judecată; este o perioadă în care sufletele sunt înviate și o perioadă în care trupurile vor fi înviate. Învierea, pentru noi, este doar aplicarea puterii de viață a Domnului Isus Hristos la trupul nostru. Eu voi învia pentru că sunt deja înviat în sufletul meu. Învierea este încoronarea întregii lucrări, pentru că eu sunt copil al lui Dumnezeu, pentru că Duhul locuiește în mine, pentru că, în ce privește sufletul meu, sunt deja înviat împreună cu Domnul Isus Hristos.

Este o înviere pentru viață a celor ce au fost înviați mai întâi în sufletele lor, și o înviere pentru judecată, pentru cei ce nu au primit pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitorul lor personal.

1 Corinteni 15.23. Aici se vede foarte clar legătura care este între venirea Domnului Hristos și învierea morților, iar ordinea învierii ne este arătată foarte lămurit. „Hristos a înviat dintre cei morți, pânga celor adormiți” (vers. 20); al celor ce dorm, nu al celor răi. Cei care sunt ai Domnului Hristos vor învia la venirea Lui; după aceea va veni sfârșitul, timp în care El va da împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl.

Când va veni El, va lua împărăția, dar la sfârșit o va da iar lui Dumnezeu Tatăl. Arătarea Domnului Hristos va avea deci loc înaintea sfârșitului; acesta va fi pentru nimicirea celui rău. El

va veni pentru a curăți împărăția Sa. „Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei care sunt ai lui Hristos. După aceea, va veni sfârșitul.”

1 Tesaloniceni 4. Când Domnul Hristos va veni, va aduce înapoi, împreună cu El, pe cei credincioși, și cei ce au adormit în Hristos vor învia cei dintâi. Aceasta este nădejdea noastră; este roada socotirii noastre ca drepti, urmarea locuirii Duhului Sfânt în noi.

Cei drepti care vor fi murit, vor învia cei dintâi; apoi, cei drepti care vor fi în viață vor fi schimbați și vor merge împreună în văzduh, să întâmpine pe Domnul. Aici este un lucru care aparține numai și numai celor credincioși, celor ce au adormit în Hristos și care vor fi, începând de atunci încolo, pentru totdeauna cu Domnul.

Filipeni 3.10-11: „Să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui... și astfel în orice fel ar fi, să ajung la învierea dintre cei morți”.

De ce să vorbești așa, dacă ar fi adevărat că cei drepti și cei răi trebuie să învieze împreună și în același fel? Această înviere dintre cei morți este tocmai această „primă înviere”, pe care apostolul Pavel o avea mereu înaintea ochilor săi. „Primesc — vrea să spună el — să pierd totul, să sufăr orice, dacă astfel — coste ce o costa — voi ajunge la învierea celor drepti: iată dorința mea!”

Fără îndoială, „învierea dintre cei morți” era un lucru care privea numai și numai Biserica. Ea putea să spună ca apostolul: „Alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Hristos Isus”.

În ce privește perioada sau intervalul dintre învierea celor credincioși și a celor răi, aceasta este o chestiune care depinde în totul de principiul în sine, adică de deosebirea dintre cele două învieri. Această perioadă nu se găsește menționată decât în Apocalipsa, sub expresia de o mie de ani. Între cele două învieri se scurg o mie de ani.

Lumea va ști atunci că harul ne-a fost dat, că am fost iubiți tot așa cum Domnul Isus Însuși a fost iubit de Tatăl.

Dacă prima înviere, a celor drepti, n-ar fi literală, de ce a doua, cea a celor nelegiuți, ar fi? Ca obiect al nădejzii pe care o avem și izvor al mângâierii și bucuriei noastre, este puțin lucru să știi că cei nelegiuți vor învia; dar lucru de preț, însemnat, este să știi că învierea celor credincioși va fi plinătatea fericirii lor, că prin ea Dumnezeu Își va arăta dragostea față de noi; că, după ce ne-a dat viață sufletelor noastre, El va da viață trupurilor noastre și va face din țărâna pământului o formă potrivită vieții care ne-a fost dată din partea lui Dumnezeu. În Cuvântul lui Dumnezeu nu întâlnim niciodată duhuri slăvite, ci totdeauna trupuri slăvite. Aceasta va fi slava lui Dumnezeu și slava celor ce vor fi înviați.

Doresc, dragi prieteni, ca toată cunoașterea acestui adevăr, prin puterea Domnului Isus Hristos, de care depinde toată împlinirea lui, să ne însuflețească inimile pentru a fi desăvârșiți. Căci această cunoștință, în toată întinderea ei, este ceea ce Scriptura numește „desăvârșire”. În felul acesta, Domnul Isus Hristos a fost făcut desăvârșit în ce privește starea și poziția Lui înaintea lui Dumnezeu; tot așa și noi suntem acum desăvârșiți prin credință, recunoscând că am înviat împreună cu El, cum vom fi mai târziu și în ce privește trupul nostru. Trupul vostru, sufletul vostru și duhul vostru să fie păstrate fără pată pentru venirea Prea Iubitului nostru.

Acest adevăr al învierii Bisericii să fie legat, în duhul nostru, de toate adevărurile prețioase ale mântuirii noastre împlinite în Hristos, căci el se va înfăptui, în plinătatea mântuirii noastre, și în trupurile noastre.

5. DESFĂȘURĂRI DUREROASE

(Daniel 2)

Am vorbit până acum despre părtășia dintre Domnul Hristos și Biserică, aceasta fiindu-I asemenea; despre venirea Domnului Hristos și învierea Bisericii, prin care ea ia parte la această slavă a Domnului Hristos, fiind împreună moștenitoare.

Subiectul de care ne vom ocupa în seara aceasta nu este tot atât de plin de bucurie și de fericire; dar trebuie ca noi să cunoaștem și mărturia lui Dumnezeu despre răutatea omului.

Nădăjduiesc, dragi prieteni, că urmarea acestei cunoașteri va fi să ne facă deosebit de serioși. Vederea progresului răului și a judecății pe care el o atrage are ca urmare mai întâi că ne face să evităm acest rău, apoi ne convinge de puterea lui Dumnezeu, singurul care poate să înlăture răul. „Luați seama ca nu cumva să refuzați să ascultați pe Cel care vă vorbește!...” (Evrei 12.25-29). Iată gândul apostolului asupra mării schimbări care va avea loc când puterea răului va fi nimicită.

Prin ce vă prezint, caut să arăt că, în loc de a ne amăgi sperând un progres continuu al binelui, noi trebuie, dimpotrivă, să știm bine că va fi un progres al răului; și că nădejdea că pământul va fi plin de cunoștința Domnului înainte de a se arăta judecata Lui și înfăptuirea acestei judecăți pe pământ este o nădejde neîntemeiată. Noi avem de așteptat răul până ce va ajunge atât de înspăimântător, încât va trebui ca Domnul să-l judece.

În primul rând, voi arăta că Noul Testament ne prezintă mereu răul ca mergând în creștere până la sfârșit și că Satan îl va mări până ce Domnul îi va nimici puterea; în al doilea rând, voi încerca să arăt caracterul pe care îl va îmbrăca răul ca putere dinafară.

Cu alte cuvinte, ceea ce vreau să spun se rezumă la aceste două puncte. Primul punct: Lepădarea de credință — care are loc chiar în creștinătate. Al doilea punct: Formarea, căderea și ruina puterii lumești a lui Antihrist, în înțelesul unei puteri vizibile.

Încep cu Matei 13.36: pilda neghinei. În timp ce oamenii dormeau, vrăjmașul a semănat neghină în țarină; la cererea robilor, că neghina trebuie smulsă, li s-a răspuns că nu, pentru că grâul și neghina trebuie să crească împreună până la seceriș. Aceasta este hotărârea Domnului, ca răul pe care Satan l-a făcut în câmpul unde sămânța bună a Cuvântului a fost semănată, să rămână acolo și să crească până la sfârșit. Aceasta este o declarație specială că silințele creștinilor nu vor putea să înlăture răul, până în ziua judecății. „Lăsați-le să crească împreună până la seceriș.” Secerișul este sfârșitul veacului, adică a economiei de acum.

În Împărăția lui Dumnezeu, acum lucrează harul, și nu judecata; noi n-avem de judecat lumea. Chiar dacă am putea spune despre cineva: acesta este un copil al Satanei, — el este chiar prin acest fapt în afara puterii noastre de judecată; este neghină. Cu harul am a face. Adică eu nu mă pot atinge de răul pe care Satan l-a produs; dar pot să lucrez ca instrument al harului, căci Dumnezeu ne îngăduie să semănăm sămânța bună.

Neghina nu înfățișează doar pe oamenii păcătoși; aceștia din urmă n-au fost semănați niciodată printre griul cel bun. Neghina este un lucru rău pe care l-a făcut vrăjmașul, după ce Domnul Isus Hristos a semănat grâul cel bun. Ceea ce se poate numi învățătură greșită, stricare a adevărului, va rămâne deci până la seceriș. Răul pe care l-a produs Satan prin religia coruptă va rămâne până la sfârșit. Toate silințele noastre trebuie să se îndrepte nu să înlăture neghina, ci să caute pe copiii lui Dumnezeu, să adune pe împreună moștenitorii Domnului Isus Hristos.

1 Timotei 4.1: „Dar Duhul spune lămurit că în timpurile din urmă unii se vor îndepărta de credință, dându-și mintea unor duhuri înșelătoare și unor învățături ale demonilor, abătuți de fățarnicia unor oameni care vorbesc minciuni...”

Nu trebuie să te aștepti la progresul propriu-zis al Evangheliei; s-ar putea ca el să fie și el va fi atât cât va fi nevoie pentru strângerea laolaltă a mădularelor familiei lui Dumnezeu. Dar ceea ce trebuie să așteptăm este cuprins în aceste cuvinte, care sunt ca un tablou al timpurilor din urmă: „Unii se vor îndepărta de credință”. Comparați cu 2 Petru 2.1-3.

2 Timotei 3.1-5: „Dar să știi că în zilele din urmă vor fi timpuri grele...” Trebuie ca noi să ne ținem de ceea ce spun oamenii? Nu, ci de ceea ce spune Dumnezeu. Vedeți răspunsul pe care îl dă Ieremia lui Hanania (Ieremia 28.6-17) și ce trebuie să răspunzi când vine cineva să-ți spună despre cunoștința Domnului că va umple pământul ca apele adâncul mării. Cred, fără îndoială, că într-adevăr cunoștința Domnului va umple pământul; dar nu este lucrul despre care să întrebăm. Întrebarea este: cum se va împlini acest lucru? Prin judecățile lui Dumnezeu. „Căci, când se împlinesc judecățile Tale pe pământ, locuitorii lumii învață dreptatea” (Isaia 26.9).

Să revenim la locul nostru de la Timotei. „Oamenii vor fi iubitori de sine...” Și aceștia nu sunt păgânii, ci creștinii, creștinii de nume; căci se spune: „având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea”. Caracteristicile pe care le arată apostolul Pavel sunt ale păgânilor, așa cum sunt ele descrise, ajunse în cel mai de jos hal de decădere, la începutul epistolei către Romani, și aproape cu aceleași cuvinte. Și adaugă cu privire la acești oameni din timpurile din urmă: „Ei vor merge din rău în mai rău”.

Vedem aceeași așteptare a răului în cea de a doua epistolă a apostolului Pavel către Timotei (4.1-4): „Te rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu...”

Este de observat că neghina era semănată chiar din timpul vieții apostolilor; și privind o anumită latură, lucrul acesta este pentru binele nostru. Dacă acest rău s-ar fi ivit mai târziu, noi nu am mai fi avut mărturia Cuvântului în această privință ca să ne înștiințeze și să ne îndrumeze când vor sosi aceste evenimente nenorocite, să ne dea lumina desăvârșită a lui Dumnezeu asupra acestei stări de lucruri.

1 Petru 4.17: „Căci suntem în timpul când judecata începe de la casa lui Dumnezeu”. Comparați aceste cuvinte cu Fapte 20.28-31: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriți biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu sângele Celui al Său. Știu că după plecarea mea se vor strecura între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma, și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricacioase, ca să tragă pe ucenici după ei”. Această stare de lucruri a început din timpul vieții apostolilor.

1 Ioan 2.18. Se vede din acest verset că „timpurile din urmă” înseamnă nu timpul Domnului Isus Hristos, ci timpul lui Antihrist. Erau înainte mergători ai marelui Antihrist. Ceea ce caracterizează timpurile din urmă nu este evanghelia răspândită pe întregul pământ, ci prezența lui Antihrist.

Epistola lui Iuda. Avem în această epistolă o tratare deosebită a îndepărtării de credință și în versetul 4 o descriere scurtă a caracterului ei. Iuda spune că a fost nevoit să îndemne pe credincioși să lupte pentru ceea ce ei primiseră deja. Printre ei s-au strecurat chiar de pe atunci oameni care aduceau cu ei îndepărtarea de credință; și acest lucru trebuie să continue până la judecata executată de Isus Hristos. După ce le-a descris caracterul mai în amănunțime, el adaugă, în versetul 15, că tocmai această ceată de oameni trebuie să fie obiectul judecății Domnului, când El va veni. Deci răul care s-a arătat în Biserică încă de la început, trebuie să dureze până la venirea Domnului Hristos.

În versetul 11 avem cele trei feluri de apostazii reunite în acești oameni: apostazia naturală (firească), apostazia ecleziastică și revolta fățișă, asupra căreia va cădea judecata. În primul rând se arată caracterul lui Cain: apostazia firii, a urii, a nedreptății; în al doilea rând, caracterul lui Balaam, învățarea lucrurilor nelegiuite pentru o plată: aceasta este apostazia ecleziastică; și în al treilea rând, caracterul lui Core, adică al celui ce s-a ridicat împotriva drepturilor preoției și împărăției, a împărăției Domnului Hristos, în timpul lui Moise și al lui Aaron.

Vai! ce va avea lumea: nu evanghelia, ci răul: „Am văzut ieșind din gura balaurului și din gura prorocului mincinos, trei duhuri necurate...” (Apocalipsa 16.13-14).

Dar, ni se va spune, se vede că puterea din afară a creștinătății stricate a dispărut și nimicirea influenței sale va da loc evangheliei. Dar Duhul spune: „Cele zece coarne (regi) pe care le-ai văzut și fiara (imperiu roman) vor urî pe prostituată (puterea ecleziastică), o vor pustii și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca și o vor arde în foc; căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la îndeplinire gândul: să se învoiască pe deplin și să dea fiarei împărăția lor, până se vor

împlini cuvintele lui Dumnezeu" (Apocalipsa 17.16-17). Iată ce vor dori creștinii: nimicirea influenței prostituatei asupra lumii. Dar chiar când puterea ei dinafară va fi nimicită, vor fi împărățiile date Domnului Isus Hristos? Dimpotrivă, împărății vor da puterea lor fiarei. Mult timp prostituata a stăpânit fiara; în sfârșit, stăpânirea ei și bogățiile ei îi vor fi smulse, dar numai pentru ca cele zece coarne să dea puterea lor fiarei, ca orice nesiguranță să fie risipită, și voia și caracterul ei care blestema să fie deplin arătate în ultima ei lepădare de credință. Puterea stricăciunii și a amăgirii își va ceda locul puterii răzvrătirii pe față împotriva lui Dumnezeu.

2 Tesaloniceni 2.3-12: Această zi „nu va veni înainte de a fi venit lepădarea de credință și de a se fi descoperit omul păcatului, fiul pierzării, care se împotrivește și se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu”.

Iată deci ce trebuie să aibă loc înainte de a veni ziua Domnului. Trebuie să luăm lucrurile așa cum le spune Cuvântul. Creștinii, văzând în Scriptură făgăduința că pământul trebuie să fie umplut de cunoștința Domnului, au spus: „Ei bine, noi îl vom umple”, — în timp ce, în Scriptură, acest eveniment este atribuit slavei Domnului Isus Hristos. „Suflarea gurii Lui”, prin care Domnul va nimici pe cel nelegiuit, nu este evanghelia, ci puterea și tăria judecății Domnului Isus Hristos. Vezi Isaia 11.4: „Va omorî pe cel rău cu suflarea buzelor Lui”; Isaia 30.33: „Suflarea Domnului îl aprinde”.

Vom vedea că acest Antihrist va uni în sine caracterele răutății care au apărut de la început. În primul rând, omul a vrut să facă propria sa voie; în al doilea rând, să se înalțe ca Dumnezeu; în al treilea rând, el s-a supus Satanei. Întocmai aceste trei lucruri le vedem în Antihrist, toată energia omului ridicându-se împotriva lui Dumnezeu, sub forma imperiului roman sau a patra fiară. Aceasta este roada coaptă a inimii omenești, care este ea însăși un Antihrist.

Știți că au fost trei fiare una după alta: imperiul babilonian, apoi imperiul perșilor și imperiul grecilor sau îndeosebi al lui Alexandru, și că a patra fiară este imperiul roman. Dar acesta din urmă are un caracter cu totul aparte.

La început, sau mai degrabă înainte de a începe aceste patru imperii, scaunul de domnie al lui Dumnezeu era pe pământ, la Ierusalim. Deasupra chivotului în care era Legea, în templul Său, Domnul Își arată prezența într-un mod vizibil. Însă la începutul perioadei de acum, a neamurilor, scaunul de domnie al Domnului a fost ridicat din Ierusalim. Găsiți acest lucru descris foarte clar în capitolele 1-11 din prorocul Ezechiel. Slava Domnului, pe care prorocul o văzuse în apropierea râului Chebar, în primul capitol, el o vede plecând din Ierusalim, în capitolul 11; din casă, 10.18-19; din cetate, 11.23. Este un fapt foarte însemnat că slava Domnului a părăsit scaunul de domnie pământesc.

Mai mult, în aceeași clipă, această putere pământească a fost mutată de la Ierusalim la neamuri (stăpânirii oamenilor); acest lucru îl vedem în cartea prorocului Daniel 2.36-38: „Iată visul. Și vom spune înaintea împăratului și explicarea lui. Tu, împărate, ești împăratul împăraților, căci Dumnezeu cerurilor ți-a dat împărăție, putere, tărie și slavă...”

Prin nimicirea ultimului împărat al iudeilor, stăpânirea omenească a trecut asupra neamurilor, în persoana lui Nebucadnețar. Acest împărat a început prin a stabili cu forța religia coruptă. A făcut o statuie pentru ca toată lumea să i se închine și să îngenunche înaintea ei; și iată de ce a fost el ca o fiară timp de șapte ani. În loc de a se purta ca un om, cu smerenie înaintea lui Dumnezeu, ca înaintea Aceluia care îi dăduse puterea, pe de o parte el se înalță pe sine și pe de altă parte începe să pustiască lumea ca să își satisfacă voia. Lăsând de o parte a doua și a treia împărăție, care n-au pentru noi acum o însemnătate directă, și urmărind caracterul celei de a patra, vom întâlni la ea câteva trăsături care trebuiesc subliniate.

Iudeii sunt într-o stare de robie de pe vremea lui Nebucadnețar până astăzi. Este adevărat că a fost o întoarcere a acestui popor din robie, dar fără ca el să fi încetat de a fi sub puterea neamurilor; scaunul de domnie al lui Dumnezeu n-a mai fost așezat la Ierusalim și, dacă Dumnezeu a îngăduit ca iudeii să intre iar pentru un timp în țara lor, aceasta a avut loc pentru că El a vrut ca Fiul Său să Se arate la începutul celei de a patra împărății.

Și într-adevăr, atunci când a patra împărăție, sub forma ei imperială, devenise puterea universală (Luca 2.1), atunci Fiul lui Dumnezeu, împăratul iudeilor și al neamurilor de drept, le-a fost înfățișat. Și ce au făcut cu El? L-au răstignit. Marii preoți, care erau reprezentanții religiei pământești potrivit lui Dumnezeu, și Pilat din Pont, reprezentantul puterii pământești, s-au unit ca să lepede și să dea la moarte pe Fiul lui Dumnezeu. Iată a patra împărăție vinovată de a fi respins drepturile lui Mesia.

Evreii, cum vom vedea mai în amănunțime într-o altă întâlnire, dacă va voi Domnul, sunt puși deoparte; și atunci are loc chemarea Bisericii pentru locurile cerești. Dar, în ce privește Biserica pe pământ, am văzut-o stricându-se prin sămânța celui rău și lepădarea de credință care a rezultat de aici; am văzut apoi că această corupție va face loc unei revolte mai deschise și mai pronunțate a fiarei, adică a acestei de a patra împărății, sub o nouă și ultimă formă care va fi în viitor. Acest lucru va da loc judecății (Daniel 7.9-11,13-14): „Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au pregătit niște scaune de domnie și Cel Bătrân de Zile S-a așezat. Haina Lui era albă ca zăpada și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc și roțile lui ca un foc aprins. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile. Eu mă uitam mereu, din cauza cuvintelor pline de mândrie pe care le rostea cornul acela: m-am uitat până când fiara a fost ucisă și trupul ei a fost distrus și aruncat în foc, ca să fie ars... M-am uitat în timpul viziunilor nopții și iată, cu norii cerului a venit Unul ca un Fiul al Omului; a înaintat spre Cel Bătrân de Zile și a fost adus înaintea Lui. I s-a dat stăpânire, slavă și o împărăție, pentru ca toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile să-I slujească. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi distrusă”.

Iată împărăția dată Fiului Omului când a patra fiară este nimicită. Dar această judecată și această nimicire a celei de a patra împărății încă n-au avut loc. Voi citi ca dovadă Daniel 2.34-35: „Tu te uitai, până ce s-a dezlipit o piatră, fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier și de lut ale chipului și le-a făcut bucăți. Atunci fierul, lutul, bronzul, argintul și aurul s-au sfărâmat împreună și au devenit ca pleava din arie, vara; le-a luat vântul, și nici un loc nu s-a mai găsit pentru ele. Dar piatra, care lovise chipul, s-a făcut un munte mare și a umplut tot pământul”. Adică înainte ca piatra dezlipită din munte, fără mână, să se întindă și să umple tot pământul, ea nimicește în întregime statuia; și argintul, bronzul, fierul, lutul sunt luate ca pleava din arie. Dar acest lucru nu s-a împlinit. În acțiunea pietrei nu este vorba de o schimbare a caracterului statuii; este o lovitură, o lovitură neașteptată; este o lovitură care zdrobește, care distruge, care nu lasă nici măcar urmele existenței statuii, cum se spune aici că „nici un loc nu s-a mai găsit pentru ele”; imperiul roman, picioarele, și împreună cu picioarele tot restul, dispar. Prin această singură lovitură, totul este făcut praf, distrus și, după această judecată, piatra care a lovit statuia devine un munte care umple tot pământul.

Este oare creștinismul cel ce a lovit a patra împărăție, când a început el să se întindă? Nicidecum. Imperiul roman a continuat să existe, el însuși a devenit creștin; mai mult, picioarele statuii nu existau în acel timp. Fapta de nimicire care este arătată în căderea pietrei mici peste picioarele statuii, nu înfățișează nicidecum harul Evangheliei, nu are nici o legătură cu lucrarea pe care o face Evanghelia. În sfârșit, abia după nimicirea totală a statuii, piatra începe să se mărească; deci cunoștința slavei Domnului care trebuie să umple întregul pământ nu va începe să se răspândească decât după ce cea de a patra fiară va fi fost judecată și nimicită.

Rămâne o greutate care se poate prezenta în istoria acestei fiare. S-ar putea spune că imperiul roman nu există astăzi. Dar aceasta este o dovadă în plus în sprijinul celor spuse. „Îngerul mi-a zis: fiara pe care ai văzut-o, era și nu mai este” (Apocalipsa 17.7-8), adică imperiul roman ca imperiu a încetat de a exista. Dar ce urmează de aici? „Ea se va ridica din Adânc și se va duce la pierzare. Și cei ce locuiesc pe pământ... se vor mira.” Ea exista; apoi nu mai era, după aceea ea va ieși din Adânc. Ea va avea un caracter demonic, va fi chiar arătarea puterii Satanei.

Despre caracterul acestei fiare învățăm că, de la începutul său, imperiul roman a fost vinovat de lepădarea Domnului Isus Hristos ca Împărat al pământului; al doilea, că mai târziu, în această a patra împărăție este un mic corn care spune lucruri mari; și în sfârșit, în al treilea rând, că această a patra fiară, după ce a încetat să mai existe pentru puțin timp, va ieși din Adânc ca să existe din nou și apoi să fie nimicită din cauza cuvintelor mari pe care le spune cornul cel mic. Gândul acesta are legătură cu 2 Tesaloniceni 2.9: „Venirea lui este prin lucrarea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și de puteri mincinoase” și nimicirea lui se găsește în versetul 8.

Este încă o descriere a ultimului cap al fiarei (vezi Apocalipsa 17.11), care este fiara însăși.

Daniel 11.36. Legătura dintre acest loc și 2 Tesaloniceni 2.9 este cunoscută; vedem aici aceeași înălțare de sine împotriva lui Dumnezeu. Această epistolă vorbește despre puterea Satanei, pentru că cel rău este înfățișat în caracterul său de lepădare de credință și de nelegiuire; în Daniel 11 este arătat în caracterul său pământesc și împărătesc. În ce privește cel de al treilea caracter pe care l-am amintit despre nelegiuire, voința omului, apare aici clar: „Împăratul va face ce va voi”.

Doresc să observați și ce ni se spune în Ioan 5.43. Poporul evreu va primi pe cel ce va veni în propriul său nume. Nelegiuirea inimii omului ajunge la culme în ultima căpetenie a celei de a patra împărății. Isaia 14.13-15 zugrăvește înălțarea de sine a acestei căpetenii, sub numele de rege al Babilonului: „Tu ziceai în inima ta...”

Acest împărat își ia pentru sine exact toate drepturile Domnului Hristos. „Mă voi sui până la ceruri”, acest lucru l-a făcut Domnul Isus Hristos. „Îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de scaunul lui Dumnezeu”; scaunul de domnie al Domnului Hristos este mai presus de orice putere. „Muntele adunării, în străfundurile miazănoaptei”, acesta este palatul marelui împărat, al împăratului lui Israel la Ierusalim. „Dar ai fost aruncat în Locuința Morților, în adâncimile gropii.”

În seara aceasta am lovit în unele idei foarte scumpe, și pe drept cuvânt scumpe sufletelor celor credincioși, adică în nădejdea lor că Evanghelia va trebui să se întindă peste tot pământul în timpul economiei de acum. Era sarcina Adunării să facă acest lucru, să facă să răsunе vestea slavei Domnului Isus Hristos peste tot; dar de fapt, vorbind potrivit Cuvântului, vom vedea tot ce are putere în această lume, totul pus în mișcare, dar fără să aibă vreo legătură cu Dumnezeu. Toate posibilitățile omului, toate forțele lui, toate talentele lui, toate cunoștințele lui vor fi desfășurate. Tot ceea ce poate cuceri inima și stăpâni spiritul, tot ce are resurse în caracterul și în firea omului va uimi lumea și o va duce pe urmele lui Antihrist; pentru că oamenii vor să dea slavă omului, să se ridice împotriva lui Dumnezeu, și nu să slujească Domnului Hristos, nici să se smerească înaintea Lui. „Dar cel ce se înalță va fi smerit.”

Dar, ni se va spune, aceasta înseamnă să descurajezi toate încercările pe care noi le-am putea face pentru a răspândi Evanghelia pe pământ, dacă ele nu vor avea ca sfârșit decât un asemenea rezultat. În adevăr, dacă îți făurești nădejdi zadarnice, te-ai și înșelat. Să te aștepti la lucruri mari și să vezi toate aceste nădejdi înșelate, aceasta nu este, desigur, încurajator. Totuși este adevărat că această vedere a progresului răului pare să dea puțin curaj silințelor noastre; dar aceasta pentru că nădejdiile noastre s-au întemeiat pe propriile noastre gânduri. Dar spuneți-mi, faptul că Dumnezeu spusese lui Noe că va nimici lumea, și Noe era deplin încredințat că judecata lui Dumnezeu va veni în curând, l-a împiedicat să predice celor din timpul său? Tocmai dimpotrivă, acest fapt îl mâna mai mult să câștige pe cei ce aveau urechi de auzit. Convingerea că falsul creștinism se va arăta și mai viclen și mai corupt în lume, această convingere nu va face decât să ne dea mai multă putere și îndemn la lucru, din dragoste pentru cei ce cred; și apropierea judecăților lui Dumnezeu, în loc de a paraliza eforturile noastre, ne va îndemna cu nespus mai multă putere, mai multă stăruință, mai multă credincioșie, să vestim Evanghelia, singurul mijloc de a-i face pe oameni să scape de nenorocirile care pe drept îi amenință.

Când spun că neghina, în loc să scadă va continua să crească, înseamnă că grâul cel bun nu s-ar mai putea dezvolta? Deloc! Dacă răul trebuie să se mărească pentru judecată, Dumnezeu dă, în același timp, putere mărturiei care trebuie să despartă binele de el. Cred că Dumnezeu

lucrează mereu în felul acesta. Dacă am fi văzut trei mii de suflete întoarse la Dumnezeu într-o singură zi, la Geneva, s-ar fi spus: Iată mileniul, Evanghelia se răspândește pe întregul pământ! Dar nu sunt poate nici trei sute întorși la Dumnezeu într-un an. Întoarcerea la Dumnezeu a multe mii de persoane la Ierusalim, ce dovedea acest eveniment? Doar că Dumnezeu avea să judece acest oraș și că El mântuia din acel popor fățarnic pe cei ce trebuiau să fie mântuiți. Ori de câte ori vedem răul crescând și pe Dumnezeu lucrând pentru a scoate de acolo pe cei ce cred, acesta este numai un semn că judecata lui Dumnezeu este aproape. Nimeni nu poate tăgădui, Dumnezeu lucrează în mod vizibil în zilele noastre; trebuie să-L lăudăm din toată inima pentru aceasta. Și tocmai lucrul acesta îmi dovedește încă o dată că timpul se apropie, când Dumnezeu va lua pe ai Săi din lume, fapt care va fi o judecată.

Sunt două semne ale apropierii judecății: unul, că răul se mărește, nelegiuirea crește și toate resursele omului se desfășoară într-un mod neașteptat; celălalt, că unii creștini se retrag din această stare de lucruri. În toate acestea nu este nimic care ar trebui să ne împiedice să fim plini de râvnă în lucrarea lui Dumnezeu. Văd că harul este la lucru, se răspândește, se întinde; văd că Dumnezeu desparte pe copiii Săi de rău; văd, de altă parte, toate principiile celui rău dezvoltându-se pe față; văd în Cuvântul lui Dumnezeu o declarație specială că economia de acum va lua sfârșit și răul va ajunge la culme, până ce cel nelegiuit va fi nimicit prin arătarea Domnului Isus Hristos.

Romani 11.22. Iată, drept încheiere, înștiințarea pe care Domnul ne-o dă: „Vezi deci bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut și bunătate față de tine, dacă rămâi în bunătatea aceasta; altfel, vei fi tăiat și tu”.

A răspuns Biserica la această bunătate a lui Dumnezeu? În adevăr, creștinătatea s-a stricat în întregime; această economie a neamurilor a fost necredincioasă. Poate ea să fie restabilită? — Nu, cu neputință! După cum economia iudaică a fost tăiată, tot așa va fi și economia creștină. Dumnezeu să ne facă parte de harul de a ne ține tari în nădejdea noastră și de a ne sprijini pe credințioșii Sa, care nu ne va înșela niciodată!

6. CELE DOUĂ CARACTERE ALE RĂULUI: apostazia eclesiastică și apostazia civilă

(Daniel 7.16-28)

Până acum n-am vorbit decât despre fericirea care este partea Adunării și în ultima seară am amintit progresul pe care îl va face răul pe pământ până la sfârșit. Acest rău are un îndoit caracter, despre care gândesc să spun câteva cuvinte, știind că legăturile care există între puterea răului și judecățile care îl așteaptă interesează în mod deosebit pe copiii lui Dumnezeu. Când răul va fi la culme, Dumnezeu îl va nimici.

Versetele pe care le-am citit la început sunt lămurirea pe care îngerul o dă lui Daniel despre viziunea pe care acest proroc a avut-o cu fiarele; și, cum se întâmplă mereu în lămurirea profețiilor simbolice, ele cuprind mai multe trăsături noi. Aici, de exemplu, în explicația dată lui Daniel, se spune tot ce se va întâmpla sfinților; dar capitolul în întregime vorbește despre fiara care se suie și se ridică împotriva lui Dumnezeu Cel Atotputernic.

Am spus că sunt două caractere în răul care se dezvoltă pe pământ: primul este apostazia eclesiastică și al doilea apostazia puterii civile.

În primul rând starea de lepădare de credință (apostazie) a Bisericii cu numele; ea a avut loc. De altă parte, puterea civilă se va ridica împotriva Aceluia căruia Îi aparține stăpânirea,

împotriva Domnului Isus Hristos, pe care Dumnezeu Îl va așeza împărat pe pământ. Această revoltă va avea loc în perioada celei de a patra fiare (imperiul roman).

Înainte de a intra direct în subiectul nostru de astăzi, doresc să fac câteva observații asupra capitolului 25 de la Matei, asupra căruia vom reveni când vom vorbi despre neamuri; căci toate popoarele pământului care vor exista la sfârșitul timpurilor vor fi ori supuse Domnului Hristos și, prin aceasta mântuite, ori răzvrătite și, prin urmare, nimicite. Dar, pentru a înlătura îndoiele în privința acestui subiect, trebuie să spunem câteva cuvinte despre el.

Se presupune de obicei că judecata despre care este vorba în acest capitol ar fi judecata de la urmă, judecata generală; dar se înșeală cine gândește astfel. Aceasta este judecata neamurilor în viață pe acest pământ, și nu a morților. Despre ea n-am vorbit când am cercetat învierea morților. În acest capitol de la Matei, repet, nu este deloc vorba de înviere; este vorba de judecata neamurilor. Se vede în capitolele 24 și 25 ale aceleiași evanghelii, judecata iudeilor, ce se va întâmpla iudeilor; apoi, ce se va întâmpla cu cei credincioși; după aceea, ce va fi cu neamurile. Aceasta este judecata celor vii, și nu a celor morți.

„Toate popoarele vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții, cum desparte păstorul oile de capre.” Ceea ce a dat loc presupunerii că aceasta ar fi judecata celor morți, este că se spune că „cei răi vor merge în pedeapsă veșnică și cei drepti în viață veșnică”. Dar aceasta vrea doar să spună că judecata celor vii va fi finală, ca și a celor morți. Desigur, când Dumnezeu judecă pe cei vii, judecata Sa trimite pe unii în chinuri veșnice și pe alții în viață veșnică. Judecata celor vii este tot atât de sigură ca și a celor morți. Vom vorbi despre ea la timpul său.

În ultima noastră seară am vorbit despre neghină, adică despre apostazia eclesiastică, de progresul răului pe pământ, de ceea ce se întâmplă în Biserica de nume pe pământ. Acum avem de văzut apostazia puterii civile, exterioare, și judecata care o va ajunge din partea lui Dumnezeu; căci asupra puterii civile vor cădea loviturile. Dacă răul eclesiastic, într-o măsură, a scăzut în ce privește puterea sa de veacuri și în forma sa din afară și dacă răul civil s-a mărit, răul eclesiastic nu rămâne pentru aceasta mai puțin înrădăcinat, numai că nu mai are întâietatea, iată diferența. Cu alte cuvinte, puterea eclesiastică nu s-a îmbunătățit, dimpotrivă; numai că ea nu se mai manifestă în același fel; dar influența ei nu este mai puțin vătămătoare. Nu mai este o putere eclesiastică dispunând de tăria veacurilor, cea care s-a urcat pe fiară și o stăpânește; în același timp, ea are un caracter mai tainic și, prin urmare, mai periculos. Influența ascunsă a acestei puteri continuă, dar ea este lipsită de strălucirea ei din afară; căci, prin mândria lor, oamenii pregătind calea fiului pierzării, se ridică acum și se unesc împotriva lui Dumnezeu.

Deși răul eclesiastic este totdeauna cel mai rău, totuși, cum vom vedea îndată, apostazia civilă ea însăși va avea loc și se va arăta. Știți că orice putere civilă este de la Dumnezeu; dar, după cum Biserica își pierde caracterul său prin răzvrătirea sa împotriva lui Dumnezeu, tot așa stăpânirea civilă se găsește în stare de răzvrătire și de apostazie, când, în loc de a fi supusă lui Dumnezeu, ea se ridică împotriva lui Dumnezeu, care i-a dat puterea.

Duhul lui Dumnezeu fiind adevărata putere a Bisericii, revolta Bisericii începe când, în loc de a fi supusă Domnului Isus Hristos, ea nu ascultă decât de voința și puterea omului, se sprijină pe om și renunță la adevăr pentru a urma minciuna. Domnul Hristos este Capul; Duhul Sfânt este singura putere prin care lucrează Biserica. Și, când Biserica nu este călăuzită de Duhul Sfânt și nu este în acest sens supusă lui Hristos Domnul, creștinătatea este apostată.

Puterea civilă se va găsi la sfârșitul economiei de acum în aceeași stare de răzvrătire; și apostazia în orânduirea civilă este un lucru mult mai exterior și mult mai izbitor. Aceasta va avea loc în sânul creștinătății și, după cât se pare, răul eclesiastic îi va fi izvorul și principalul motor. Acest lucru s-a văzut totdeauna. Când Absalom era răzvrătit împotriva lui David, avea un sfătuitor, Ahitofel (vezi 2 Samuel 15). Izvorul prim al acestei răzvrătiri era, fără îndoială, Satan, dar Ahitofel era cel ce conducea uneltirea împotriva împăratului. Când fiii lui Israel, Datan și Abiram, s-au răzvrătit împotriva lui Moise, aceasta s-a numit revolta levitului Core, care i-a ademenit. De asemenea, Dumnezeu învinuiește pe preoții și pe prorocii din împărăția lui Iuda de nelegiuirile poporului, pentru că sfaturile lor rele au fost urmate de puterea civilă.

Așa s-a întâmplat în creștinătate. Cei care ar fi trebuit să zidească Biserica, să fie înțelepciunea lui Dumnezeu, să aducă aminte stăpânirii datorii pe care le are înaintea lui Dumnezeu, fiind ei înșiși răzvrățiți împotriva lui Dumnezeu, au pecetluit adevărul, au luat o formă care a amăgit lumea și au tras după ei puterea civilă în aceeași rătăcire. Va fi o revoltă a acesteia din urmă, însă puterea ecleziastică îi va fi sufletul.

Ce vedem la Armaghedon? Un proroc mincinos care cade împreună cu fiara. De la început până la sfârșit, mereu este câte o fiară și, împreună cu fiara, prorocul mincinos. Unul sau altul dintre ei conduce răul. Dar, la sfârșit, fiara iese deasupra, putând să lucreze mai liber și mai direct; de asemenea, fiara este obiectul direct al judecății. Lucrul acesta ni-l spune capitolul 7 din Daniel.

Din clipa în care fiara, sau puterea civilă a celei de a patra împărății, se va răzvrăti împotriva lui Dumnezeu, această împărăție se va găsi în legătură cu evreii; și acest fapt ne va introduce în istoria acestui popor. Știți că atunci când a patra fiară a apărut în lume, iudeii erau la Ierusalim; știți că Domnul Hristos a fost înfățișat ca Împărat al iudeilor celei de a patra fiare, înaintea lui Pilat din Pont; că El a fost lepădat în acest caracter de împărat al iudeilor, caracter pe care nu-l va pierde niciodată. La sfârșitul timpurilor, același fapt va avea loc: iudeii, restabiliți în țara lor fără să se fi întors la Dumnezeu, găsindu-se în legătură cu a patra fiară; vor fi și sfinți printre ei. Această a patra fiară ridicându-se împotriva lui Dumnezeu, se va împotrivi direct drepturilor Domnului Isus Hristos ca împărat al Iudeilor. Ea se va ridica, este adevărat, mult mai sus ca înainte, adică împotriva Domnului Hristos; căci ea își va însuși drepturile Domnului Hristos ca împărat al Iudeilor și atunci Domnul Hristos, venind din cer, o va nimici cu tot cu Antihrist care este capul ei, va lua rămășița iudeilor ca popor al Său pământesc și Își va supune toate neamurile.

Ceea ce am spus vă face să înțelegeți că aici sunt multe lucruri care se aplică sfinților, adică rămășiței credincioase dintre iudei, și nu Bisericii. De exemplu, noi știm că, în timp ce apostazia ecleziastică a stăpânit, au fost multe persecuții împotriva credincioșilor; dar, în timpurile din urmă, când va fi vorba de prigonirea sfinților, ea se va face împotriva rămășiței iudeilor, „al cărei sânge va curge ca apa” (Psalmul 79.3).

Dacă iei istoria fiarei într-un mod foarte general, chiar din timpul lui Tiberiu și a celorlalți împărați sau chiar dacă iei fiara nu sub caracterul ei păgân, ci ca fiind sub influența creștinismului corupt din evul mediu, se vede că au fost și în acest timp prigoniri împotriva sfinților și se poate spune că și atunci „sfinții au fost dați morții”.

Dar în timpul în care puterea civilă își va ridica pe față steagul revoltei, în timpul în care aceste fapte profetice se vor împlini în întregime, asupra iudeilor vor cădea prigonirile. Îndată ce este vorba de drepturile Domnului Isus Hristos ca Împărat al iudeilor, iudeii sunt cei care apar pe scenă, pentru că iudeii sunt poporul pământesc al lui Dumnezeu. Dar Adunarea? Ea va fi, în întregime, departe de acest loc, atunci când vor fi aceste ultime prigoniri.

Înainte de a cita capitolele din Scriptură care vorbesc despre cel nelegiuit, adică despre puterea civilă apostată înlocuind puterea ecleziastică apostată, să mai insistăm asupra acestui principiu, că adică nu este deloc adevărat că revolta puterii ecleziastice ar fi mai puțin periculoasă pentru că nu are întâietate. Cum am observat deja, această putere, dimpotrivă, este sfătuitorul ascuns al întregului rău. Singura schimbare care are loc este că puterea ecleziastică încetează de a avea "în afară" întâietatea; și acest lucru a fost înțeles greșit de unii. Deoarece oamenii și-au dat seama că ea nu mai poate stăpâni asupra împăraților, au crezut că întreaga putere ecleziastică ar fi dispărut cu totul. Nu s-a ținut seama de ceea ce copiii lui Dumnezeu trebuie să vadă în Cuvântul lui Dumnezeu, că existența sa morală va supraviețui distrugerii influenței sale politice; și că tocmai ea va conduce puterea politică în revolta împotriva lui Dumnezeu și, în sfârșit, la nimicirea sa.

Nu vreau să spun că nu voința oamenilor cu propriile lor puteri va conduce fiara la pierzare. Cred acest lucru; dar apostazia ecleziastică este cea care și-a însușit puterea lui Dumnezeu, a

închis ușa manifestării voii lui Dumnezeu și a făcut prin șiretlicurile ei, ca locuitorii pământului să recunoască și să adore fiara.

Vin acum la locurile din Scriptură care sunt în legătură cu ceea ce am spus.

Mai întâi, sfârșitul capitolului 7 din Daniel, unde este a patra fiară; apoi, Apocalipsa 16 și mai ales

17, unde se află două lucruri cu totul deosebite unul de altul — prostituata cea mare sau Babilonul și fiara. În capitolul 17, femeia este îmbrăcată în purpură (putere, al cărei element principal este eclesiastic); ea ședea pe fiară (puterea civilă). După aceea, „cele zece coarne și fiara vor urî pe prostituată (puterea eclesiastică), o vor pustii și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca și o vor arde cu foc; căci Dumnezeu le-a pus în inimă... să dea fiarei împărăția lor”.

Să cercetăm acum lucrurile care privesc izvorul răului și, mai ales, al acestei puteri care este răzvrătită.

Capitolul 12 din Apocalipsa arată izvorul acestei puteri: șarpele cel mare. Noi suntem ca în culisele scenei și vedem puterea lui Satan dorind să nimicească pe Cel care trebuie să stăpânească toate națiunile cu un toiag de fier, Domnul Isus Hristos; și, în Hristos și împreună cu Hristos, Biserica. Cuvântul pune în contrast Tatăl și lumea; firea păcătoasă și Duhul; Satan și Fiul lui Dumnezeu. Aici este șarpele cel mare sau Satan care vrea să sfâșie pe Cel care trebuie să stăpânească națiunile cu un toiag de fier; dar îl vedem în cer. Apoi, la versetul 9, el este aruncat de acolo, eveniment care încă nu s-a împlinit.

Satan, alungat din cer pe pământ, aici va lucra sub forma imperiului roman. Apocalipsa 13 descrie ce va apare pe scenă. „Am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete.” (Este de observat că șarpele își are cununile pe capete; fiara din Apocalipsa 13 le are pe coarnele sale. Aici nu este vorba de fiară în ultima ei formă). Această fiară va întruni caracterele celorlalte trei fiare.

Vedem aici puterea balaurului stabilindu-se în imperiul roman, în fiara cu șapte capete și zece coarne. „Unul din capetele ei părea rănit de moarte”, adică una din formele de a stăpâni ale imperiului roman ruinat. Dar, în sfârșit, rana de moarte este vindecată și forma care era distrusă este restabilită. Comparând caracterele și faptele cornului celui mic ale aceleiași fiare din Daniel, vom vedea că acest corn mic de la Daniel „care spunea lucruri mari și nimicea trei din cele zece coarne”, dă întregul ei caracter fiarei însăși. El devine chiar expresia sa morală înaintea lui Dumnezeu; de exemplu putem spune că Napoleon era imperiul francez, pentru că el reprezenta toată puterea imperiului. Această fiară va fi puterea civilă, imperiul roman apostat, în revolta pe față împotriva lui Dumnezeu.

Dar mai este o altă fiară (care nu este imperiul roman), care lucra cu puterea fiarei dinaintea ei.

Versetele 11-14: „Apoi am văzut... ea amăgea pe cei care locuiesc pe pământ”. Iată ceva ce se găsește în formele creștinismului; dar, prin descoperirea apostolului, înțelegem că aici este Satan. Deci, cea de a doua fiară va amăgi pe locuitorii pământului și va face ca ei să se închine primei fiare, adică puterii civile, imperiului roman.

„Și fiara primise o lovitură de moarte.” Acest lucru s-a întâmplat formei imperiale a împărăției romane; dar rana trebuie să fie pe deplin vindecată. Vedem aici că fiara ia caracterul său imperial pentru un timp și că rana sa este apoi vindecată; și când ea este astfel restabilită, tot pământul, mirându-se, merge după ea.

Se va vedea iar pe pământ fiara imperială și tot pământul va fi uimit de ea. Dar am văzut că a doua fiară, prin semnele mari pe care le face, amăgește pe locuitorii pământului. Această a doua fiară va apare la sfârșit sub caracterul nu al unei fiare, ci al unui proroc mincinos; deci întreaga sa putere de veacuri va fi pierdută. Ea nu va mai fi o fiară care răpește și sfâșie. Acest caracter îi va fi cu totul șters și se va vedea în el prorocul mincinos cu o deplină asemănare a caracterului celei dintâi fiare. Comparați Apocalipsa 13.14 cu 19.20.

(Prorocul mincinos nu este Mahomed. A doua fiară a lucrat cu toată puterea fiarei dintâi; dar Mahomed n-a lucrat în acest fel.)

Dacă privim partea morală a evenimentelor deja împlinite, știm cine a lucrat cu toată puterea în prezența puterii civile; dar mai este o altă putere amăgitoare, care va face tot felul de minuni și va amăgi pe locuitorii pământului.

Vom vedea mai târziu urmarea tuturor acestora.

Pentru a rezuma ce am spus, capitolul 12 ne prezintă balaurul în cer ca originea, prima cauză a oricărei răzvrătiri. Capitolul 13 ne arată stăpânirea romană sub forma imperială.

Această fiară este rănită de moarte, dar rana ei de moarte este vindecată. De asemenea, în prezența ei este o altă putere care amăgește pe locuitorii pământului; și când rana fiarei (primei fiare) este vindecată, toată lumea o admiră și i se închină. Adăugați aici capitolul 19, unde ni se arată că a doua fiară încetează de a fi și apare la sfârșit ca proroc mincinos.

În capitolul 17 este o descriere a acestei fiare, care ne arată alte însușiri ale ei. Versetele 7 și 8: „Și îngerul mi-a zis: „De ce te miri? Îți voi spune taina acestei femei și a fiarei care o poartă și care are cele șapte capete și cele zece coarne. Fiara pe care ai văzut-o era și nu mai este. Ea se va ridica din Adânc și se va duce la pierzare. Și cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții, se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este și va veni”.

„Ea se va ridica din Adânc”, adică devine chiar puterea Satanei la sfârșit; și tocmai aceasta se va întâmpla când Satan, fiind alungat din cer, eveniment care va avea loc cu ocazia răpirii Bisericii în cer, va coborî cu mare mânie pe pământ. Și, sub influența lui, „fiara (imperiul roman) care a fost, nu mai este și va veni”, își reia forța și forma; adică puterea civilă în loc să fie supusă lui Dumnezeu, ia în totul caracterul lui Satan și se manifestă printr-o revoltă pe față împotriva puterii lui Dumnezeu.

Pentru a căuta semnele după care să poți recunoaște această ultimă putere a fiarei, trebuie să aștepti ceva și anume: capul imperiului roman (al optulea împărat) să-și facă apariția în lume.

Când imperiul roman exista altădată sub forma sa păgână, nu avea zece împărați; dar când această fiară va apare din nou (să ne amintim mereu că aceasta este imperiul roman), zece împărați își vor da puterea lor fiarei; acești zece împărați nu îi vor lua locul. Mai mult, după ce ea fusese nimicită, ea va exista din nou. Adică nici fiara păgână, nici istoria evului mediu sau anumiți împărați barbari (chiar dacă s-ar putea găsi zece), n-au înlocuit imperiul. „Dar care va veni”; adică rana de moarte va fi vindecată și fiara imperială va apare din nou.

„Cei zece împărați dau puterea lor fiarei”, adică va fi o căpetenie a imperiului, sau împărat, și zece regi care îi vor da puterea; împărățiile vor continua să existe, dar va fi o confederație a regatelor, cum am văzut sub Napoleon, regatele Spaniei, Olandei, Westfaliei etc. Amintesc acest caz numai pentru a mă explica.

Fiara a fost, poate au fost și zece regi, dar niciodată zece regi dând puterea lor fiarei care nu mai era și care există din nou.

„Cele șapte capete sunt șapte munți.” Este mereu imperiul roman. „Sunt și șapte împărați: cinci au căzut, unul este”, deci căpetenia imperiului care exista în timpul apostolului Ioan; „celălalt n-a venit încă și când va veni, va rămâne puțin timp. Și fiara care era și nu mai este, ea însăși este al optulea” (pentru că cei șapte au fost înainte); „ea este dintre cei șapte și merge la pierzare”. Adică va fi un al optulea cap, un cap deosebit, care va reuni toată puterea fiarei, care va fi însăși fiara și care, deși fiind un cap aparte, este unul din cei șapte. Acesta este capul imperial, dar sub o formă nouă; căci zece regi vor da puterea lor acestei de a opta fiară și în această formă ea va merge la pierzare.

Și tocmai aici venirea Domnului Hristos și a Bisericii se leagă de subiectul de care ne ocupăm (Apocalipsa 19 și 2 Tesaloniceni 2).

Trebuie să mai citez Damei 11.36-45: „Împăratul va face ce va voi...” Comparați cu 2 Tesaloniceni 2.3-4. În Daniel 11 vedem că nu este deloc vorba de o putere eclesiastică; sunt războaie între puterile civile. Cu versetul 36 începe istoria lui Antihrist, a „împăratului care va face ce va voi”, cum am văzut cornul cel mic făcându-și tot așa voia, și cum, după felurite întâmplări, merge la Ierusalim și acolo își găsește sfârșitul. Este un împărat ca oricare altul, un

împărat al pământului. Nu este vorba de forma creștinismului, ea a fost înaintea apariției celui nelegiuit; încă o dată, nu este vorba de lucruri eclesiastice, ci este un împărat al acestui pământ.

Numai o privire în epistola 2 Tesaloniceni 2, pentru mângâierea noastră în mijlocul acestor triste evenimente. „Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă la El, va rugăm, fraților, să nu vă tulburați...” Cei care iubesc adevărul vor scăpa de toate aceste minciuni de care vor fi înfășurați toți cei care n-au primit dragostea adevărului și au găsit plăcere în nelegiuire.

Iată răul care vine, și trebuie ca oamenii să fie înștiințați, pentru că unii în felul acesta poate vor fi, spre binele lor, înspăimântați și conduși să gândească la adevărul lui Dumnezeu. Și de ce acest lucru este anunțat copiilor lui Dumnezeu? Pentru ca ei să tragă din el o mare mângâiere și să fie despărțiți de tot ce i-ar lega de acest sfârșit. Noi nu ne vom găsi cuprinși în această catastrofă; dar, prin manifestarea judecăților care vor avea loc la acest deznodământ nenorocit, noi suntem îndemnați să ne despărțim chiar de pe acum de cauzele care îl vor aduce.

Apostolul, în adunarea din Tesalonic vorbise mult despre aceste lucruri și îi învățase să aștepte venirea Domnului. Dar ce a făcut Satan? A încercat să înspăimânte pe cei credincioși, spunându-le că ziua Domnului a și venit. Nu, spune apostolul; pentru venirea Domnului și strângerea noastră laolaltă la El, care trebuie să fie înaintea acestei zile, vă rog să nu va lăsați tulburați, ca și cum am fi și ajuns în acest timp. Această zi va veni asupra celui nelegiuit, și nu asupra voastră, pentru că atunci voi veți fi deja răpiți împreună cu El și voi Îl veți însoți în această mare zi, când El va veni din nou.

Cei cu învățături greșite spuneau: a venit ziua! Dar nu; această zi nu va veni până ce voi, cei credincioși, nu veți fi mai întâi răpiți în nori și cel nelegiuit nu se va fi descoperit.

Aceste mângâieri sunt întărite în cel de al doilea loc citat: „Venirea lui este... cu toate amăgirile nedreptății pentru cei care pier, pentru că n-au primit dragostea adevărului” (versetul 9,10). Așa că numai, în ce privește acest capitol, că aceasta este descrierea caracterului moral al păcătoșeniei celui nelegiuit și a puterii Satanei. În Daniel 11 avem tabloul caracterului exterior.

În seara aceasta, dragi prieteni, am căutat să vă aduc înaintea unelor lucruri care poate că sunt puțin în afara felului vostru de a privi aceste subiecte. Am încercat să scot la iveală deosebirea și unitatea în același timp a puterii civile și a puterii eclesiastice, precum și deosebirea și unitatea în același timp a revoltei eclesiastice și a revoltei civile. Amândouă aceste lucruri sunt strâns legate, pentru că vedem cum a doua fiară lucrează cu toată puterea fiarei dintâi; și prorocul mincinos, care este această a doua fiară, este aruncat în iazul cu foc împreună cu prima fiară.

Este de observat că acest fapt este în legătură cu prezența iudeilor la Ierusalim, unde fiara își va găsi sfârșitul; evenimentul acesta va termina economia prezentă, puterea lui Hristos arătându-se pe pământ, eveniment care va face să iasă la iveală legătura Domnului Hristos cu rămășița iudeilor; și, ca urmare a acestora, toate națiunile vor fi aduse sub stăpânirea Sa.

N-am vorbit decât de a patra fiară.

Sunt două lucruri pe care le vedem în istoria lui Israel; în primul rând, neamurile care erau unite împotriva lui Israel, când acest popor era recunoscut de Dumnezeu; și, în al doilea rând, neamurile care l-au dus în robie. Pană aici, am vorbit numai de timpurile neamurilor, de această perioadă în care împărăția este transferată de la iudei neamurilor, adică celor patru fiare. Ezechiel vorbește despre neamuri înainte de cele patru fiare și după ele, dar niciodată chiar despre „timpurile neamurilor”.

În timpul perioadei care cuprinde istoria acestor patru fiare se află creștinătatea și are loc revolta morală. Dar am văzut că puterea eclesiastică a servit de instrument pentru a aduce un astfel de rezultat, așezându-se în locul lui Dumnezeu, înlăturând credința. Luându-și pentru sine drepturile revelației, pentru a strica și a pierde revelația, încât oamenii să nu aibă alt obiect decât ei înșiși, această putere are un rol însemnat în drama nelegiuirii pe care a produs-o vrăjmașul sufletelor noastre și a Domnului nostru; va cădea ea însăși în fața răutății și a violenței voinței omenești pe care ea a crescut-o. Și astfel incapabilă, prin pretențiile ei religioase, să slujească pe față pe Satan sau să slujească lui Dumnezeu cu sinceritate, incapabilă, cu un cuvânt, de adevăr,

ea va deveni sfătuitoarea laș al unei nelegiuiri pe care n-o poate face pe față. Ea va provoca crime pe care nu îndrăznește să le înfăptuiască. Puterea civilă este cea care va deveni căpetenia și înfăptuitoarea acestor nelegiuiri.

Dragi prieteni, când cunoștința firească este mai dreaptă decât religia, cum este cazul Bisericii, aceasta este aproape de cădere. Și sfeșnicul va fi luat de acolo de unde ea va fi fost instrumentul unor nelegiuiri pe care lumea nu și le poate închipui. După cum se spune, stricăciunea unui lucru prea prețios este cea mai mare stricăciune.

În ce privește Antihrist, el va tăgădui că Domnul Isus este Hristosul; el va tăgădui pe Tatăl și pe Fiul (1 Ioan 2.22); el nu va mărturisi pe Domnul Isus Hristos venit în trup (2 Ioan 7). El va tăgădui toate: pe Tatăl și pe Fiul, pe Isus Mesia, Isus venit ca om adevărat. Iată caracterul lui, faptele lui, forma lui, izvorul puterii lui. Iată ce îi va da scaunul de domnie. Am văzut deja, aceasta va fi un fel de imitare satanică a ceea ce a făcut Dumnezeu: Tatăl a dat scaunul de domnie Fiului și Duhul lucrează cu puterea Fiului în Biserică; tot așa, șarpele cel mare, Satan, va da scaunul său de domnie fiarei; și a doua fiară (puterea spirituală sau prorocul mincinos) va lucra cu toată puterea fiarei dintâi (a puterii civile): Apocalipsa 13.12.

Judecata va fi hotărâtoare într-o asemenea stare de lucruri. Dumnezeu să ne facă atenți la adevăratul caracter și la sfârșitul mândriei omului. Puterea voinței lui poate să întrebuințeze și să pună în lucrare toate mijloacele pe care Dumnezeu i le-a dat, și ele sunt mari; și rezultatele, atâta timp cât Dumnezeu îl lasă să lucreze în răbdarea Sa, vor fi de asemenea mari. Dar omul este cel care va fi centrul acestora; sentimentul responsabilității sale față de Dumnezeu nu are nici un loc aici. Dumnezeu este, de fapt, necinstit și înjosit. Scopul cel mai înalt, cel mai vrednic de om, Dumnezeu însuși, lipsește în toate acestea.

De altfel, același principiu și același izvor de păcat este de la început până la sfârșit. Omul lucrând cum îi dictează voința lui, pentru a-și satisface plăcerile, însetat de cunoștință pentru sine însuși, înălțându-se până la Dumnezeu, neascultând și, prin urmare, lucrând sub influența și cu puterea Satanei; acesta este caracterul lui Antihrist, aceasta este istoria lui Adam în prima sa cădere, primul său păcat. Așa este începutul și sfârșitul aceluiasi rău, care s-a arătat foarte clar în moartea preaiubitului și desăvârșitului nostru Mântuitor, care a făcut ispășire pentru noi. Numele Său plin de har și de slavă să fie binecuvântat în veci și El să întipărească lucrurile acestea în inimile noastre!

El va feri Adunarea Sa, desigur, de toate aceste nenorociri care amenință lumea, căci Adunarea Sa este unită cu El.

7. JUDECATA NEAMURILOR care devin moștenirea Domnului Isus Hristos și a Adunării

(Psalmul 82)

Ultimul verset al acestui psalm cuprinde subiectul care trebuie să ne ocupe în seara aceasta: „Scoală-Te, Dumnezeule, și judecă pământul! Căci Tu vei moșteni toate neamurile”. Dumnezeu este Cel care trebuie să judece pământul și, ca urmare a acestei judecăți, să aibă stăpânire asupra tuturor neamurilor.

Am vorbit de Domnul Hristos, moștenitor al tuturor lucrurilor, împreună cu Biserica, aceasta fiind împreună moștenitoare cu El; apoi de venirea Domnului Hristos sau de clipa în care El Își ia moștenirea; de învierea Adunării sau clipa în care Adunarea înviată este părtașă cu El la această moștenire. Sufletele, fericite împreună cu El, așteaptă învierea trupurilor lor, pentru a se bucura de desăvârșirea binecuvântării și a slavei. Pentru aceasta un creștin poate să dorească

moartea, pentru că, în felul acesta, el este eliberat de orice întristare și de orice necaz; dar el așteaptă învierea, pentru ca slava lui să fie deplină.

Am vorbit de progresul răului și am dovedit că, departe de a se întoarce lumea la Dumnezeu prin predicarea Evangheliei, neghina trebuie să crească și să se coacă până la seceriș. Și, în ultima noastră seară, am văzut răul în perioada în care se arată cel mai îngrozitor, în fiara care merge la nimicire, în apostazia puterii civile a celei de a patra împărății și în prorocul mincinos, care își desfășoară puterea înaintea ei și este nimicită împreună cu ea.

Am văzut că sunt două fiare și că cea de a doua se transformă în prorocul mincinos. Comparați Apocalipsa 13 cu sfârșitul capitolului 19. Acum scena se lărgeste puțin și avem de văzut nu numai a patra fiară nimicită, ci toate popoarele judecate. Toate națiunile care există pe pământ, care s-au format în urma răspândirii pe pământ a copiilor lui Noe, se vor afla la sfârșit adunate și judecate de Dumnezeu; tot ce este înălțat, mândru, va fi coborât prin puterea și slava lui Dumnezeu, pentru ca Dumnezeu, într-o deplină binecuvântare, să Se bucure de împărăție și să moștenească toate națiunile.

Am cercetat, în ultima noastră adunare, partea cea mai grea, punctul în care cele două economii se întâlnesc și unde răul pricinuit de apostazia economiei de acum cere intervenția lui Dumnezeu; și, prin urmare, judecata care termină această economie. Am vorbit de această apostazie, despre Antihrist în special, pentru că el este punctul culminant al apostaziei. Dar, odată ce evenimentul are loc, urmează judecata tuturor neamurilor. Dumnezeu nu judecă numai revolta de la urmă a lui Antihrist sau a fiarei; ci, făcând să se arate puterea Sa, ceasul mâniei fiind sosit, El judecă toate națiunile.

Acest lucru se găsește în Apocalipsa 11.15-18: „Și îngerul al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, care ziceau: „Împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor”. Și cei douăzeci și patru de bătrâni care stau înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie, s-au aruncat cu fețele în jos și s-au închinat lui Dumnezeu, zicând: „Îți mulțumim, Doamne Dumnezeule Atotputernice, care ești și care erai, că ai luat puterea Ta cea mare și ai început să împărățești. Și neamurile se umpluseră de mânie, dar a venit mânia Ta și timpul ca morții să fie judecați și să răsplătești pe robii Tăi prorociei, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să distrugi pe cei ce distrug pământul!”

Să urmărim locurile din Scriptură care tratează același subiect.

Am văzut că Domnul Isus, Mesia, adevăratul Împărat al întregului pământ, S-a prezentat celei de a patra fiare și iudeilor, adică neamurilor și iudeilor; neamurilor, în persoana lui Pilat din Pont, și iudeilor, în persoana marilor preoți. El S-a prezentat lumii și alor Săi, și a fost lepădat. Dar vom vedea că această lepădare este și mai întinsă; se spune că toate neamurile s-au răsculat și că mânia lui Dumnezeu izbucnește împotriva lor prin judecata Fiului Său.

Psalmul 2. Aici vedem două lucruri: În primul rând, Fiul este așezat împărat peste Sion, muntele cel sfânt, și El are de moștenire națiunile. În al doilea rând, felul Lui de a Se purta cu aceste națiuni, fel cu totul opus Evangheliei: „Le vei zdrobi cu un toiag de fier”. Toiagul Domnului Hristos, folosit ca simbol al Evangheliei, este un toiag de bunătate și de dragoste; este tot ce poate fi mai dulce, mai puternic în dragostea Sa; nu este un toiag de fier. Aici este vorba de împărăția pământului: „Acum, dar, împărați, sărutați pe Fiul”. Hotărârea lui Dumnezeu este ca Fiul Său să fie sfințit; adică Dumnezeu a voit să așeze pe Domnul Hristos împărat peste tot pământul și El cheamă pe împărații pământului să I se supună. El le spune: „Voi vorbi în mânia Mea: Dau moștenirea neamurilor lui Hristos. El vă va zdrobi cu un toiag de fier, El vă va sfărâma în bucăți. Acum, dar, supuneți-vă Lui, Fiului Meu, împărat în Sion”. Acești împărați își urmează propriile lor gânduri; hotărârile lor sunt luate după înțelepciunea omului, și nu se gândesc la Domnul Hristos, împăratul Sionului. Mergi să vorbești împăraților pământului despre Domnul Isus Hristos, împărat în Sion; îndată vei trece drept un ieșit din minți. Cu toate acestea, Dumnezeu L-a așezat cu tărie și El va face lucrul acesta, chiar împotriva împăraților pământului. El va așeza pe Domnul Hristos împărat în Sion și Îi va da ca moștenire popoarele, și

ca stăpânire marginile pământului. „Acum”, spune El prin gura lui Mica, „El va fi preamărit până la marginile pământului” (capitolul 5.4).

La nașterea Domnului Hristos, vedem ura izbucnind la cea mai mică aparență de împărăție. Îndată ce se aude spunându-se că este un împărat, toți caută să scape de el. Dar, în sfârșit, vor asculta națiunile invitația care le este făcută, să se supună Lui? Răspunsul îl găsim în Psalmul 82.

Trebuie ca acești judecători ai pământului, acești elohimi să dea socoteală de purtarea lor, „Dar ei nu cunosc, nici nu înțeleg”. „Eu am zis: „Sunteți dumnezei”, pentru că însuși Dumnezeu i-a rânduit să aibă o autoritate pe pământ, și pentru că puterile care există sunt stabilite de Dumnezeu; dar Dumnezeu poate să-i judece. Nu creștinii sunt cei care țin acest limbaj, ci Cel care are dreptul să judece pe cei care i-a numit judecători, să înlăture aceste puteri, ca să facă să se arate puterea Sa mare de Împărat.

Vedem de asemenea (Psalmul 9.1-7) că locul unde se va întâmpla această judecată este pământul lui Israel și că Domnul Se va descoperi prin această faptă a puterii Sale. Versetul 6: „Vrăjmașii? N-au rămas din ei decât niște ruine veșnice, niște cetăți dărâmate de Tine! Li s-a șters chiar și amintirea!” Sfârșitul psalmului (versetele 15-20) nu este limbajul Evangheliei; este cererea îndreptățită a judecății. Aceasta explică psalmii, în care creștinii găsesc uneori mari greutăți, când n-au înțeles deosebirea dintre economii. A întoarce pe cel rău de la căile lui, a-i face parte de har, iată Evanghelia; cu totul altfel este aici, pentru că aici nu este Evanghelie. Dar, odată ce Evanghelia și-a împlinit misiunea, Domnul Hristos cere judecata împotriva lumii. În această situație nu mai este Domnul Hristos la dreapta Tatălui, ca să trimită pe Duhul Sfânt și să adune pe împreună moștenitorii Lui; ci este Domnul Hristos cerând dreptate, cerând-o ca de obicei, prin Duhul Său, în cei blânzi și smeriți din poporul evreu, împotriva omului mândru și violent. Dacă Dumnezeu n-ar face judecată, răul ar stăpâni totul, fără să fie vreo mângâiere pentru cei credincioși.

Dumnezeu nu aduce la îndeplinire judecata decât atunci când răul a ajuns la culme. Antihrist și popoarele se vor ridica împotriva lui Dumnezeu și împotriva Hristosului Său, și va trebui ca pământul să fie curățit de vrăjmașii Săi, pentru a face loc împărăției lui Dumnezeu. Aici nu este David cerând să stăpânească peste vrăjmașii Săi, ci este Domnul Hristos care cere judecata, pentru că a sosit clipa.

În Psalmul 10 veți vedea același adevăr. Dumnezeu este împărat și neamurile sunt nimicite (versetele 15-16). Se vede ca un principiu general, în acești psalmi, judecata neamurilor, judecata groaznică a lui Dumnezeu asupra răutății, Dumnezeu lucrând ca Judecător în mijlocul judecătorilor.

Un loc din Isaia 2.12-22 ne înfățișează de asemenea ziua cea mare a lui Dumnezeu pe pământ. „Căci va fi o zi a Domnului oștirilor împotriva oricărui om mândru și trufaș... ca să îngrozească pământul”. Ea nu este pentru judecata celor morți, ci pentru judecata pământului.

Pentru a vă face și mai mult să vedeți că această judecată se va aplica tuturor neamurilor și că, prin acest mijloc, Dumnezeu vrea să umple pământul de cunoștința Numelui Său, citez Țefania 3.8: „De aceea, așteptați numai,” zice Domnul, „până în ziua când Mă voi scula la pradă: căci am hotărât să strâng popoarele, să adun împărățiile, ca să-Mi vărs indignarea peste ele, toată aprinderea mâniei Mele; căci tot pământul va fi mistuit de focul geloziei Mele”. Iată hotărârea lui Dumnezeu, să adune popoarele pentru ca să-Și verse asupra lor mânia. Aceasta este o judecată groaznică. Cunoștința Domnului va umple tot pământul. Dar lucrul acesta se va întâmpla după ce El va face judecata și va nimici pe cei răi. Acest loc din Scriptură este o descoperire foarte clară.

Același adevăr, despre cunoștința lui Dumnezeu care se va răspândi ca urmare a judecăților Sale, ne este prezentat la Isaia 26.9-11: „Dacă ierți pe cel rău, el nu învață dreptatea, se dedă la rău în țara dreptății... Căci, când se împlinesc judecățile Tale pe pământ, locuitorii lumii învață dreptatea”. Nu harul produce acest rezultat, ci judecata. Și hotărârea Domnului este să strângă

popoarele laolaltă ca să verse asupra lor toată indignarea Sa și tot focul onaniei Sale. Va fi o zi teribilă, o zi la care lumea trebuie să se aștepte.

Un alt loc în sprijinul aceluiași adevăr este Psalmul 110: „Domnul a zis Domnului meu: „Stai la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale”.

Până atunci, El lucrează prin Duhul Său, ca să adune pe creștini, El trimite pe Duhul Sfânt, Mângâietor, aici pe pământ, pentru a convinge de păcat, de dreptate și de judecată. Dar Dumnezeu va pune într-o zi pe vrăjmașii Domnului Hristos, așternut al picioarelor Sale. Și pentru aceasta Domnul Isus spune că „nici Fiul nu cunoaște ziua când se vor întâmpla aceste lucruri”. Căci Domnul Isus, totdeauna Dumnezeu binecuvântat în veci, primește ca om mijlocitor împărăția. Și iată împlinirea hotărârii: „Domnul va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale...” Vedem caracteristica acestei economii foarte clar arătată, adică Domnul Hristos stând la dreapta Tatălui, până ce Dumnezeu Îi pune pe vrăjmașii Săi sub picioarele Sale. După aceea, El spune: „Domnește în mijlocul vrăjmașilor Tăi”. Iată încă ce va înfăptui Dumnezeu, când Domnul, în clipa în care puterea Sa va trebui să se arate, va zdrobi pe împărați în ziua mâniei Sale, va face dreptate printre popoare, va umple locurile cu trupuri moarte și va zdrobi capul care domnea peste o țară întinsă.

Ieremia 25.28. Acesta este un subiect mereu înfățișat sufletelor noastre prin Cuvântul lui Dumnezeu și este sfârșitul a tot ceea ce vedem în jurul nostru. „Și dacă nu vor vrea să ia din mâna ta potirul ca să bea, spune-le: „Așa vorbește Domnul oștirilor: Cu siguranță veți bea!” (Vedeți și versetul 31).

Mai sunt două puncte pe care vreau să le arăt. În primul rând, îndeosebi la Ierusalim va avea loc acest dezastru; în al doilea rând, Dumnezeu a numit toate aceste popoare în Cuvântul Său, și vom vedea apărând iar pe scenă, în clipa judecății lui Dumnezeu, pe toți urmașii lui Noe, ale căror nume le găsim în Geneza 10. Le vom găsi aproape pe toate sub Antihrist sau sub Gog.

În ce privește locurile care vorbesc despre Ierusalim, putem cita: Ioel 3.1,9-17; Mica 4.11 până la sfârșit și Zaharia 12.3-11. „În ziua aceea, voi face din Ierusalim o piatră grea pentru toate popoarele. Toți cei ce o vor ridica vor fi răniți și toate popoarele pământului se vor strânge împotriva lui. În ziua aceea,” zice DOMNUL, „voi lovi cu ameteală pe toți caii și cu nebunie pe cei ce vor călări pe ei; dar voi avea ochii deschiși asupra casei lui Iuda și voi lovi cu orbire toți caii popoarelor. Căpeteniile lui Iuda vor zice în inima lor: „Locuitorii Ierusalimului sunt tăria noastră, prin DOMNUL oștirilor, Dumnezeul lor”. În ziua aceea, voi face pe căpeteniile lui Iuda ca o vatră de foc sub lemn, ca o făclie aprinsă în snopi; vor mistui în dreapta și în stânga pe toate popoarele de jur împrejur, iar Ierusalimul va fi locuit iarăși la locul lui cel vechi. DOMNUL va mântui mai întâi corturile lui Iuda, pentru ca slava casei lui David și fala locuitorilor Ierusalimului să nu se înalțe peste Iuda. În ziua aceea, DOMNUL va ocroti pe locuitorii Ierusalimului, așa că cel mai slab dintre ei va fi în ziua aceea ca David; și casa lui David va fi ca Dumnezeu, ca îngerul DOMNULUI înaintea lor. În ziua aceea, voi căuta să nimicesc toate popoarele care vor veni împotriva Ierusalimului. Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu și-L vor jeli amarnic, cum plânge cineva pe un întâi-născut. În ziua aceea va fi jale mare în Ierusalim, ca jalea din Hadadrimon, în Valea Meghidonului”. Zaharia 14.3-4: „Și DOMNUL Se va arăta și va lupta împotriva acestor popoare, cum S-a luptat în ziua bătăliei. Și picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus și se va face o vale foarte mare; jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte și jumătate spre miazăzi”.

Este spus (Fapte 1) că Isus va veni iar, în același fel cum a fost văzut suindu-Se, adică pe Muntele Măslinilor (comparați Ezechiel 11.23). „Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor”, spune Duhul prin prorocul Zaharia (14.4). „Picioarele Lui”, picioarele Domnului Hristos. Cu toate că a fost om al durerii, Isus Hristos este Domnul, întocmai cum a fost din veșnicie.

În ce privește al doilea punct care ne rămâne de cercetat este că popoarele, urmașii lui Noe, se vor găsi fie sub Antihrist, fie sub Gog, cele două puteri principale. Dacă veți cerceta capitolul 10 din Geneza, veți vedea (versetul 5) grupurile neamurilor împărțite pe pământ. În enumerarea fiilor lui Iafet veți vedea că este vorba de Gomer, Magog, Madai, Iavan, Tubal, Meșec și Tiras. Din aceste popoare veți găsi pe Gomer, Magog, Tubal, Meșec, sub aceleași nume (Ezechiel 38) la răscoala lui Gog; îi veți găsi și pe perși, care erau uniți cu Madai. Acestea sunt toate popoarele de sub dominația lui Gog, împăratul Roșului, Meșecului și Tubalului.

Fiii lui Ham ne sunt indicați la Geneza 10.6. Dintre aceștia, este adevărat, Canaan a fost nimicit și țara lui a devenit a lui Israel. Cuș și Put se găsesc sub Gog (vezi Ezechiel 38.5); cei din Cuș numai în parte, și iată de ce: o parte din familia lui Cuș s-a stabilit lângă Eufrat și alta lângă Nil, adică la nord și la sud de Israel; cei de la nord sunt, deci, prin poziția lor, în legătură directă cu partizanii lui Gog. Mițraim sau Egipt (căci Mițraim nu este decât numele ebraic care înseamnă Egipt), și ceilalți din Cuș și din Put se găsesc din nou la Daniel 11.43.

Acum, printre fiii lui Sem, Elam este același lucru cu țara perșilor, despre care am vorbit. Asur se găsește numit în judecata care va avea loc în timpurile din urmă (Mica 5.6 și Isaia 14.25; 30.30-33, în conspirația din Psalmul 83 și în alte locuri). Arpaçad este unul din strămoșii israeliților. Familia lui Ioctan este un popor din Orient. Aram sau Siria a fost strămutat de Asur și se găsește indicat sub numele de împăratul de la nord. La fel este și cu Lud, după cât se pare. Iavan se găsește în lupta de la urmă, Zaharia 9.13. Dintre toate aceste popoare, Tiras este singurul, în afară de Ioctan, care nu se găsește numit pentru această judecată de la urmă; autorii necredincioși reunesc pe Tiras cu Iavan.

În Daniel 11 sunt alte două puteri spre care trebuie să ne îndreptăm atenția: împăratul de la sud și împăratul de la nord. Acest capitol cuprinde, mai întâi, o lungă istorie de evenimente deja întâmplare; dar vin după aceea corăbiile din Chitim (versetul 30), apoi este o întrerupere în istoria lor. Acești împărați au fost urmașii marelui împărat al Iavanului: unul este cel care stăpânea Asiria; celălalt, Egiptul. Subiectul luptelor lor era Siria și pământul sfânt. În versetele 31-35, îi avem pe iudei, care sunt lăsați deoparte mai mult timp; se spune așa: „Chiar și dintre cei înțelepți vor cădea, ca să fie încercați, curățiți și albiți, până la timpul sfârșitului; căci sfârșitul nu va fi decât la timpul hotărât”. Și apoi, versetul 36: „Împăratul va face ce va voi”. Acesta este Antihrist. În versetul 41 îl vedem în țara lui Israel, în acest loc care este cauza neînțelegerii dintre împăratul de la sud și împăratul de la nord. „La timpul sfârșitului, împăratul de la miazăzi se va împunge cu el”, deci după mult timp, iată din nou pe scenă pe împăratul de la sud.

Și nu sunt decât câțiva ani de când acest lucru a avut loc, după un interval de aproape două mii de ani. „Și împăratul de la miazănoapte se va năpusti ca o furtună peste el.” Antihrist va fi ținta atacurilor în același timp ale împăratului de la sud, sau Egiptul, și ale împăratului de la nord, stăpânul Turciei sau Asiriei. Vedem că împrejurările și personajele descrise în aceste profeții care privesc aceste timpuri de la urmă, încep să-și facă apariția. Sunt deja două mii de ani de când împăratul de la sud a încetat de a exista; și de câțiva ani, el este din nou pe pământ. Tot așa vedem un popor care era nebăgat în seamă acum un veac, și care astăzi stăpânește exact peste aceleași țări ca Gog din Ezechiel.

Nu spun că totul s-ar fi arătat; de exemplu cei zece împărați nu sunt încă pe deplin în evidență, Antihrist încă n-a apărut. Dar principiile care sunt în Cuvântul lui Dumnezeu lucrează în mod vădit în împărățiile în care trebuie să apară cele zece coarne; adică noi vedem toată Europa occidentală ocupându-se de Ierusalim, pregătindu-se pentru această luptă; și Gog pregătindu-se, de partea lui, exercitând puterea asupra țărilor citate în Cuvânt; și toate gândurile oamenilor lumii concentrându-se asupra scenei pe care trebuie să aibă loc întâlnirea lor de la urmă, înaintea judecării lui Dumnezeu, unde Dumnezeu îi va strânge ca pe niște snopi în arie (Mica 4.12). Este o coincidență foarte însemnată. Gândindu-ne la ceea ce se petrece în jurul nostru, recunoaștem ce se găsește în profeție; cel puțin, vedem că cei care trebuie să acționeze

sau asupra cărora Dumnezeu trebuie să lucreze, se arată întocmai cu caracterele pe care ni le anunță dinainte profeția.

Și dacă veți căuta să urmăriți aceste capitole pe care vi le-am citat (și sunt și altele pe care fără îndoială le puteți găsi), veți înțelege atunci capitolul 25 de la Matei, care ne vorbește despre Domnul așezat pe scaunul Său de domnie și adunând în jur toate neamurile (este citat de la Ioel 3), judecându-le și despărțindu-le cum se despart oile de capre.

Acum să ne aducem aminte de un lucru, noi creștinii, noi suntem la adăpost de judecată. În seara aceasta n-am vorbit de Adunare; dar să ne amintim de situația ei. În timpul acestor evenimente și chiar de pe acum, locul Adunării este de a fi împreună cu Domnul Hristos, de a-L însoți. Adunarea are acest privilegiu, această slavă, acest caracter special de a fi unită cu Domnul Isus Hristos. Și, dacă ai căuta Adunarea în Vechiul Testament, pe Domnul Isus Hristos Îl găsești. Un exemplu izbitor al acestui adevăr este că ceea ce ne spune apostolul Pavel despre Adunare (Romani 8) se găsește în capitolul 50 din cartea prorocului Isaia, unde Domnul Hristos spune: „Cine Mă va condamna?” Adunarea fiind unită cu El.

Unitatea Adunării într-un singur trup, fie iudei, fie neamuri, nu era încă în Vechiul Testament. Deși sunt multe lucruri în legăturile Domnului cu Sionul care se regăsesc în relațiile lui Dumnezeu ca Tată cu Adunarea, totuși nu în Sion trebuie să cauți Adunarea. În Vechiul Testament, privilegiile Adunării sunt chiar în Domnul Hristos, în persoana Domnului Hristos, pentru că Adunarea are aceeași parte ca Domnul Hristos. Ea este (vezi Efeseni 1.22-23) „plinătatea Celui care umple totul în toți”; prin urmare, nu putem căuta Adunarea în aceste profeții, pentru că ea este însăși trupul Domnului Hristos; și Domnul Hristos este Cel care va judeca.

Am văzut că Domnul Hristos trebuie să lovească, să zdrobească neamurile; și tocmai același lucru este spus și despre Adunare. Ea nu are nimic a face cu tot ceea ce am spus, în sensul că ar fi supusă și ea judecății. Dimpotrivă: Apocalipsa 2.26-27. Locul ei nu este să fie în mijlocul neamurilor care vor fi zdrobite, ci să fie unită cu Domnul Hristos, având aceleași privilegii ca Domnul Hristos și zdrobind neamurile împreună cu El. Nu este nici un adevăr cu privire la Domnul Hristos în ce privește locul pe care L-a luat El ca Om slăvit, care să nu fie și partea Adunării.

Este totdeauna de mare preț pentru noi să înțelegem locul, acela de împreună moștenitori cu Domnul Hristos. Și, cu cât vom cugeta mai mult la acest lucru, cu atât mai mult puterile noastre vor fi mărite, cu atât mai mult vor fi duhurile noastre, ca moștenitori ai lui Dumnezeu, despărțite de această lume care este judecată. Adunarea este socotită deja dreaptă; nu am văzut încă urmarea acestui fapt, pentru că slava încă n-a venit. Lumea este judecată; nu am văzut încă urmarea acestui fapt, pentru că judecata încă n-a venit. Adunarea nu are roadele dreptății decât în slavă; lumea nu-și are roadele decât în judecată.

Lumea este judecată pentru că a lepădat pe Domnul Hristos. „Dreptule Tată — spune Mântuitorul — lumea nu Te-a cunoscut.” Și iată ce a făcut harul pentru noi. După cum necredința te desparte în întregime și pentru veșnicie de Domnul Hristos, harul, prin credință, ne-a unit în totul și pentru totdeauna cu El; și noi trebuie să binecuvântăm pe Dumnezeu pentru acest lucru.

8. Făgăduințe de binecuvântări pământești făcute numai poporului Israel Cea dintâi intrare a lui Israel în țara lui a fost împlinirea făgăduințelor.

(Romani 11.21)

Avem în Romani 11.1 această întrebare pusă de apostol în privința lui Israel: „A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?” Până la capitolul 8, el a prezentat istoria inimii noastre, a tuturor oamenilor, fie iudei, fie neamuri; a prezentat Evanghelia harului lui Dumnezeu, împăcarea omului prin moartea și învierea Domnului Isus Hristos. După ce a stabilit această învățătură, el începe, în capitolul 9, istoria economiilor; el face cunoscut felul în care Dumnezeu a lucrat față de iudei și față de neamuri, și în capitolul 11 tratează această problemă: „A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?”

Am văzut, cercetând istoria celor patru fiare și a Bisericii, că iudeii au fost puși deoparte și că Evanghelia a venit în această lume pentru a mântui pe păcătoși, fie iudei, fie neamuri, pentru a descoperi taina ascunsă a unui popor ceresc și pentru a face cunoscut stăpânilor și puterilor înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu. Un iudeu care se întoarce la Dumnezeu acum, intră în economia harului; dar după aceea îndată vine întrebarea: A lepădat oare Dumnezeu pe poporul Său?

Aici nu este vorba de poporul Său duhovnicesc; este vorba de poporul Său după trup, de ai Săi, de iudei. Apostolul spune (versetul 28): "În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași... dar în ce privește alegerea, sunt iubiți din cauza părinților lor". În acest capitol 11 nu mai este vorba de evanghelie, de chemarea iudeilor la har prin evanghelie, deși este o alegere pentru evanghelie din acest popor; ci este vorba de iudei ca poporul lui Dumnezeu exterior, de iudei după trup, care sunt vrăjmași în ce privește evanghelia și totuși sunt iubiți în ce privește alegerea, din cauza părinților.

A lepădat oare Dumnezeu acest popor care este vrăjmaș față de evanghelie? Răspunsul apostolului este: „Nicidecum!”

Noi, creștinii, ne bucurăm de acest minunat principiu că „lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută”. Desigur, acesta este un principiu scripturistic; dar cui îl aplică apostolul? Nu nouă, ci iudeilor. Este totdeauna de mare însemnătate să iei un loc din Cuvântul lui Dumnezeu în legătură cu ce spune mai sus și mai jos și să nu-l smulgi din terenul în care Dumnezeu l-a sădit.

În timpul economiei de acum, Dumnezeu cheamă pe poporul Său ceresc; El lasă, prin urmare, deoparte pe poporul Său pământesc, pe iudei. Poporul evreu ca popor, nu face parte din Biserică; împietrirea a venit peste iudei, „care va ține până va intra plinătatea neamurilor”, până ce toți copiii lui Dumnezeu care formează trupul Adunării din această economie vor fi chemați.

Israel, ca popor, va fi mântuit. Izbăvitorul va veni din Sion. „El n-a lepădat” pe poporul Său. Ei sunt vrăjmași în ce privește evanghelia, și vor fi până ce vor fi chemați cei dintre neamuri; dar Izbăvitorul va veni. Iată, pe scurt, planul divin cu privire la iudei.

Din clipa în care se poate spune despre economia neamurilor că ea n-a stăruit în bunătatea lui Dumnezeu, se poate spune că, mai curând sau mai târziu, ea va fi tăiată: „Bunătate față de tine, dacă rămâi în bunătatea aceasta; altfel, vei fi tăiat și tu” (versetul 22).

Rădăcina măslinului nu este numai Israel sub Lege; departe de asta, ea este Avraam, căruia i-a fost adresată chemarea lui Dumnezeu. Era chemarea unui singur om, pus deoparte, ales, stăpân al făgăduințelor; alegerea era a lui Avraam și a familiei lui Avraam după carne. Israel a slujit ca exemplu, fiind păstrătorul făgăduințelor și a arătării alegerii lui Dumnezeu; acum, este Adunarea Sa.

Pentru a înțelege această rădăcină a făgăduințelor, care este Avraam, voi spune câte ceva despre șirul de economii care au fost înainte.

În primul rând, la căderea omului, îl vedem pe om lăsat în voia lui. Deși nu fără mărturie, el nu are nici o lege, nici o stăpânire; și urmarea acestui lucru a fost răul care a ajuns foarte mare, încât lumea era plină de violență și de stricăciune; și Dumnezeu a curățat-o prin potop.

Apoi vine Noe. O schimbare are loc; această schimbare este că dreptul de viață și de moarte, dreptul de răzbunare este pus în mâna oamenilor: „Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om”. La aceasta este adăugată o binecuvântare a pământului, mai mult sau mai puțin mare: „Acesta — spune Lameh — ne va mângâia pentru munca și oboseala mâinilor noastre, care vin din acest pământ pe care Domnul l-a blestemat”; și un legământ este făcut de Dumnezeu cu Noe și cu creația, legământ pentru care Dumnezeu dă ca mărturie curcubeul: „Domnul a simțit un miros plăcut; și Domnul a zis în inima Lui: „Nu voi mai blestema pământul” (Geneza 8.21; 9.6,12,13). Iată legământul dat pământului în urma jertfei adusă de Noe, care preînchipuia jertfa Domnului Isus Hristos.

Voi spune, în treacăt, că Noe a dat faliment față de acest legământ, cum totdeauna a făcut omul. În loc să scoată binecuvântări din pământ, el începe să cultive o vie și se îmbată. Prin greșeala sa, principiul stăpânirii și-a pierdut de asemenea puterea în primele ei elemente, și Noe, care ținea frânelor acestei stăpâniri, ajunge să fie luat în răs de unul din fiii săi.

Vedem, în toate economiile, căderea imediată a omului; dar tot ce s-a pierdut prin nebunia omenească, sub toate economiile, va fi regăsit în Domnul Hristos la sfârșit: binecuvântarea pământului, înflorirea iudeilor, slava Adunării. Tot ce s-a ofilit și s-a pătat în mâinile primului Adam, va înflori din nou în mâinile celui din urmă Adam, Mirele Adunării, Împăratul iudeilor și al întregului pământ.

O altă cădere, și mai grozavă, a avut loc după Noe. Dumnezeu făcuse să izbucnească judecățile Sale în potop și purtarea Lui de grijă se arătase în felul acesta. Dar ce a făcut Satan? Satan, atâta timp cât nu este legat, caută totdeauna să pună stăpânire pe starea de lucruri de aici de pe pământ. Și îndată ce Dumnezeu S-a arătat în judecățile Sale ca să curățească pământul, Satan s-a prezentat și el ca Dumnezeu, s-a făcut el Dumnezeu. Nu ni se spune că „lucrurile pe care le jertfesc popoarele, le jertfesc demonilor și nu lui Dumnezeu”? Satan s-a făcut Dumnezeul acestui pământ. „Părinții voștri... locuiau în vechime de cealaltă parte a Fluviului și slujeau altor dumnezei”, spune Domnul israeliților (Iosua 24.2). Aceasta este prima dată când vedem pe Dumnezeu arătând existența idolatriei. Dar, chiar din clipa în care idolatria și-a făcut apariția, Dumnezeu cheamă pe Avraam; și iată, pentru prima dată, chemarea lui Dumnezeu la o despărțire exterioară de ordinea lucrurilor de aici de pe pământ; deoarece Satan s-a introdus ca stăpânitor din văzduh al lumii, a trebuit ca Dumnezeu să aibă un popor despărțit de alte popoare, în care adevărul să se poată menține. Și toate căile lui Dumnezeu față de oameni se învârtesc în jurul acestui fapt, că aici pe pământ Dumnezeu a chemat pe Avraam și urmașii săi ca să fie păstrătorii acestui mare adevăr: Nu este decât un singur Dumnezeu. Prin urmare, tot ceea ce face Dumnezeu pe pământ se referă, în întregime și în mod direct la iudei, ca centru al sfaturilor Lui pământești și al stăpânirii Lui. Acest lucru îl veți întâlni citind Deuteronomul 32.8.

Veți vedea aceste două principii foarte deosebit prezentate în Cuvânt: pe de o parte, făgăduințele făcute lui Avraam, fără condiție; pe de altă parte, Israel primindu-le cu condiție și pierzând totul. Dar, deoarece Avraam a primit făgăduințele fără condiție, Dumnezeu nu poate niciodată să le uite, deși Israel a dat greș în privința lor, după ce le-a primit cu condiție. Și acesta este un principiu însemnat; căci, dacă Dumnezeu n-ar ține făgăduințele Sale față de Avraam, ar putea tot așa de bine să nu le țină nici față de noi.

La Sinai, Israel a luat făgăduințele cu condiție și a dat greș; dar aceasta n-a micșorat deloc adevărul și puterea făgăduințelor făcute lui Avraam cu patru sute de ani înainte. Nu vorbesc acum de această făgăduință spirituală: „Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine”, făgăduință care a primit o împlinire parțială prin evanghelie, sub această economie; dar voi arăta că sunt făgăduințe făcute lui Israel, care se întemeiază pe aceeași credincioșie a lui Dumnezeu.

Vom începe citatele asupra acestui subiect, cu făgăduința făcută la Geneza 12. Aici este chemarea lui Avraam, care se afla atunci în mijlocul familiei sale idolatre. Este o făgăduință foarte generală, dar care cuprinde atât binecuvântările pământești, cât și cele ce sunt curat spirituale. Amândouă felurile de făgăduințe se găsesc în același verset, amândouă fără condiție. Partea spirituală a făgăduinței se găsește repetată o dată în capitolul 22; aceasta este singura dată, în timp ce făgăduințele pământești sunt adesea repetate. În capitolul 15 avem făgăduința întemeiată pe un legământ făcut cu Avraam, de asemenea fără condiție; este un dar al întregii țări. Aici este și făgăduința unor numeroși urmași (versetul 5 și 18); și chiar hotarele exacte ale țării dăruite (versetul 18 și următoarele). În capitolul 17.7 și 8, făgăduința pământului este reînnoită. Aceste făgăduințe sunt confirmate lui Isaac (26.3-4) și lui Iacov (35.10-12). Iată "făgăduințele făcute părinților" și lui Israel, care este iubit din cauza părinților, făcute lui Avraam fără nici o condiție, făgăduințele pământești, ca și făgăduințele duhovnicești.

Dacă se spune că făgăduințele duhovnicești sunt fără condiție, făgăduințele pământești sunt de asemenea fără condiție. Este atâta siguranță în făgăduința făcută lui Avraam: „Îți voi da această țară”, cât este și în aceea făcută nouă, neamurilor.

Nu citez lupta lui Iacov. Se crede că ea este dovada unei credințe foarte mari în acest om. Este adevărat, dar în același timp ea este o credință care, arătată după o purtare foarte vrednică de mustrare, a fost însoțită de o umilire evidentă. Dumnezeu este Cel care a luptat împotriva lui; dar El i-a susținut credința.

În felul acesta, Dumnezeu este „Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov”, moștenitori ai făgăduințelor Lui și călători pe pământ și, ca cei credincioși în Israel, în acest nume își pun motivele lor de încredere: „Și Dumnezeu a mai zis lui Moise: „Așa să vorbești fiilor lui Israel: „Domnul, Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov m-a trimis la voi. Acesta este Numele Meu pentru veșnicie, acesta este Numele Meu din generație în generație” (Exod 3.15).

Dar Israel a venit în legătură cu Dumnezeu după un principiu care este opus acestuia, principiul propriei lui dreptăți, principiul legii, prin care, recunoscând că noi datorăm ascultare lui Dumnezeu, umblăm s-o îndeplinim prin propriile noastre puteri. Căci istoria poporului Israel este, în mare și chiar în amănuntele împrejurărilor sale, istoria inimilor noastre.

Exod 19. Aici se vede schimbarea nespuse de mare care a avut loc în starea lui Israel. Până aici, am văzut făgăduințele fără condiție făcute în Israel. Dacă veți citi din Exod capitolele 15 până la 19, veți vedea că Dumnezeu le dăduse toate lucrurile fără nici o plată, și chiar în ciuda murmurilor lor: mana, apa de băut, sabbatul; El i-a susținut în luptele lor cu Amalec în Refidim. Toate acestea El li le amintește: „Ați văzut — le spune El — cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum, dacă...”

Iată acum, pentru prima dată în relațiile lui Dumnezeu cu Israel, acest mic cuvânt: dacă. „Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți ține legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu. Îmi veți fi o împărăție de preoți și un popor sfânt.”

Îndată ce este o condiție, ruina noastră este sigură și în prima zi în care suntem în acest legământ cu condiție, noi îl călcăm. Și aceasta a fost greșeala mare a lui Israel. În zadar Dumnezeu Își trimite legea care este bună, sfântă și dreaptă. Pentru un păcătos, Legea Lui înseamnă moartea, pentru că el este păcătos; și, din clipa în care Dumnezeu ne dă Legea Sa cu condiție, El ne-o dă nu pentru ca noi să putem asculta de ea, ci pentru a ne face să înțelegem mai lămurit că suntem pierduți, pentru că am călcat-o.

Israeliții ar fi trebuit să spună: Este adevărat, noi trebuie să Te ascultăm; dar de atâtea ori am greșit, încât nu îndrăznim să luăm făgăduințele cu o astfel de condiție... În loc de așa ceva, ce au spus ei? „Vom face tot ce a zis Domnul!” Ei se angajează să împlinescă tot ce a spus Domnul; acest popor ia făgăduințele cu condiția de a asculta în totul. Care este urmarea acestei îndrăzneli? Vișelul de aur este făcut înainte ca Moise să fi coborât de pe munte.

Când noi, păcătoșii, ne luăm angajamentul să ascultăm întocmai de Dumnezeu (deși ascultarea este totdeauna o datorie), și cu pedeapsa ca, dacă nu vom asculta, să pierdem

binecuvântarea, în acest caz totdeauna vom da greș. Trebuie să spunem: „suntem pierduți”; și harul presupune ruina noastră. Această totală lipsă de putere a omului sub condiție, vrea apostolul s-o arate (Galateni 3.17-21), când spune: „Dar mijlocitorul nu este al unei singure părți”; adică, îndată ce este un mijlocitor, sunt două părți. „Dar” Dumnezeu nu este format din doi, „Dumnezeu este Unul singur”, și cine este cealaltă parte? — Este omul.

Dar nu este nimic stabil în om; din această cauză el a căzut sub greutatea angajamentelor lui, și acest lucru se va petrece întotdeauna. Dar legea nu poate desființa făgăduințele făcute lui Avraam; legea, care a venit cu patru sute treizeci de ani mai târziu, nu poate nimici făgăduința; și făgăduința a fost făcută lui Avraam nu numai pentru binecuvântarea neamurilor, ci și pentru a asigura țara și binecuvântările pământești ale lui Israel.

Felul de a gândi al apostolului cu privire la făgăduințele duhovnicești se aplică întocmai și făgăduințelor pământești făcute iudeilor. Vedem că Israel nu s-a putut bucura de ele sub Lege. În adevăr, totul a fost pierdut când a fost făcut vițelul de aur. Totuși, legământul de la Sinai se întemeiază pe principiul ascultării (Exod 24.7-8). „A luat cartea legământului și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.” Moise a luat sângele și a stropit poporul...” Iată legământul întărit prin sânge pe acest principiu: „Vom face tot ceea ce a spus Domnul”. Știți că poporul a făcut vițelul de aur și că Moise a sfărâmat tablele Legii.

Acum, în Exod 32, veți vedea că făgăduințele făcute înainte de Lege au fost izvorul credinței. Ele au susținut poporul, prin mijlocirea lui Moise, chiar în căderea lor; și veți vedea cum printr-un mijlocitor, Dumnezeu vine iar la om, după ce a greșit. Versetele 9-14: „Și Domnul a zis lui Moise: „Văd poporul acesta și iată, este un popor încăpățânat. Acum, lasă-Mă; mânia Mea se va aprinde împotriva lor și-i voi mistui; dar din tine voi face un neam mare.” Și Moise s-a rugat Domnului Dumnezeului său și a zis: „Pentru ce să se aprindă, Doamne, mânia Ta împotriva poporului Tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu mare putere și cu mână tare?... Întoarce-Te din iuțimea mâniei Tale și schimbă-Ți gândul cu privire la răul acesta pe care vrei să-l faci poporului Tău. Adu-Ți aminte de Avraam, de Isaac și de Israel, robii Tăi, cărora le-ai spus, jurându-Te pe Tine Însuși: „Voi înmulți sămânța voastră ca stelele cerului, voi da urmașilor voștri toată țara aceasta de care am vorbit și ei o vor stăpâni pentru totdeauna.” Și Domnul Și-a schimbat gândul cu privire la răul pe care spusese că vrea să-L facă poporului Său”.

Iată deci, după căderea lui Israel, Moise rugind pe Dumnezeu, pentru slava Sa, să-Și aducă aminte de făgăduințele făcute lui Avraam, și Dumnezeu Își schimbă gândul cu privire la răul pe care vroia să-l facă poporului Său.

Capitolul 26 din Leviticul este o amenințare cu toate pedepsele care trebuie să vină asupra Israelului necredincios. „Atunci Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Iacov, Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Isaac și de legământul Meu cu Avraam, și Îmi voi aduce aminte de țară” (versetul 42). Iată cum Dumnezeu vine iar la făgăduințele Sale făcute fără condiție, cu atâta timp înainte de Lege. Veți vedea că acest lucru este aplicabil în timpurile din urmă.

Sunt alte două legăminte făcute cu Israel în timpul călătoriei lui în pustie. Legământul de sub Lege fiind călcat, mijlocirea lui Moise a dat loc unui alt legământ, ale cărui temelii le avem în Exod 33.14-19. În capitolul 34.27, Domnul spune: „Scrie-ți cuvintele acestea, căci pe temeiul acestor cuvinte închei legământ cu tine și cu Israel”. Observați aici: cu tine, căci este o schimbare foarte însemnată în felul de vorbire al lui Dumnezeu. Dumnezeu spusese totdeauna în Egipt: „Poporul Meu, poporul Meu”... Din clipa în care ei și-au făcut vițelul de aur, El nu mai vorbește așa; El ia cuvântul pe care ei l-au spus: „Poporul tău, poporul tău, pe care tu l-ai scos din Egipt”; căci Israel spusese: „Acest Moise care ne-a scos din Egipt” (Exod 32.1). Dumnezeu îi ia după cuvântul lor. Ce s-a întâmplat atunci? Moise a mijlocit și nu a îngăduit deloc ca Dumnezeu să-i zică: „Poporul tău”. Moise Îi spune: „Poporul Tău”; el a insistat mereu asupra acestor cuvinte: „Poporul Tău”.

Acum ni se prezintă un legământ făcut cu Moise ca mijlocitor. Iată principiul suveranității harului, principiu introdus când totul era pierdut, condiția Legii fiind călcată. Dacă Dumnezeu n-ar fi fost suveran, care ar fi fost urmarea acestei călcări? Nimicirea întregului popor. Deși

suveranitatea lui Dumnezeu este veșnică, ea se descoperă atunci când ea ajunge singura scăpare a unui popor pierdut din cauza căilor sale; și acest lucru are loc printr-un mijlocitor.

Veți vedea încă un legământ, în Deuteronom 29.1: „Iată cuvintele legământului pe care Domnul a poruncit lui Moise să-1 încheie cu fiii lui Israel în țara Moabului, afară de legământul pe care-1 încheiase cu ei la Horeb". Iată subiectul acestui de al treilea legământ cu israeliții: Dumnezeu face acum un legământ cu ei, pentru ca, sub el, fiind ascultători, ei să poată continua să se bucure de pământul lor.

Ei n-au păzit acest nou legământ; prin urmare, au fost izgoniți din țara lor. În timpul acestui de al treilea legământ a intrat Israel în țara lui și prin ascultare de acest legământ și-ar fi păstrat țara. Citiți versetele 9,12,13; citiți de asemenea, pentru această chemare la făgăduințe fără condiție, Deuteronomul 9.5,27 și 10.15. În cartea prorocului Mica 7.19-20, vedem aceeași făgăduință făcută lui Avraam, fiind izvorul nădejzii profetice. În Luca vedem că israelitul credincios, Simeon, le amintește că pricina încrederii lui Israel se baza pe credințioșia lui Dumnezeu.

Până aici am văzut pe baza cărui principiu au intrat în Canaan. Dar am văzut că, înainte de Lege, Dumnezeu le-a făgăduit acest pământ ca stăpânire veșnică, prin legăminte și făgăduințe făcute fără condiții; și prin aceste făgăduințe, prin mijlocirea lui Moise, Israel este cruțat și se bucură, în sfârșit, de pământul făgăduit prin al treilea legământ, făcut în câmpia Moabului.

După căderea israeliților în această țară făgăduită, rămân de aplicat la restabilirea lor în viitor, toate făgăduințele făcute lui Avraam. După ce acest popor s-a arătat în toate felurile nevrednic înaintea lui Dumnezeu, prorocii ne fac să vedem că Dumnezeu i-a făgăduit să-1 restabilească în țara sa, sub Isus Hristos, Împăratul său, care este deplina înfăptuire a tuturor făgăduințelor pământești.

Să ne amintim, dragi prieteni, că în ceea ce am spus avem descoperirea caracterului Domnului; și că, deși aceste lucruri s-au întâmplat cu Israel, ele s-au întâmplat din partea lui Dumnezeu; și că, prin urmare, ele sunt arătarea caracterului lui Dumnezeu în Israel pentru noi. Israel este terenul pe care Dumnezeu Și-a desfășurat tot caracterul Său. Dacă Dumnezeu ar putea să nu-Și mai ajungă scopul în ce privește darurile Sale față de Israel, El ar putea să nu-Și mai ajungă scopul nici față de darurile Sale pentru noi.

Vom urmări istoria stării acestui popor în viitoarea noastră strângere laolaltă.

9. Decăderea și împrăștierea lui Israel, făgăduința de întoarcere a lor în țară (Același subiect)

(Ezechiel 37)

Ceea ce se întâmplă cu osemintele pe care le vede Ezechiel, ne reprezintă, foarte clar, ceea ce doresc să vă vorbesc în această seară; vreau să spun ceea ce Dumnezeu, în bunătatea Sa, va face pentru poporul Israel. Cercetând acest subiect, voi urma metoda pe care am urmat-o totdeauna, adică voi prezenta, la rând, mărturiile Cuvântului lui Dumnezeu.

Vă aduceți aminte că la ultima adunare, începând acest subiect, am văzut deosebirea dintre legământul făcut cu Avraam și legământul Legii pe Muntele Sinai și că, de câte ori Dumnezeu a vrut să-Și arate îndurarea față de poporul Său, Și-a adus aminte de legământul făcut cu Avraam. Am văzut de asemenea că poporul Israel a primit făgăduințele sub legământul făcut în pustie și nu sub cel făcut cu Avraam; și că, de atunci, poporul Israel fiind sub condiția ascultării pentru a rămâne în bucuria făgăduințelor, chiar de atunci a decăzut; dar că, totuși, datorită mijlocirii lui Moise, Dumnezeu a putut să binecuvânteze acest popor.

Poporul Israel a greșit și după aceea, chiar fiind așezat în țara pe care Domnul i-a dat-o; și Dumnezeu a ridicat pe proroci într-un mod cu totul deosebit, pentru a-l convinge de păcatul în care căzuse și pentru a arăta celor credincioși că hotărârile lui Dumnezeu asupra lui Israel nu vor fi niciodată lipsite de putere; că prin Mesia se va împlini tot ce a spus El. Și tocmai când Israel va fi decăzut, aceste făgăduințe ale restabilirii lui vor fi prețioase rămășiței credincioase a acestui popor.

În istoria păcatului lui Israel sub Lege avem istoria inimii fiecăruia dintre noi; dacă ne vom așeza înaintea lui Dumnezeu, vom vedea că înaintea Lui nu este decât harul care poate nu numai să ne susțină, dar să ne și scoată din starea în care ne găsim din cauza păcatului.

Doresc să observați decadența și ruina lui Israel, sub toate formele stăpânirii lui, de la intrarea lui pe pământul Canaanului. Știți că Iosua este cel care i-a introdus pe israeliți în această țară. Cartea Iosua este istoria biruințelor lui Israel asupra canaanitilor, istoria credincioșiei pe care Dumnezeu a arătat-o în împlinirea celor făgăduite poporului Său. Judecătorii și Samuel arată istoria căderii lui Israel în țara Canaanului, până la David, dar în același timp, istoria răbdării lui Dumnezeu.

Să vedem acum, mai întâi, cum Iosua înfățișează israeliților condiția și caracterul lor.

El le amintește (capitolul 24) tot ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei, toată îndurarea și bunătatea Sa; și atunci (versetul 16) poporul răspunde: „Departa de noi gândul să părăsim pe Domnul!” Și în versetul 19 Iosua spune poporului: „Voi nu veți putea să slujiți Domnului!"; dar poporul spune: „Nu! căci vom sluji Domnului... noi vom sluji Domnului Dumnezeului nostru și vom asculta glasul Lui". Iosua a făcut un legământ în acea zi cu poporul. Această căpetenie a mântuirii lor i-a condus în pământul făgăduinței; ei se bucură de roadele harului și din nou se hotărăsc să asculte de Domnul.

Dar în Judecători 2 vedem că ei nu s-au ținut deloc de legământul lor. „Nu voi izgoni pe vrăjmași dinaintea voastră — spune Dumnezeu — ci ei vă vor sta în coaste"; și în versetul 11: „Și fiii lui Israel au făcut atunci ce era rău înaintea Domnului și au slujit baalilor" și „mânia Domnului S-a aprins împotriva lui Israel".

Același lucru îl vedem mereu: binefaceri din partea lui Dumnezeu și nerecunoștință din partea oamenilor.

Să cităm locurile care arată cum Israel și-a călcat îndatoririle sub toate formele de guvernământ.

1 Samuel 4.11. Eli era marele preot, judecătorul și căpetenia lui Israel; dar vedem slava lui Israel aruncată la pământ: chivotul Domnului a fost luat și cei doi fii ai lui Eli, Hofni și Fineas, au murit. Versetele 18-21: Chiar Eli a murit și nora lui a numit I-Cabod (Nu mai e slavă) pe copilul pe care îl năștea, spunând: „S-a dus slava din Israel!" Spunea lucrul acesta din cauza luării chivotului lui Dumnezeu și din cauza socrului și soțului ei".

Atunci Dumnezeu, care ridicase pe Samuel, care este numit „cel dintâi dintre proroci", stăpânește peste Israel; dar foarte curând poporul Israel a lepădat pe proroc (1 Samuel 8.6). „Și Domnul a zis lui Samuel: „Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune; căci nu pe tine te-au lepădat, ci pe Mine M-au lepădat, ca să nu mai domnesc peste ei. Ei se poartă cu tine cum s-au purtat totdeauna, de când i-am scos din Egipt până în ziua de astăzi." Dumnezeu le-a dat atunci un împărat în mânia Sa; și se știe ce s-a întâmplat acestui împărat ales de ei (capitolul 15).

1 Samuel 15.26. Judecata este pronunțată. Și Samuel spune lui Saul: „Nu mă voi întoarce cu tine: fiindcă ai lepădat cuvântul Domnului, și Domnul te-a lepădat ca să nu mai fii împărat peste Israel".

Aceste locuri diferite arată că Israel a greșit și sub împărat, și sub proroc, și sub preot; și iată-l ruinat sub împăratul pe care și l-a ales.

David este înălțat în locul lui Saul; Dumnezeu lucrând în har, face alegerea Sa; El este Cel care dă lui Israel pe David, icoana preînchipuitoare a Domnului Hristos, fiind și tatăl Lui, după trup. Astfel, prin bunătatea lui Dumnezeu, poporul Israel devine foarte bogat și renumit sub David și sub Solomon. Dar vedem că acest popor și-a călcat din nou îndatoririle sub acești doi

împărați (1 Împărați 11.5-11). „Și Solomon a făcut ce este rău înaintea Domnului și n-a urmat în totul pe Domnul”, de aceea Domnul S-a mâniat împotriva lui.

Este un lucru foarte trist de văzut, cum inima omului, în toate împrejurările posibile, se depărtează de Dumnezeu; și lucrul acesta este general; este învățătura pe care noi avem s-o scoatem din istoria poporului Israel.

Știți că acest popor a fost împărțit în două și cele două părți au devenit cu totul necredincioase. În persoana lui Ahaz, familia lui David, ultimul sprijin omenesc al nădejilor lui Israel, a început să devină idolatră (2 Împărați 16.10-14).

2 Împărați 21.11,14-15. Păcatul lui Manase a pus vârf acestei necredincioșii.

Iată, în câteva cuvinte, purtarea lui Israel și chiar a lui Iuda, până la robia Babilonului. Duhul lui Dumnezeu rezuma istoria lor, istoria fărâdelegilor lor și a răbdării Lui, în aceste cuvinte izbitoare: „Și DOMNUL, Dumnezeul părinților lor a dat din timp trimișilor Săi însărcinarea să-i înștiințeze, căci voia să cruțe pe poporul Său și locașul Său. Dar ei și-au bătut joc de trimișii lui Dumnezeu, I-au nesocotit cuvintele și au răs de prorocii Lui, până când mânia DOMNULUI împotriva poporului Său a ajuns de neînălțurat”. (2 Cronici 36.15-16) Iată sfârșitul viețuirii lor în această țară a Canaanului, unde fuseseră introduși de Iosua. Numele de Loami (nu este poporul Meu) este, în sfârșit, înscris pe fruntea lor.

Trecând repede peste istoria decăderii lor până la captivitatea în Babilon, avem acum să ne oprim la făgăduințele care au susținut credința rămășiței acestui popor, în timpul nelegiurii și tot timpul captivității lor.

Este o făgăduință însemnată care slujea ca îndoită bază a așteptării iudeilor credincioși. Ea se găsește la 2 Samuel 7 și 1 Cronici 17. Între aceste două locuri este această deosebire, că cel de la 1 Cronici 17 se aplică direct Domnului Isus Hristos. Și această deosebire este legată de aceea care există între aceste cărți, dintre care una (Samuel) este istorică și cealaltă (Cronici) este un rezumat care cuprinde toată istoria, chiar de la Adam până la Domnul Hristos și la nădejdea lui Israel; și din ea lipsesc, prin urmare, toate călcările de lege și căderile împăraților lui Israel. Iată această făgăduință: „Am dat un loc poporului Meu, lui Israel, și l-am sădit ca să locuiască în el și să nu mai fie tulburat, ca să nu-l mai apese fiii răutății, ca mai înainte” (2 Samuel 7.10); și: „Când ți se vor împlini zilele și când te vei duce la părinții tăi, voi ridica sămânța ta după tine și anume pe unul din fiii tăi și-i voi întări domnia...” (1 Cronici 17.11).

Aplicarea acestor cuvinte la Domnul Isus Hristos se găsește în epistola către Evrei 1; și avem în această mărturie făgăduințele făcute lui Avraam și seminției lui, toate făgăduințele făcute lui Israel, păzite și reunite în însăși persoana Fiului lui David.

Acum, dragi prieteni, am văzut făgăduința făcută lui David, care este temelia tuturor făgăduințelor care privesc familia cu acest nume. Am văzut căderea lui Israel și, de asemenea, făgăduința făcută Fiului lui David, Mesia. Să urmărim acest subiect în mărturiile directe ale prorocilor.

Isaia 1.25-28 descrie restabilirea deplină a iudeilor; dar prin judecăți care înlătură pe cei răi.

Isaia 4.2-4: "În ziua aceea odrasla Domnului va fi plină de splendoare și de slavă și rodul țării va fi plin de strălucire și de frumusețe pentru cei mântuiți ai lui Israel. Și rămășița în Sion, ce a rămas în Ierusalim, se va numi „sfânt”, oricine va fi scris printre cei vii, în Ierusalim, când DOMNUL va spăla murdăria fiicelor Sionului și va curăți Ierusalimul de vinovăția de sânge din mijlocul lui, cu duhul judecății și cu duhul arderii”.

Capitolul 6 din același proroc ne face să intrăm mai adânc în spiritul prorociei. Era pe vremea când împărățea Ahaz, acest Ahaz care a fost văzut aducând altarul păgân de la Damasc la Ierusalim. Și Isaia este trimis să întâlnească pe acest împărat, fiu al lui David, care introducea apostazia. Se vede în această prorocie, mai întâi, slava lui Hristos, Domnul Cel de trei ori sfânt (ceea ce ne spune Ioan 12), această slavă care condamnă tot poporul, dar care, prin har, dă naștere duhului de mijlocire, la care răspunsul este îndurarea care restabilește poporul; îndurarea aceasta nu se arată totuși fără judecăți, care curățesc poporul și țara de cei răi, după o

împietrire prelungită și dusă la culme prin lepădarea Domnului Isus Hristos și a mărturiei pe care El a dat-o prin Duhul, în apostoli. Citiți versetele 9-13.

Isaia 11.10: În ziua aceea neamurile vor căuta vlăstarul lui Isai. Aici vedem când și cum se va umple pământul de cunoștința Domnului: când El va face să moară cel nelegiuit prin suflarea gurii Sale. Atunci Domnul va chema din nou pe Israel și îi va da mâna a doua oară (citiți versetele 9-12).

Isaia 33.20-24; 49. S-a spus că, în acest capitol, Sionul ar fi Adunarea. Dar, când bucuria era deplină, Sionul spune: „Domnul m-a părăsit”. Cu neputință, dacă Sionul ar fi Adunarea. Cum? Adunarea să fie părăsită în mijlocul bucuriei? (citiți versetele 14-23 din capitolul 49). Aceeași observație asupra capitolului 42, în întregime, este și asupra capitolului 45.19-25, unde vedem foarte clar că este vorba de binecuvântări pământești, de o stare de lucruri necunoscută încă pe pământ. Dumnezeu Însuși, în acea zi, Se va bucura de Ierusalim.

Iată făgăduința care anunță destul de clar slava viitoare, fie a Ierusalimului, fie a poporului iudeu.

Trec acum la capitole care vorbesc și mai direct despre acest subiect.

Jeremia 3.16-18. Sunt unele întâmplări care par a fi împlinirea multor prorocii; de exemplu, întoarcerea din Babilon; dar Dumnezeu a dat pentru această reîntoarcere un răspuns cu totul aparte: El a pus împreună lucruri care, până acum, niciodată n-au fost împreună. De exemplu, în acest loc: „Toate popoarele se vor strânge la Ierusalim”. Este știut că așa ceva nu s-a întâmplat când s-au întors ei din captivitatea Babilonului. Ar putea spune unii: Aceasta este Adunarea! Dar nu, căci „în zilele acelea, casa lui Iuda va umbla cu casa lui Israel și vor veni împreună din țara de la miazănoapte, în țara pe care am dat-o de moștenire părinților voștri”. În sfârșit, vedem trei lucruri unite din nou: Ierusalimul, scaunul de domnie al lui Dumnezeu, și Iuda și Israel uniți din nou, precum și popoarele adunate în fața scaunului de domnie al lui Dumnezeu; trei lucruri care, desigur, nu s-au întâmplat în același timp. Când s-a întemeiat Adunarea, Israel era dezbinat. Când Israel s-a întors din Babilon, nu exista nici Biserica, nici strângerea laolaltă a popoarelor.

Jeremia 30.7-11: „Este timpul de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi salvat din el... voi sfărâma jugul de pe gâtul lui, îi voi rupe legăturile și străinii nu-l vor mai supune. Ci vor sluji DOMNULUI, Dumnezeului lor și împăratului lor David, pe care li-l voi ridica. De aceea nu te teme, robul Meu Iacov,” zice DOMNUL; „și nu te speria, Israele! Căci iată, te voi scăpa din țara cea depărtată și sămânța ta din țara captivității lor; Iacov se va întoarce iarăși, va avea odihnă și liniște; și nimeni nu-l va mai înfricoșa”. Desigur, sunt evenimente care, pentru Israel, încă nu s-au întâmplat.

Jeremia 31.23,27-28 și 31. Observați aici versetul 28. Pe cine i-a smuls, i-a tăiat și i-a dărâmat Domnul? Pe aceiași pe care El îi va sădi și îi va zidi. Este cam greu, în adevăr, să aplici toate profețiile față de Israel și toate binecuvântările care privesc aceleași persoane, Bisericii. Și dacă aici ar fi vorba de Biserică, ce ar vrea atunci să spună turnul lui Hananeel până la Poarta Unghiului, înălțimea Gareb etc? Observați aceste ultime cuvinte ale capitolului: „...și nu vor mai fi niciodată nici surpate, nici dărâmate.”

Jeremia 32.37-42. Este un loc mișcător; cuprinde gândurile lui Dumnezeu cu privire la acest popor. După ce le-a făcut făgăduințe de binecuvântare prin har și i-a încredințat că El va fi Dumnezeul lor, DOMNUL spune: „Mă voi bucura să le fac bine, îi voi sădi cu adevărat în țara aceasta, din toată inima și din tot sufletul Meu... După cum am adus peste poporul acesta toate aceste mari nenorociri, tot așa voi aduce peste ei tot binele pe care li-l făgăduiesc”.

Jeremia 33.6-11,15,24-26. Aici este vorba tot de binecuvântarea lui Israel, a Ierusalimului, și aceasta prin prezența Odraslei pe care o va odrăsli David, care va face judecată și dreptate pe pământ. Să ne aducem aminte, dragi prieteni, că Scriptura nu ne înfățișează deloc pe Duhul Sfânt ca odraslă a lui David și nici lucrarea Lui nu este de a face judecată pe pământ.

De altă parte, dacă s-ar gândi cineva să aplice acest loc la întoarcerea din Babilon, voi cita aici Neemia 9.36-37: „Și astăzi iată-ne robi... și suntem într-o mare strâmtorare”. Cât de puțin a

fost întoarcerea din Babilon împlinirea tuturor făgăduințelor pe care le-am citit! Aceste făgăduințe ale lui Dumnezeu deci nu s-au împlinit încă.

Ezechiel 11.16-20. Până în această zi, Israel este sub influența judecății pe care o arată acest loc: „Dar duhul necurat, când a ieșit dintr-un om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă și n-o găsește” (Matei 12.43). Versetele care urmează, în Ezechiel, vorbesc despre starea lor de la urmă, în care am văzut că sunt supuși judecății, și atunci Dumnezeu dă rămășiței o inimă nouă.

Ezechiel 34.22, până la sfârșitul capitolului, vedem din nou pe David, împăratul lor, în mijlocul lor, și binecuvântările sunt neschimbătoare.

Ezechiel 36.22-32. Dacă cineva ar spune că aici sunt lucruri spirituale la care participăm și noi, răspund: Da, noi participăm la binecuvântările adevăratului măslin; dar asta nu înseamnă că Israel este lipsit de ceea ce îi aparține. De ce participăm și noi aici? Pentru că noi suntem altoiți în Domnul Isus Hristos. Dacă suntem ai Domnului Hristos, suntem copii ai lui Avraam și participăm la tot ce este spiritual. „Veți locui în țara pe care am dat-o părinților voștri.” Adunarea însă nu are decât un singur Tată, care este Tatăl Domnului nostru Isus Hristos.

Acum, în treacăt, voi sublinia o idee pe care ne-o dă locul prea bine cunoscut, Ioan 3.12. Despre ce este vorba în acest loc? Despre toate lucrurile care au fost spuse în proroci și îndeosebi în locul de care ne-am ocupat în ultimul timp și din care avem aproape o citare textuală în cuvintele pe care Domnul nostru le spune lui Nicodim: „Tu ești învățătorul lui Israel”, tu ar fi trebuit să înțelegi că trebuie neapărat ca Israel, pentru a se bucura de făgăduință, să aibă o inimă nouă și curățită, „și nu înțelegi aceste lucruri?” Când spun că trebuie să fii născut din nou din apă și din duh, cum, tu nu înțelegi? „Dacă v-am vorbit despre lucrurile pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre cele cerești?” Parcă le-ar fi spus: Dacă v-am vorbit de lucruri care privesc pe Israel, dacă v-am spus că Israel trebuie să fie născut din nou ca să se bucure de făgăduințe pământești care îi aparțin, și nu ați înțeles, cum veți înțelege lucrurile cerești, slava Domnului Hristos înălțat la cer și Adunarea părtașă cu El în această slavă cerească? Voi n-ați înțeles nici măcar învățăturile prorocilor voștri; voi, învățători ai lui Israel, ar fi trebuit să înțelegeți măcar lucrurile pământești, ce a spus Ezechiel și alți proroci despre acest subiect.

În acest loc de la Ezechiel se spune de roadele pomilor, de venitul câmpului și de alte lucruri asemănătoare, care sunt bunurile pământești făgăduite lui Israel; dar în același timp se vede nevoia unei schimbări a inimii în Israel, pentru a se putea bucura de ele. Trebuie ca Israel să fie născut din nou în inima lui, pentru a primi făgăduințele Canaanului. Trebuie ca Dumnezeu să-i facă să umble pe calea Lui, dându-le o inimă nouă și atunci, dar numai atunci, ei se vor bucura de binecuvântările făgăduite. Iată, Nicodime, ce ar fi trebuit tu să înțelegi prin vorbirea chiar a prorocilor voștri.

În capitolul 37 din Ezechiel avem o istorie amănunțită a restabilirii lui Israel, unirea din nou a celor două părți a poporului, intrarea lor în pământul lor, starea lor de unitate și de credincioșie față de Dumnezeu pe acest pământ, Domnul fiind Dumnezeul lor; David, împăratul lor, fiind prezent pentru totdeauna, încât popoarele să știe că Domnul este Dumnezeu, când locuința Sa va fi în mijlocul lor pentru totdeauna.

Ezechiel 39.22-29. Este evident că aceste lucruri nu s-au întâmplat; în acest timp, Dumnezeu nu le va mai ascunde fața și îi va aduce, îi va strânge în țara lor, fără să lase vreo rămășiță printre neamuri, ceea ce, desigur, nu s-a întâmplat încă.

Să ne amintim, terminând, principiile mari pe care se întemeiază aceste profeții.

Restaurarea iudeilor este întemeiată pe făgăduințele făcute lui Avraam fără condiție. Căderea lor vine de la faptul că ei au înțeles să trăiască pe baza propriei lor puteri. După ce au încercat în toate felurile răbdarea lui Dumnezeu, până ce n-a mai fost nici o îndreptare pentru ei, judecata a venit peste ei; dar Dumnezeu vine iar la făgăduințele Sale.

Termin, aplicând aceste gânduri propriilor noastre inimi. Mereu este aceeași istorie, mereu istoria căderii. Îndată ce Dumnezeu ne-a așezat în cutare sau cutare situație, noi numaidecât ne-am arătat falimentari. Dar este în dosul acestei situații un principiu însemnat, adică

descoperirea gândurilor lui Dumnezeu și, prin urmare, a făgăduințelor fără condiție; și am văzut că prezența Domnului Isus Hristos și mijlocirea Lui este împlinirea acestor făgăduințe.

De asemenea, am văzut că Dumnezeu nu-Și aduce la îndeplinire judecata de mult timp anunțată, decât după o foarte îndelungată răbdare, după ce a epuizat toate mijloacele posibile care ar fi trebuit să aducă pe om la Dumnezeu, dacă ar fi fost o scânteie de viață în inima lui; dar în om nu s-a găsit nimic bun.

Indivizii, aduși la viață prin har, se întemeiază pe făgăduințele care trebuie să-și găsească împlinirea în arătarea Celui care le poate înfăptui și care le înfăptuiește pentru alții. Și nimic nu pune mai mult în lumină acest principiu, ca această istorie a poporului lui Israel. „Toate aceste lucruri — spune apostolul — li s-au întâmplat ca să ne slujească drept exemplu și au fost scrise pentru învățătura noastră.” Aceasta este o oglindă în care noi putem vedea, pe de o parte, inima omului, care mereu nu ajunge ținta, iar pe de altă parte, credințioșia lui Dumnezeu, care nu lipsește niciodată, care va împlini toate aceste făgăduințe și va arăta o putere admirabilă, putere care va birui orice nelegiuire a omului și puterea lui Satan. Numai când nelegiuirea a ajuns la culme, El spune: „Fă-le greu auzul...” și abia în Fapte 28.27 găsim împlinirea acestei judecăți pronunțată cu aproape opt sute de ani înainte, prin prorocul Isaia. Când acest popor a lepădat totul, abia atunci Dumnezeu îl împietrește, pentru a face din el un monument al căilor Sale. Ce răbdare din partea DOMNULUI Dumnezeu!

Astfel, în ceea ce ne privește, judecata este suspendată de nouăsprezece veacuri și Dumnezeu întrebuițează încă toate mijloacele exterioare ale harului Său, pentru a se vedea dacă este vreun gând bun în inimă. Domnul spune: „Dacă n-aș fi venit... n-ar avea păcat; dar acum n-au nici o dezvinovățire pentru păcatul lor... Dacă n-aș fi făcut între ei lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut, n-ar avea păcat; dar acum M-au văzut și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu” (Ioan 15.22).

Răbdare admirabilă! Har nemărginit al Celui care Se interesează de noi chiar după răzvrătirea noastră și după nelegiuirea noastră! A Lui să fie toată slava!

10. ACELAȘI SUBIECT - ȘI FELUL ÎN CARE EL SE ÎMPLINEȘTE

(Isaia 1)

Câteva locuri din Scriptură, pe care nu le-am putut cita ultima dată, asupra viitorului evreilor și în special unele locuri din prorocii cei mici, încheie profeția istorică privitoare la acest popor; spun istorică, pentru că profeția este istoria pe care Dumnezeu ne-a dat-o despre viitor.

Voi aminti o împrejurare foarte însemnată, vorbind de iudei: istoria lor este, în mod deosebit, arătarea slavei Domnului. A întreba: Ce ne privește pe noi toată această istorie? — înseamnă să spui: Ce mă interesează pe mine ce vrea tatăl meu să facă pentru frații mei?

Când vedem ce mare loc ocupă acest subiect în Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să rămânem convinși că lucrul acesta este foarte scump inimii lui Dumnezeu, dacă nu ne este și nouă. În acest popor, prin căile lui Dumnezeu față de acest popor, caracterul Domnului este pe deplin descoperit; prin el, neamurile vor cunoaște pe Domnul și chiar noi înșine vom învăța să-L cunoaștem.

Aceeași persoană poate să fie regele unei țări și tată de familie; așa este deosebirea între ceea ce Dumnezeu este față de Adunare și ceea ce a fost față de iudei. Față de Adunare, El are caracterul de Tată; față de iudei, El are caracterul de Domnul (Iehova). Credințioșia Sa, starea Sa de neschimbare, atotputernicia Sa, conducerea întregului pământ de către El, toate acestea sunt descoperite față de Israel; de aceea, istoria acestui popor ne face să-L cunoaștem pe Domnul.

Psalmul 126.1-2: „Când a adus Domnul înapoi pe captivii Sionului... atunci se spunea printre popoare: „Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!”

Asupra aceluiași subiect, vedeți Ezechiel 39.6-7: „Voi pune foc Magogului și celor ce locuiesc liniștiți în insule, ca să știe că Eu sunt DOMNUL. Îmi voi face cunoscut Numele Meu cel sfânt în mijlocul poporului Meu Israel și nu-i voi mai lăsa să-Mi profaneze Numele Meu cel sfânt; ci popoarele vor ști că Eu sunt Domnul, Sfântul lui Israel!” Și versetul 28: „Și vor ști că Eu sunt Domnul, Dumnezeu lor, care-i lăsasem să fie duși în captivitate printre popoare și care-i strâng iarăși în țara lor; nu voi mai lăsa pe nici unul din ei acolo”.

Iată prin ce mijloc Se face cunoscut DOMNUL. Tatăl Se descoperă sufletelor noastre prin evanghelie, prin Duhul de înfiere; dar DOMNUL Se face cunoscut prin judecățile Sale, prin lucrarea puterii Sale pe pământ. Am spus că Tatăl Se face cunoscut prin evanghelie, pentru că evanghelia este manifestarea harului. Ea nu este „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”, nu este ceea ce cere dreptatea, legea talionului; ea este un principiu potrivit căruia eu trebuie să fiu desăvârșit, după cum Tatăl meu este desăvârșit.

Nu este tot așa cu conducerea pe care DOMNUL o face. DOMNUL va binecuvânta fără îndoială popoarele; dar caracterul împărăției Sale este că judecata va îndrepta pe oameni spre dreptate (Psalmul 94.15).

La prima venire a Domnului Isus Hristos, judecata era în Pilat și dreptatea era în Domnul Isus Hristos; când Domnul Isus Hristos va veni din nou, judecata se va uni cu dreptatea.

Acum, copiii lui Dumnezeu trebuie să urmeze exemplul Mântuitorului, adică să nu se aștepte ca judecata să fie după asprimea dreptății, ci să fie blânzii și smeriți în mijlocul tuturor batjocurilor pe care le primesc din partea oamenilor. Uniți cu Domnul Hristos, ei sunt despăgubiți prin puterea dragostei Sale, care îi întărește prin mângâierile prezenței Duhului Său; și, mai mult, prin nădejdea unei slave cerești. De altă parte, Domnul ne mângâie printr-o lucrare directă a dreptății Sale în favoarea poporului Său și stabilindu-l în slavă pământească.

Iudeii, iată deci poporul prin care și în care Dumnezeu Își stabilește Numele Său de Domnul și caracterul Său de judecată și de dreptate. Adunarea, iată poporul în care, ca în familia Sa, Tatăl Își desfășoară caracterul Său de bunătate și de dragoste.

Ce se va întâmpla cu iudeii în timpurile din urmă? Ce am înțeles din cărțile prorocilor Ieremia (30-33) și Ezechiel (36-39), unde vedem un șir de făgăduințe și de descoperiri în privința acestui lucru?

Vă voi cita alte câteva locuri asupra aceluiași subiect, urmând ordinea prorocilor din Biblie. Daniel 12.1. Este aici prezența Aceluia care va lucra pentru poporul lui Daniel, adică pentru poporul evreu.

Doresc să observați câteva trăsături ale acestei profeții. În primul rând, Dumnezeu, în puterea Sa, prin slujba lui Mihail, va fi aproape de fiii poporului lui Daniel, și aceasta va fi o vreme de necaz cum nu a mai fost niciodată. Acest fapt ne explică și ceea ce citim în evangheliile după Matei (capitolul 24) și Marcu (13.19).

Învierea (versetul 2) se aplică iudeilor. Veți găsi exact aceleași expresii în Isaia 27: „Morții tăi vor învia...” și în Ezechiel 37.12. Aceasta este o înviere a poporului înmormântat, ca națiune, printre celelalte neamuri. „Unii vor învia pentru rușine și dispreț veșnic.” Așa se va întâmpla iudeilor (Isaia 66.24).

Într-un cuvânt, pe de o parte, Dumnezeu fiind aproape de poporul Său într-un timp de necaz și, pe de altă parte, o rămășiță slăvită, iată cuprinsul capitolului 12 din Daniel.

În cartea prorocului Osea (2.14-23), vedem că Domnul va primi pe Israel, îl va introduce în țara sa, după ce îl va fi smerit și îi va fi vorbit inimii. El îl va face așa cum era în timpul tinereții. Domnul va face un legământ cu el, îl va binecuvânta în toate felurile pe acest pământ și Se va uni cu el pentru totdeauna.

Și, mai mult, este un lanț de binecuvântări de la Domnul, până la bunurile pământești răspândite din plin peste Israel, care este sămânța lui Dumnezeu (căci acesta este înțelesul

cuvântului Israel). De aceea, se spune: „O voi sădi în țară”; căci Israel va deveni mijlocul de binecuvântare pentru pământ, ca înviat dintre cei morți.

Acum, totul este otrăvit de păcat; duhurile răutății sunt în locurile cerești și există tot felul de nenorociri, care sunt însoțite, fără îndoială, de multe îndurări. Dumnezeu face ca totul să contribuie la binele celor care Îl iubesc; dar, în acel timp va fi belșug de binecuvântări pământești.

Osea 3.4-5: „Căci fiii lui Israel vor rămâne multe zile fără împărat, fără prinț, fără jertfă, fără chip de idol, fără efod și fără terafimi. După aceea, fiii lui Israel se vor întoarce și vor căuta pe Domnul Dumnezeu lor și pe împăratul lor David; și se vor întoarce cu teamă la Domnul și la bunătățile Lui, în zilele de pe urmă”. Ei nu vor avea nici pe Dumnezeu adevărat, nici dumnezei mincinoși; dar, după aceea, ei vor căuta pe Domnul și pe David, adică pe Cel preaiubit — pe Hristos.

Ioel 3.1,16-18,20,21. După ce a vorbit despre neamuri în timpul întoarcerii poporului său din robie, în versetele citate mai înainte cu ocazia judecării neamurilor, Dumnezeu vorbește în aceste versete despre iudei. Ierusalimul va fi curățit; Domnul va locui în Sion; El va fi adăpostul poporului Său și puterea fiilor lui Israel. Iată ce se va întâmpla când judecata lui Dumnezeu va cădea peste neamuri.

Amos 9.14-15: „Îi voi aduce înapoi... îi voi planta în țara lor și nu vor mai fi smulși”. Acest lucru încă nu s-a întâmplat.

Ceea ce se spune înaintea acestor versete este citat în cartea Faptele Apostolilor 15, nu pentru a arăta că profeția ar fi fost împlinită atunci, ci că Dumnezeu avea de mult timp acest principiu al unui popor ales printre neamuri. Vorbirea prorocilor se aseamăna cu ceea ce apostolul Petru spunea că Dumnezeu a făcut în acel timp. Aceasta nu este împlinirea unei profeții, ci stabilirea unui principiu, prin gura prorocilor, ca și prin gura lui Simon Petru.

Mica 4.1-8. Nici acest lucru nu s-a întâmplat, nu s-a împlinit. Aici vedem descris locul pe care este așezat Ierusalimul și prima lui înfățișare restabilită.

Mica 5.4,7-8. Vedem Numele Domnului Hristos devenind în curând mare până la marginile pământului, Israel fiind ploaia de binecuvântare dumnezeiască peste tot și ieșind biruitor asupra tuturor celor ce i se împotrivesc.

Cu ocazia citării lui Mica puteți observa — amintind principiul deja stabilit — felul în care duhul de profeție menționează (în versetele 19 și 20) făgăduințele făcute părinților, fără condiție.

Țefania 3.12-20. Ce vorbire avem aici! Se spune că Dumnezeu tace din cauza dragostei Sale. El este atât de mult emoționat, încât „tace”. Și pe cine privește acest lucru? Vedeți versetul 13: „Rămășița lui Israel nu va mai lucra nedrept, nu va mai spune minciuni și nici nu se va mai găsi în gura lor o limbă înșelătoare. Ci vor paște și se vor odihni, și nimeni nu-i va tulbura”. Domnul este în mijlocul lor, nimeni nu-i poate înspăimânta.

Zaharia 1.15,17-21. Vedem aici cele patru împărății care au împrăștiat pe Israel, împrăștiate și ele prin puterea și judecățile lui Dumnezeu.

Zaharia 9.9-17: „Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată, împăratul tău vine la tine...” S-ar putea spune că acest lucru s-a și întâmplat, însă numai în parte. Este de observat că, atunci când Duhul Sfânt citează (Ioan 12.15) acest loc de la Zaharia, trece peste aceste cuvinte: „El este biruitor și drept”. Domnul Isus, în adevăr, nu a fost cruțat. Când I se spunea în batjocură: „Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce!”, El n-a făcut nimic, n-a fugit de durere; departe de a Se cruța pe Sine Însuși, El ne-a cruțat pe noi; a primit El pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatele noastre, ca noi să fim la adăpost de mânia ce ar fi venit peste noi.

Zaharia 10.6-12. Când a fost Israel „ca și când niciodată n-ar fi fost alungat”? Niciodată.

Acum să mergem să vedem că poporul lui Israel va fi restabilit pe pământul său, dar nu va fi decât o rămășiță care va fi păstrată.

Zaharia 12. Versetul 2 amintește de un timp de război al tuturor neamurilor împotriva lui Israel; dar Dumnezeu va întări pe Israel într-un mod neașteptat, neamurile vor fi nimicite și

duhul de îndurare și de rugăciune va fi răspândit peste rămășița lui Israel, care va privi cu inima străpunsă de durere pe Mesia, pe care L-au răstignit.

Reiau Isaia 18. Râurile Cuș sunt Nilul și Eufratul. Vrajmașii lui Israel erau aceste două râuri în perioada biblică a istoriei lor. Dar, în această profeție, iată o țară care este dincolo de aceste râuri, o țară îndepărtată care era încă în legătură cu Israel în timpurile trecute; prorocul are deci în vedere o țară care va trebui să existe mai târziu.

Versetul 3. Dumnezeu cheamă toate popoarele pământului locuit să ia cunoștință de acest lucru. Iată că toate popoarele se ocupă de Israel; ele sunt chemate din partea lui Dumnezeu să-și îndrepte atenția la ceea ce se petrece cu Ierusalimul; ele sunt toate interesate de soarta lui. Lumea este invitată să asiste la judecățile care vor avea loc. Așteptând, Dumnezeu rămâne liniștit și lasă popoarele să-și meargă cursul obișnuit; Israel începe să se întoarcă în țara sa (versetele 5 și 6).

Iată o descriere a lui Israel întorcându-se în Iudeea cu ajutorul unui popor îndepărtat de acest popor, care nu este nici Babilonul, nici Egiptul, nici alte națiuni care se ocupau de Israel în timpurile de altădată. Israeliții intră în țara lor, dar Dumnezeu nu Se ocupă încă de ei. Poporul Israel este părăsit în mijlocul acestor neamuri și, când totul se anunță ca și cum ar înflori și ar prospera din nou, iată că mlădițele și ramurile îi sunt tăiate și sunt lăsate toată vara și toată iarna păsărilor de pradă și fiarelor sălbatice, care înfățișează pe neamuri. Totuși, în acest timp, un dar al acestui popor va fi adus DOMNULUI și din partea acestui popor, în locașul DOMNULUI Oștirilor, pe Muntele Sionului.

Psalmul 126.4: „Adu, Doamne, înapoi pe captivii noștri!” Sionul și Iuda vor fi aduși cei dintâi. Captivii Sionului erau deja aduși înapoi când a fost prezentată această rugăciune lui Dumnezeu (versetul 1); dar aceasta nu este decât arvuna a ceea ce Dumnezeu va face aducând înapoi pe întregul Israel.

Trebuie să spun ceva cu privire la risipirea aceasta a lui Israel și a lui Iuda. În primul rând, vedem pe iudei adunați din nou, acești iudei care au lepădat pe Isus, care sunt vinovați de moartea Domnului Isus. Știți că cele zece seminții nu au fost niciodată vinovate de acest omor. Este o deosebire însemnată în popor: cele zece seminții au fost împrăștiate în lume înaintea apariției celor patru împărății; asirienii au luat în robie cele zece seminții, înainte ca Babilonul să fi existat ca împărăție. O împrăjare în legătură cu o seminție evreiască, seminție care trăiește printre arabi, ne este istorisită de Dl. Wolf, care a vizitat-o în ultimul timp.

Acești evrei spun despre ei înșiși că sunt o seminție care n-a vrut să intre în Iudeea împreună cu Ezra, pentru că ei știau că cei care vor intra împreună cu Ezra aveau să ucidă pe Mesia, și ei au rămas acolo unde sunt. Chiar în cazul când această tradiție ar fi falsă, existența unei asemenea tradiții într-o seminție este vrednică de luat în seamă.

Orice ar fi, un lucru este adevărat, că iudeii, lepădând pe Domnul Hristos, se vor supune lui Antihrist; ei vor face un legământ cu mormântul și cu moartea (Isaia 28), dar legământul lor va înăbuși toate nădejdiile lor. Unindu-se cu Antihrist, ei vor suferi consecințele acestei purtări și, în sfârșit, vor fi nimiciți. Două părți ale locuitorilor țării vor fi nimicite chiar în țara lui Israel după reîntoarcerea lor (Zaharia 13.8-9).

Dacă veți citi Ezechiel 20.32-38, veți vedea că este cu totul altfel cu cele zece seminții. În loc de două părți pedepsite în țară, cei răzvrătiți nu intră deloc în țară. Dumnezeu face față de ei ceea ce a făcut cu Israel la ieșirea lui din Egipt: îi pedepsește înaintea intrării lor în țară.

Sunt deci două categorii de evrei în această reîntoarcere. Este, în primul rând, poporul iudeu propriu-zis, adică iudeii și cei care au mers împreună cu Iuda, care au lepădat pe adevăratul Hristos; ei vor fi uniți cu Antihrist și două părți vor fi aspru pedepsite. În al doilea rând, cei din cele zece seminții vor fi de asemenea pedepsite în parte, dar în pustie, înainte de a intra în țară.

Matei 23.38-39. Această judecată pe care Domnul Isus a făcut-o chiar asupra acestui popor ne face să înțelegem siguranța venirii Domnului pentru a restabili pe Israel și a domni în mijlocul lor. Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci... Iată, vi se lasă casa pustie... până când veți zice: „Binecuvântat este Cel care vine în Numele Domnului!”

Israel va vedea pe Domnul Isus, dar numai atunci când acest cuvânt al Psalmului 118.26 va ieși din gura lui. Acest psalm arată starea de bucurie a lui Israel în acest timp; și de aici Domnul a scos judecata care este îndreptată asupra conducătorilor iudeilor când ei Îl leapădă: „Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului”. Această bucurie, această salutare a pus-o Dumnezeu în gura copilașilor care serbau pe Domnul în templu, înaintași ai celor ce, în timpul despre care vorbim, vor primi inimi de copilași și vor recunoaște pe Domnul, odinioară lepădat de părinții lor.

Acest psalm sărbătorește bucuria și binecuvântarea lui Israel, ce se datorește credincioșiei Domnului, amintind totuși păcatul acestui popor, în lepădarea „pietrei” care trebuia să formeze temelia lui Dumnezeu în Sion; dar ea devenea, prin necredințioșia acestui popor, „piatra de poticnire” și de judecată.

În afara acestor două clase de israeliți care se vor întoarce în țara lor sub îndrumarea îndurării lui Dumnezeu, dar încă din propria lor voință, Domnul, după ce va veni, va strânge dintre neamuri pe cei aleși din poporul evreu, care vor mai fi încă printre ei; și această chemare se va face cu o mare binecuvântare. (Vedeți Matei 24.31; comparați Isaia 27.12-13 și 11.10-12).

Adaug aici două principii foarte simple și foarte lămurite, care deosebesc toate binecuvântările dinainte (întoarcerea din Babilon, de exemplu), de împlinirea profețiilor pe care le-am cercetat.

Aceste două principii sunt: 1.) Că binecuvântările decurg din prezența Domnului Isus Hristos, Fiul lui David. 2.) Că ele sunt o urmare a legământului celui nou.

Nici una, nici cealaltă din aceste condiții nu s-a împlinit la întoarcerea din Babilon și nici până în ziua de astăzi.

Și evanghelia nu se ocupă de binecuvântările pământești ale iudeilor, despre care este vorba în aceste profeții.

11. REZUMAT ȘI CONCLUZII

(Apocalipsa 12)

Am citit acest capitol din Apocalipsa, nu pentru a-l explica în amănunțime, ci pentru că el ne prezintă, la rând, o schiță a ceea ce va avea loc la sfârșitul timpurilor, cel puțin partea cerească și nenorocirile de pe pământ. Intenția mea în această seară este să rezum, tot la rând, ceea ce am spus despre evenimentele de la urmă, atât cât mi-a dat Dumnezeu putere să fac acest lucru.

Dar mai întâi, dragi prieteni, doresc să revin asupra unor idei pe care le-am arătat în primele noastre seri. Încep, deci, tratând subiectul acesta al cercetării noastre, amintindu-vă din nou marele scop, care mi se pare dublu. Întâi, această cercetare trebuie să aibă ca rezultat să ne dezlipească de această lume, ceea ce este o urmare de totdeauna a Cuvântului, bineînțeles când Duhul lui Dumnezeu lucrează. Profeția este în mod deosebit roditoare în această privință; vreau să spun că ea caută să ne despartă de „acest veac rău de acum”. Apoi, ea este, în mod deosebit, în stare să ne facă să înțelegem mai bine caracterul lui Dumnezeu și căile Sale față de noi. Iată cele două mari roade ale studiului profeției, care mi se par foarte prețioase.

Se spun multe împotriva acestui studiu; dar așa se poartă totdeauna Satan față de adevăr. Vorbesc nu de împotriviri cutărei sau cutărei vederi, ci în general, împotriviri cercetării profeției. Și Satan lucrează mereu în acest fel, când este vorba de Cuvântul lui Dumnezeu în întregime. Unuia îi spune să urmeze morala și nu dogmele, pentru că el știe că dogmele ar sustrage pe oameni de sub puterea sa, prin descoperirea Domnului Isus și a adevărului Său în inima lor. Altuia, el îi inspiră gândul să neglijeze profeția, pentru că în ea se găsește judecata lumii, al cărei stăpânitor este el. Dar nu înseamnă asta să nesocotești pe Dumnezeu, care ne-a

dat profeția și care chiar a făgăduit o binecuvântare deosebită citirii părții căreia i-a mers numele ca fiind cea mai grea?

Profeția aruncă o mare lumină asupra economiilor lui Dumnezeu; și, în acest sens, ea face mult și pentru eliberarea noastră spirituală. Ceea ce împiedică cel mai mult sufletul să găsească această eliberare este greșeala care se face confundând Legea cu Evanghelia, economiile trecute cu economia de acum.

Dacă, în lupta noastră lăuntrică, ne găsim în fața Legii, ne este cu neputință să găsim pacea; cu toate acestea, dacă se insistă asupra deosebirii care este între poziția sfinților înaintea economiei de acum și cea a sfinților în timpul acestei economii, acest lucru produce tulburare în spiritele multora. Studiul profeției însă răspândește o mare lumină asupra acestor puncte și, în același timp, chiar asupra regulii de purtare pentru cei credincioși; căci, deși constată o mântuire în întregime gratuită prin moartea Domnului Isus, profeția ne face să înțelegem această mare deosebire de poziție despre care am vorbit, și lămurește, din punct de vedere al gândurilor lui Dumnezeu, căile pe care El a condus pe ai Săi, fie înainte, fie după moartea și învierea Domnului Isus.

Mai mult, dragi prieteni, cum am spus, totdeauna nădejdea care ne stă înaintea lucrează asupra inimilor și sentimentelor noastre. În felul acesta, sunt totdeauna pricini de bucurie înaintea noastră, care își imprimă caracterul lor în sufletele noastre: ceea ce ocupă inima omului ca nădejde, formează regula sa de purtare. Cât de însemnat lucru este deci să ai duhul plin de nădejdi potrivite gândurilor lui Dumnezeu! Ar pretinde unii că aceasta ar însemna să dorești să pătrunzi în lucruri ascunse; dar dacă ar fi adevărat că n-ar trebui să intri în profeție, ar trebui de asemenea să spui că nu trebuie să-ți mai îndrepti gândurile dincolo de prezent.

Mijlocul de a ști bine ceea ce Dumnezeu a vrut să facă pentru viitor este, cu siguranță, să studiezi profeția pe care ne-a dat-o El. Profeție înseamnă viitorul, oglinda scripturistică a lucrurilor viitoare. Dacă nu cercetezi ceea ce Dumnezeu a descoperit cu privire la viitor, urmarea este că nu ajungi să ai aceleași idei ca El. A spune că „pământul va fi plin de cunoștința Domnului” este deja o profeție și în privința ei ca și a lucrurilor cerești, nu poți nădăjdui nimic fără să cercetezi profeția.

Fără îndoială, te poți bucura de părtășia cu Dumnezeu în vremea de față, și aceasta este un lucru care ne este dat de pe acum; dar, în ce privește plinătatea slavei viitoare, acesta este subiectul profeției. Tot ceea ce depășește prezentul și nu este profeție a lui Dumnezeu, este o gândire a omului.

Alteori se spune că profeția este fără îndoială foarte importantă când ea s-a împlinit, pentru că atunci aceasta dovedește adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Dar se poate ca un copil al lui Dumnezeu să vorbească în felul acesta, adică să caute să mărginească întrebuintărea profeției la așa ceva? Este tocmai ca și cum, dacă cineva m-ar trata, ca pe un prieten, umplându-mă de binefaceri, comunicându-mi toate gândurile lui, informându-mă de tot ceea ce ar ști el că trebuie să se întâmple, eu nu m-aș servi de ceea ce mi-a spus el decât pentru ca să mă încredințez, mai târziu, când lucrurile se vor întâmpla, că acesta era într-adevăr un om care spunea adevărul.

Dragi prieteni, este o insultă a bunătații, a prieteniei lui Dumnezeu, să te porți astfel cu El. Și eu vă spun că voi, ca și mine, ca creștini, nu avem nevoie să vedem evenimente înainte de a crede că Dumnezeu a spus adevărul. Voi credeți deja că profeția face parte din Cuvântul lui Dumnezeu.

De altfel, cea mai mare parte a profețiilor se vor împlini la sfârșit, în ultimele zile, și va fi prea târziu atunci să fii convins de divinitatea lor. Ele ne sunt date pentru a ne călăuzi acum pe calea Domnului și pentru a fi mângâierea noastră, făcându-ne să înțelegem că Dumnezeu este Cel care a rânduit toate, și nu omul. În felul acesta, pasiunile, în loc să se agite în lume, se calmează; văd ce spune Dumnezeu despre mersul evenimentelor, citesc în Daniel că totul este rânduit mai dinainte și mă liniștesc. Cu totul despărțit de aceste lucruri lumești, eu pot astfel

atunci să cercetez dinainte adâncimea și desăvârșita înțelepciune a lui Dumnezeu; mă luminez și mă alipesc de El, în loc să urmez propriile mele vederi.

Eu văd, în evenimentele care se desfășoară, dezvoltarea gândurilor Celui Prea Înalt și nu un tărâm lăsat în voia pasiunilor omenești. În felul acesta și, îndeosebi în evenimentele care se împlinesc la sfârșit, profeția ne descoperă caracterul lui Dumnezeu, tot ceea ce Dumnezeu a vrut să spună despre Sine Însuși, credincioșia Sa, dreptatea Sa, puterea Sa, îndelunga Sa răbdare; dar și judecata pe care El o va face nelegiuirii îngâmfate, răzbunarea izbitoare pe care o va arăta față de cei care strică pământul, pentru ca stăpânirea Lui să fie stabilită în pace și în binecuvântare pentru toți.

Într-un cuvânt, ceea ce este spus mai dinainte prin gura prorocilor, cu privire la evrei, arată caracterul DOMNULUI (Iehova), credincioșia Sa și toate însușirile Sale; tot așa, ceea ce este prorocit despre Adunare, descoperă caracterul Tatălui. Adunarea este în legătură cu Tatăl, iar iudeii cu Iehova, care este numele caracteristic al legăturii lor cu Dumnezeu.

S-a citat, unora dintre voi, duminica trecută, acest loc din prima epistolă a lui Pavel către Corinteni (2.2): „N-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit!” Doresc să vă spun un cuvânt și despre aceasta. Mereu se aduce acest loc ca o obiecție contra studiului a ceea ce se găsește descoperit în Cuvânt. Aceasta provine din două cauze: una se datorește obișnuinței de a cita acest loc, fără să fi cercetat contextul; cealaltă cauză se datorește, vai! unei lipse de sinceritate mai mult sau mai puțin, unei dorințe de a te opri în căile Domnului, știind despre ele pe cât se poate de puțin. Nu este adevărat, nici nu se spune că noi ar trebui să ne mărginim la cunoașterea Domnului Isus Hristos răstignit. Trebuie ca noi să cunoaștem pe Domnul Isus Hristos slăvit, Isus Hristos la dreapta lui Dumnezeu; trebuie să-L cunoaștem ca mare preot, ca avocat la Tatăl. Trebuie să-L cunoaștem pe Domnul Isus Hristos cât se poate de mult, și să nu spunem: „Nu m-am gândit să știu printre voi altceva, decât pe Domnul Isus Hristos și pe El răstignit”. Aceasta ar însemna să abuzați chiar de Cuvântul lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel, vorbind între păgâni, filozofilor din Corint, vrea să spună că el n-a considerat că trebuie să intre pe tărâmul filozofiei păgâne, ci să se mărginească la Domnul Isus Hristos, la Isus Hristos disprețuit de oameni, pentru a da la pământ, prin cruce, toată această slavă deșartă și a întemeia credința lor pe Cuvântul lui Dumnezeu și nu pe înțelepciunea omenească. Dar el mai spune, în același capitol, că din clipa în care a venit în mijlocul creștinilor, el lucrează cu totul altfel: el vorbește despre „o înțelepciune printre cei desăvârșiți”. El nu vroia filozofie omenească; dar, îndată ce era cu cei desăvârșiți, el spune: „Noi predicăm o înțelepciune printre cei desăvârșiți”. A voi să te mărginești la Domnul Isus Hristos răstignit este - repet - a te mărgini la atât de puțin creștinism pe cât este cu putință.

În epistola către Evrei (capitolul 6), apostolul spune că el nu vrea să facă ceea ce i se spune că ar face aici; el condamnă cu totul ceea ce ni se predică prin cuvinte ale unei false smerenii și el spune: „De aceea, să lăsăm cuvintele începătoare ale lui Hristos și să mergem spre cele ce aparțin oamenilor maturi”.

După aceste câteva observații asupra studiului în general al profeției, să amintesc acum, în puține cuvinte, cum ni s-a descoperit Dumnezeu prin ea.

Capitolul 12 din Apocalipsa ne prezintă marele obiect al profeției și al întregului Cuvânt al lui Dumnezeu, adică lupta care are loc între Cel din urmă Adam și Satan. Din acest centru al adevărului își aruncă raze întreaga lumină care se găsește în Sfânta Scriptură.

Această mare luptă poate avea loc sau pentru lucruri pământești, și în acest caz în poporul evreu, sau pentru Adunare, și atunci este în locurile cerești. Din această cauză, subiectul profeției are două părți: nădejțile Adunării și nădejțile iudeilor.

Dar, înainte de a veni la acest mare deznodământ, lupta între Satan și Cel de al doilea Adam, trebuie ca istoria primului Adam să se fi dezvoltat; și acest lucru a avut loc. Și pentru ca Adunarea să fie pusă în poziția în care să se poată ocupa de lucrurile lui Dumnezeu, trebuie,

înainte de toate, ca ea să fie în pace, în siguranță deplină cu privire la poziția pe care ea o are înaintea Lui.

La prima Sa venire, Domnul Hristos a împlinit toată lucrarea pe care înțelepciunea Tatălui I-a încredințat-o în hotărârile veșnice ale lui Dumnezeu; iată ce a adus pacea Adunării.

Domnul Isus Hristos a venit pentru ca siguranța mântuirii, cunoștința harului lui Dumnezeu să fie introduse în lume, adică în inima celor credincioși. După ce a înfăptuit această mântuire, El le-o împărtășește, dându-le viață. Duhul Său Sfânt, care este pecetea acestei lucrări în inimă, le descoperă lucrurile viitoare ca unor copii ai familiei, moștenitori ai bunurilor casei. În perioada care desparte prima venire a Domnului de a doua venire, Biserica este adunată prin lucrarea Duhului Sfânt, pentru a avea parte de slava Domnului Hristos, atunci când El va veni din nou.

Iată, în puține cuvinte, cele două mari subiecte pe care vi le-am înfățișat; că adică Domnul Hristos împlinind tot ceea ce este necesar pentru mântuirea Adunării, mântuind pe toți cei care cred, acum Duhul Sfânt lucrează în lume pentru a da Adunării cunoștința mântuirii. El nu vine să ne dea nădejdea că Dumnezeu va fi bun cu noi, ci ca să ne spună un fapt, că Domnul Isus a și înfăptuit mântuirea tuturor celor care cred; și, când Duhul Sfânt comunică unui suflet această cunoștință, el știe că este mântuit. Fiind deci în legătură cu Dumnezeu, fiind copii ai Săi, noi suntem moștenitori ai Săi, „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos”.

Tot ceea ce privește slava Domnului Isus Hristos ne aparține, și Duhul Sfânt ne este dat, în primul rând, pentru a ne face să înțelegem că suntem copii ai lui Dumnezeu. El este un Duh de înfiere; dar, mai mult, este un Duh de lumină, care arată copiilor lui Dumnezeu ce înseamnă moștenirea lor. Ei fiind una cu Domnul Isus Hristos, tot adevărul slavei Sale le este descoperit, înțâietatea pe care El o are asupra tuturor lucrurilor, Dumnezeu rânduindu-L moștenitor al tuturor lucrurilor și pe noi împreună moștenitori.

După ce Domnul Hristos a împlinit tot ce era nevoie, Adunarea, până la a doua venire a Mântuitorului, este scoasă din toate neamurile și este unită cu El. Ea are cunoștința mântuirii pe care El a făcut-o și a slavei viitoare, Duhul Sfânt fiind, în cei care cred, pecetea mântuirii făptuite și arvuna slavei viitoare.

Aceste adevăruri aruncă o mare lumină asupra întregii istorii a omului. Dar să ne amintim mereu că marele subiect al Bibliei este lupta dintre Domnul Hristos — ultimul Adam — și Satan.

În ce stare a găsit Domnul Hristos pe primul Adam? Într-o stare în ale cărei adâncuri El a trebuit să intre, fiind căpetenia întregii creații. L-a găsit într-o stare de decădere, în întregime pierdut. Iată ce a trebuit să se desfășoare înainte de venirea Domnului Hristos; dar Dumnezeu n-a adus pe Fiul Său ca Mântuitor al lumii, decât atunci când tot ceea ce era necesar pentru a arăta că omul este incapabil de orice bine în sine însuși, s-a împlinit, s-a terminat. Orice stare a omului, înainte și după potop, sub Lege, sub proroci, n-a făcut decât să arate tot mai clar că omul era pierdut. El a greșit peste tot, în toate împrejurările posibile, până ce Dumnezeu, trimițând pe Fiul Său, robii zic: „Iată moștenitorul, să-L omoram!” Măsura păcatului fiind umplută, harul lui Dumnezeu tot atunci a întrecut această măsură și ne-a dat moștenirea, nouă, sărmani păcătoși, moștenirea împreună cu Domnul Isus Hristos în slava cerească, din care avem arvuna, avându-L pe Domnul Hristos în duh aici pe pământ.

Dar, pentru a intra acum ceva mai mult în desfășurarea economiilor (dispensațiilor) și, în felul acesta, în însușirile lui Dumnezeu referitoare la ele, primul loc la care doresc să ne oprim este potopul, pentru că până la această epocă n-a fost, pentru a spune astfel, stăpânire în lume. Profeția care exista înainte de potop era că Hristos trebuia să vină. Spre aceasta se îndreptau indicațiile pe care le dădea Dumnezeu. „Iată că Domnul vine”, spune Enoh, „împreună cu zecile de mii de sfinți ai Săi”.

Dar trec peste aceste timpuri. În Noe avem stăpânirea pământului, iar Dumnezeu, care vine cu judecata, dă omului dreptul de răzbunare.

Ceea ce doresc să observați în aceste timpuri este chemarea lui Avraam; nu principiul stăpânirii este pus aici înainte prin Cuvânt, ci principiul făgăduinței și al chemării de a fi în legătură cu Dumnezeu, în Persoana celui ce devine rădăcina tuturor făgăduințelor lui Dumnezeu, Avraam, tatăl celor credincioși. Dumnezeu îl cheamă, îl face să-și părăsească patria, familia, spunându-i să meargă într-o țară pe care i-o va arăta. Dumnezeu i Se descoperă ca Dumnezeul făgăduinței, care pune deoparte un popor pentru Sine, printr-o nădejde pe care i-o dă. În această epocă, Dumnezeu S-a descoperit sub Numele de Dumnezeu Cel Atotputernic.

După aceea, printre urmașii lui Avraam, prin același principiu al alegerii, Dumnezeu ia pe fiii lui Iacov ca să fie poporul Său aici pe pământ, ținta tuturor atențiilor Sale pământești și din mijlocul cărora trebuia să vină Hristos, după trup. În acest popor al lui Israel, El Își desfășoară și Își dezvoltă întregul Său caracter ca DOMNUL (Iehova); nu este numai un Dumnezeu al făgăduinței, ci un Dumnezeu care reunește amândouă principiile de chemare și de stăpânire, care au fost, pe rând, puse în lumină în Noe și în Avraam. Israel era poporul chemat, pus deoparte, dar pus deoparte pentru binecuvântări pământești și pentru a se bucura de făgăduință, în același timp fiind obiectul încercării de stăpânire a lui Dumnezeu potrivit legii Sale.

Avem deci principiul semnalat în Noe, cel al stăpânirii pământului, și principiul semnalat în Avraam, cel al chemării și al alegerii; și Domnul va împlini tot ce a spus ca Dumnezeu al făgăduinței, „care era, care este și care va veni” și va stăpâni întregul pământ, potrivit dreptății legii Sale, dreptate descoperită în Israel.

Am arătat că Dumnezeu (Exod 19.4-9) a făcut să depindă împlinirea făgăduințelor Sale, în aceste timpuri, de credințioșia omului, și El a avut astfel prilejul să-l încerce pe om și să arate, în amănunțime și ca într-un tablou, toate caracterele sub care El lucra față de om. Acest lucru El l-a făcut sub preoți, proroci, împărați. Acum, observați că profeția ne dezvoltă urmarea acestor legături ale lui Dumnezeu cu Israel și cu omul, nu ca manifestare a căderii omului, ci ca manifestare a slavei lui Dumnezeu.

Când Israel și-a călcat îndatoririle în toate împrejurările posibile, chiar în familia lui David, care era ultimul sprijin al poporului, în clipa în care a decăzut, profeția începe să se dezvolte, având aceste două caractere: unul, manifestarea slavei Domnului Hristos, pentru a arăta că poporul a greșit față de Lege; altul, manifestarea slavei viitoare a Domnului Hristos, pentru a fi sprijinul credinței celor care doreau să asculte de lege și care vedeau totuși că mereu greșeau.

Este prea târziu să iei aminte la profeții, când ele s-au împlinit deja. Cei cărora ele se adresau, trebuiau să se supună prorocilor atunci când ei prorociau, Cuvântul lui Dumnezeu trebuia să aibă efect asupra cugetului lor. La fel este și cu noi. În același timp, erau prorocii care anunțau că Mesia trebuia să fie trimis, să vină și să sufere pentru a împlini alte lucrări importante.

Profeția se aplică numai pământului: nu se proroceste despre cer. Erau lucruri care trebuiau să se întâmple pe pământ; și neînțelegând aceasta, Biserica s-a înșelat. A crezut că ea trebuie să fie împlinitoarea acestor făgăduințe pământești, în timp ce ea este chemată să se bucure de binecuvântări cerești.

Privilegiul Adunării este de a avea partea Sa în locurile cerești; iar binecuvântările pământești se vor răspândi asupra poporului pământesc. Adunarea este cu totul aparte, în timpul punerii deoparte a poporului pământesc, care este izgonit din cauza păcatelor sale și împrăștiat printre neamuri, din mijlocul cărora Dumnezeu alege un popor pentru a-l face să se bucure de slava cerească împreună chiar cu Domnul Isus.

Domnul, fiind respins de poporul evreu, a devenit o Persoană în întregime cerească. Această învățătură se găsește îndeosebi în scrierile apostolului Pavel. Nu mai este vorba de Mesia al iudeilor, ci de un Hristos înălțat, slăvit, și Adunarea este unită cu El în cer; și din cauza neînțelegerii acestui adevăr îmbucurător, Adunarea și-a pierdut atât de mult puterea.

După ce am văzut, pe scurt, istoria acestor diferite economii, ne rămâne acum să vedem Adunarea slăvită, dar fără ca Domnul Isus să fi primit vreunul din drepturile Sale asupra pământului. El era moștenitorul; El trebuia să-și verse sângele care răscumpăra moștenirea. Cum spunea Boaz (al cărui nume înseamnă: a lui este puterea), „dacă vrei să răscumperi țarina

Naomei, trebuie să primești în căsătorie și pe Rut Moabita, care a fost soția unui fiu al Naomei, care a murit, pentru ca să ridici numele mortului în moștenirea sa".

Trebuie ca Domnul Hristos să răscumpere Adunarea, împreună moștenitoare prin har, după cum Boaz, tip al Domnului Isus Hristos, a răscumpărat moștenirea luând de soție pe Rut, căreia i se cuvenea moștenirea în planurile lui Dumnezeu. Acest lucru este adevărat în principiu; dar Rut este o imagine mai degrabă a rămășiței lui Israel, adusă sub har.

Iată, deci, pe Domnul Isus Hristos și Adunarea, având dreptul de moștenire la toate lucrurile pe care Însuși Domnul Isus Hristos le-a creat ca Dumnezeu.

Dar care este acum starea Adunării! Moștenește ea acum din aceste lucruri? Nimic, pentru că, până ce vom fi în slavă, nu putem avea nimic, nu putem stăpâni nimic; noi avem numai „arvuna Duhului până la răscumpărarea moștenirii câștigate". Până atunci, Satan este domnul acestei lumi, dumnezeul acestei lumi; el chiar învinuiește pe copiii lui Dumnezeu în locurile cerești, unde nu se află decât prin forță. Acest fapt îl datorește patimilor omenești și puterii pe care el o are asupra creaturii decăzute și depărtate de Dumnezeu, deși, până la urmă, mâna lui Dumnezeu schimbă totul spre împlinirea planurilor Sale.

Și acum, dragi prieteni, după ce am văzut drepturile Domnului Hristos și ale Adunării Sale, să ne gândim cum Domnul Hristos le va arăta. Și tocmai aceasta ne conduce să cercetăm, în ordinea lor, împlinirea acestor lucruri la sfârșit. Trebuie numai, odată ce am ajuns aici (căci n-am vorbit până acum decât despre iudei), să aruncăm o privire asupra neamurilor.

Am văzut că atunci când căderea poporului evreu a fost deplină, Dumnezeu a mutat neamurilor dreptul de stăpânire; dar stăpânirea pe pământ a fost atunci despărțită de chemarea și de făgăduințele lui Dumnezeu.

Am văzut, reunite în poporul evreu, aceste două lucruri: chemarea lui Dumnezeu și stăpânirea pe pământ, care au ajuns deosebite din clipa în care Israel a fost pus deoparte. Am văzut deja aceste două principii: stăpânirea în Noe și chemarea în Avraam. La iudei, aceste principii erau reunite; dar Israel a decăzut și a încetat de atunci de a putea manifesta principiul stăpânirii lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu lucra în Israel după dreptate; și Israel, nefiind drept, nu mai putea să fie cel ce posedă puterea lui Dumnezeu. Dumnezeu deci a părăsit scaunul Său de domnie pământesc în Israel. Totuși, în ce privește chemarea pământească, Israel continuă să fie poporul chemat, căci „lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea Sa". În ce privește stăpânirea, Dumnezeu poate s-o mute unde vrea El, și a mutat-o la neamuri. Sunt unii chemați dintre neamuri, dar pentru cer. Niciodată chemarea lui Dumnezeu pentru pământ nu se mută la neamuri: ea rămâne a iudeilor; dacă eu aș vrea o religie pământească, ar trebui să fiu iudeu.

Din clipa în care Adunarea pierde caracterul său ceresc, ea pierde totul.

Ce au devenit neamurile prin încredințarea stăpânirii care le-a fost făcută? Ele au devenit niște „fiare", cum sunt numite cele patru împărății. Odată ce stăpânirea este mutată la neamuri, ele devin prigonitoare ale poporului lui Dumnezeu. Așa au fost, în primul rând, babilonienii; în al doilea rând, mezii și perșii; apoi, grecii; după aceea, romanii. Această a patra împărăție și-a desăvârșit nelegiuirea chiar în același timp când iudeii și-au împlinit-o pe a lor; adică ea s-a învoit, în persoana lui Pilat din Pont, cu voința poporului împotrivor, ca să omoare pe Cel care era Fiul lui Dumnezeu și împăratul lui Israel. Puterea neamurilor este în stare de decădere, ca și poporul iudeu.

Așteptând, ce se întâmplă? În primul rând, mântuirea Adunării. Nelegiuirea lui Iacov, păcatul neamurilor, judecata lumii și a iudeilor, toate acestea sunt spre mântuirea Adunării. Iată ce s-a împlinit în moartea Domnului Isus. Și, în al doilea rând, tot ce s-a petrecut de atunci încoace nu are ca scop decât să adune pe copiii lui Dumnezeu. Îndelunga răbdare din partea lui Dumnezeu, iată totul. Iudeii, poporul chemat, au ajuns să fie răzvrățiți, alungați dinaintea lui Dumnezeu; neamurile au devenit de asemenea împotrivoare, dar stăpânirea este mereu a lor, în stare de decadență, este adevărat; dar răbdarea lui Dumnezeu este totdeauna prezentă, așteptând până la sfârșit. Și apoi, ce se întâmplă? Adunarea va merge să întâlnească pe Domnul în locurile cerești.

La timpul rânduit de Dumnezeu, Adunarea va fi deplină și va fi răpită de pe pământ; ce va fi cu ea? Ea va merge numaidecât în întâmpinarea Domnului, și nunta Mielului va avea loc. Mântuirea va avea ca sfârșit chiar scaunul slavei, locurile cerești. Atunci, unde vor fi neamurile? Stăpânirea celei de a patra împărății va fi mai departe pe pământ, dar sub influența lui Antihrist; și iudeii se vor aduna în această stare de răzvrătire, și cei mai mulți dintre ei se vor supune lui Antihrist, ca să facă război cu Mielul. De ce aceasta și de ce evanghelia n-a împiedicat o astfel de stare de lucruri? Pentru că Satan, până în acest ceas, niciodată n-a fost alungat din cer și pentru că, prin urmare, tot ce a făcut Dumnezeu pentru om, a fost stricat, fie stăpânirea neamurilor, fie legătura de acum a iudeilor cu Dumnezeu; totul a fost ruinat prin prezența lui Satan, totdeauna prezent, exercitându-și puterea sa nenorocită.

Dar acum, iată că Dumnezeu ia lucrurile în mână. Și ce trebuie El să facă? Să ia orice stăpânire pe care o are Satan, să-l lase fără putere. Aceasta o va face Domnul Isus, când Adunarea va fi unită cu El și când El va începe să lucreze pentru a pune toate lucrurile în deplinăânduială.

Dragi prieteni, îndată ce Adunarea va fi primită lângă Domnul Hristos, va urma lupta în cer, pentru ca acest loc de stăpânire să fie curățit de toate aceste nenorociri ale omenirii și ale întregii creații. Rezultatul unei asemenea lupte este ușor de prevăzut: Satan va fi alungat din cer, fără să fie încă legat; dar va coborî pe pământ foarte furios, „pentru că știe că nu mai are decât puțin timp”.

Din această clipă, puterea se va statornici în cer, potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Dar pe pământ va fi cu totul altfel; atunci când Satan va fi alungat din cer, va însufleți la rău tot pământul și va ridica îndeosebi pământul apostat, răzvrătit, împotriva puterii Domnului Isus Hristos, care va veni din cer. Este spus: „De aceea, bucurați-vă, ceruri și voi care locuiți în ele! Vai de voi, pământ și mare!”

Iată deci cerurile create ocupate de Domnul Hristos împreună cu Adunarea Sa; și Satan va fi plin de furie pe pământ, neavând decât puțin timp. Sub conducerea lui Antihrist, cea de a patra împărăție va deveni locul deosebit asupra căruia se va desfășura activitatea lui Satan, care va uni pe iudei cu acest domn apostat, împotriva cerului.

Nu intru aici în dovezile scripturistice; am vorbit despre ele; doar rezum faptele în ordinea în care se vor împlini. Nu este nevoie să spun că rezultatul acestei desfășurări de întâmplări va fi judecata și nimicirea lui Antihrist. Domnul Isus Hristos va face să fie zdrobită chiar în această judecată, puterea Satanei în stăpânirea pe care am văzut-o încredințată neamurilor. Iar Antihrist, fiind unit cu iudeii și fiind așezat la Ierusalim ca centru al stăpânirii pământești, va fi nimicit prin venirea Domnului domnilor și Împăratului împăraților; și Domnul Isus Hristos va ocupa din nou această capitală a stăpânirii, care va deveni locul scaunului de domnie al lui Dumnezeu pe pământ.

Dar, deși Domnul va fi coborât pe pământ, iar puterea Satanei în Antihrist va fi nimicită și stăpânirea stabilită în mâinile Celui drept, pământul încă nu-I va fi supus. Rămășița iudeilor este salvată și Antihrist este nimicit; dar lumea, necunoscând încă drepturile Domnului Hristos, va dori să aibă ceea ce este rânduit Lui ca moștenire; și va trebui ca Domnul să curățească terenul, pentru ca locuitorii pământului să se bucure de binecuvântările domniei Lui, fără întrerupere și fără piedică, pentru ca bucuria și slava să fie stabilite în această lume atât de mult timp supusă vrăjmașului.

Primul lucru, deci, pe care Domnul îl va face va fi să curățească pământul Său (țara care aparține iudeilor) de cei din Tir, filistenii, sidonienii și de tot ce se găsește între Eufrat și Nil. Aceasta se va face prin puterea Domnului Hristos, în favoarea poporului Său restabilit prin bunătatea Sa. Iată, deci, poporul în siguranță; apoi, tot ce rămâne din Israel va fi strâns dintre neamuri. Când poporul va fi astfel la el acasă în pace deplină, un alt vrăjmaș se va arăta: Gog; dar nu se va arăta decât spre pierzarea lui.

Cred că va fi în acele timpuri, probabil la începutul acestei perioade, în afara acestor judecăți publice, o manifestare mult mai blândă, mult mai intimă a Domnului față de iudei. Așa va fi

când El va coborî pe Muntele Măslinilor, unde picioarele Lui vor sta cum spune prorocul Zaharia 14.3,4. Este totdeauna același Isus; dar El Se va descoperi în liniște și Se va arăta nu ca Hristosul cerului, ci ca Mesia al iudeilor.

În urma restabilirii evreilor și a prezenței Domnului, va veni și binecuvântarea neamurilor. Adunarea va fi binecuvântată, apostazia celei de a patra împărății nu va mai exista, Cel Rău va fi înlăturat, tot așa și israeliții necredincioși; în sfârșit, țara iudeilor va fi în pace.

Dar după aceea va fi lumea viitoare, pregătită și introdusă prin aceste judecăți și prin prezența Domnului, care va înlocui prezența răului și a Celui Rău. Cei care vor fi văzut această slavă arătată la Ierusalim, vor merge s-o vestească neamurilor. Acestea se vor supune Domnului Hristos; ele vor recunoaște pe iudei ca popor binecuvântat de Hristosul lor, îi vor aduce înapoi în țara lor și vor deveni ele înșile terenul arătării unei slave, care, din Ierusalim, ca centru, se va întinde în binecuvântare peste tot unde rasa omenească se va putea bucura de urmările ei. Mărturia slavei fiind răspândită peste tot, inimile, pline de bunăvoință, se vor supune planurilor și slavei lui Dumnezeu, răspunzând acestei mărturii. Toate făgăduințele lui Dumnezeu fiind împlinite și scaunul de domnie al Domnului fiind așezat la Ierusalim, acest scaun de domnie va deveni, pentru tot pământul, izvorul fericirii. Restabilirea poporului lui Dumnezeu va fi pentru lume ca o „viață dintre cei morți”.

Un lucru de adăugat este că, în această epocă, Satan va fi legat și, prin urmare, va fi o binecuvântare până ce el va fi „dezlegat pentru puțin timp”. În locul vrăjmașului care să stea sus, în locul stăpânirii lui care își are astăzi sediul în văzduh, în locul încurcăturii și mizeriei pe care el o produce atât cât îi este îngăduit, Domnul Hristos și ai Săi vor fi acolo sus, izvorul și mijlocul de binecuvântări mereu noi. Stăpânirea din locurile cerești va deveni asigurarea, și nu împiedicarea sau mijlocul silit al binefacerilor lui Dumnezeu.

Adunarea slăvită, martoră pentru toți, prin chiar starea sa, despre dragostea Tatălui, care a împlinit toate făgăduințele Sale, va umple cu bucuria sa locurile cerești; și va face, prin slujba sa, fericirea lumii, pentru care ea va fi mijlocul de har de care se va bucura din plin. Iată Ierusalimul ceresc, martor în slavă al harului care l-a așezat atât de sus. Din mijlocul lui va curge acest râu al vieții, unde se află pomul vieții, ale cărui frunze sunt pentru vindecarea neamurilor; căci chiar în slavă, Adunarea va păstra acest dulce caracter al harului.

În același timp, pe pământ, Ierusalimul pământesc va fi centrul stăpânirii și al împărăției dreptății Domnului. Martor, prin poziția și slava sa aici pe pământ, de credincioșia Domnului Dumnezeului său, după cum a fost, în starea lui de decădere, martor al dreptății Lui, el va deveni, ca loc al scaunului Său de domnie, centrul de unde se exercită această dreptate: „națiunea și poporul care nu-ți vor sluji, vor pieri”. Căci, în această stare de slavă pământească, deși adus aici prin harul legământului celui nou, acest oraș va păstra de asemenea caracterul său normal, pentru ca el să fie martor al caracterului Domnului, după cum Adunarea este martoră a caracterului Tatălui. De asemenea Dumnezeu va înfăptui înțelesul acestui nume de „Dumnezeu Cel Atotputernic, Stăpânul cerurilor și al pământului”; și Domnul Hristos va avea în plinătatea lor slujbele de preot după rânduiala lui Melhisedec, care, după biruința câștigată contra vrăjmașilor poporului lui Dumnezeu, a binecuvântat pe Dumnezeul lor din partea poporului și pe popor din partea lui Dumnezeu (Geneza 14.18 și următoarele).

Dragi prieteni, doresc să înțelegeți că sunt nespuse de multe amănunte în care nu am intrat; de exemplu, împrejurările în care se vor găsi iudeii prizonieri în Iudeea. Sunt texte care ne învață și în privința aceasta. Doresc, prin această schiță generală, să vă angajez să vedeți voi înșivă ce spune Cuvântul lui Dumnezeu asupra acestui subiect. În ce mă privește, eu dau mai mare însemnătate trăsăturilor mari ale profeției, și iată de ce. După cum am spus, deosebirea economiilor devine, prin cunoașterea acestor adevăruri, nespuse de limpede; și, de altă parte, caracterul lui Dumnezeu este dezvăluit pe deplin în felul acesta. Oricum, nimic nu te împiedică să cercetezi profeția în cele mai mici amănunte ale ei. Dacă s-ar cerceta în felul acesta lucrările omului, în curând se vor găsi, este adevărat, nenumărate defecte; dar este tocmai dimpotrivă în

lucrările lui Dumnezeu: cu cât intri în cele mai neînsemnate amănunte, cu atât le vezi mai bine perfecțiunea.

Dumnezeu să împlinească în noi și în toți copiii Săi această despărțire de lume care trebuie să fie, înaintea lui Dumnezeu, roada așteptării Adunării, urmare cunoașterii binecuvântărilor cerești, ca și a judecăților groaznice de care va fi atins tot ceea ce ține inima omului legată de această lume; căci judecata va veni asupra tuturor acestor lucruri pământești. Dumnezeu să împlinească de asemenea dorințele inimii mele și mărturia Duhului Sfânt!

CUPRINSUL

1. Introducere
2. Biserica și slava ei
3. A doua venire a Domnului Hristos
4. Prima înviere sau învierea celor dreți
5. Desfășurări dureroase
6. Cele două caractere ale răului
7. Judecata neamurilor
8. Făgăduințe de binecuvântări pământești făcute numai poporului Israel
9. Decăderea și împrăștierea lui Israel
10. Același subiect — și felul în care el se împlinește
11. Rezumat și concluzii